

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Daddy
Issues

TWO

Kissed And Missed

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAÇTI VE KAYBOLDU

Yasak, Kız Arkadaşın Babası, Sevgililer
Günü Romanı

BABALIK SORUNLARI
BOOfı II

CLEO WHITE

Telif hakkı© 2025 by Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Kapak Tasarımı Stacey, Maldo Designs

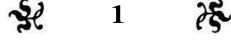
Editör: Katie, Between the Covers Editörlük Hizmeti [Vellum](#)

✿ [ile hazırlanmıştır](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim](#)
[Ayrıca Cleo White](#)
[Yazar Hakkında](#)

i

HOUOR

ALTI VKKfıs ÖNCE

I Noel'i şortla geçirecek olmam çok garip.

Ben New England'dan geliyorum, Kasım ve Mart ayları arasında donmadan evden çıkabilerseniz şanslısınız.

Bu beş aylık sosyal izolasyon, soğuk ve ilgisiz insanlardan bir nüfus yarattı.

Kaliforniya başka bir gezegende de olabilir. Hâlâ havaalanındayım, kalbim boğazımda bagaj alımında koşturuyorum, tekerlekli bavulumu terli avuçlarımla kavriyorum ama tuhaflık şimdiden kendini belli ediyor. Kahve büfesindeki barista bile bana gülümsedi ve uçağımın inişinden bu yana geçen yirmi dakika içinde tek bir kişi bile beni omuzlarından kontrol etmedi ya da terslemedi.

Ya da belki de eyalet hakkındaki görüşüm, en başta burada bulunmamın genel tuhaflığı nedeniyle tehlikeye girmiştir. Connecticut'evimde, oda arkadaşım, uzun mesafeli ilişkim ve vasat işimle ortalama yirmi dört yaşında bir gençtim. Ancak uçaktan indiğimde kendimi başka bir evrende buldum. Şoförümle buluşmak için acele ettiğim bir evrende -şehir arabasında olduğu gibi, araç paylaşımında değil- ve tatilimi kız arkadaşımın aşırı zengin, teknokrat babasının yanında geçirecektim.

Riley babasının hayranı değildir. Onun kontrolcü ve paraya aç tavırlarından yakınmak için çok zaman harcamıştır ve son zamanlarda

Tatilleri annesi yerine onunla ve onun ailesiyle geçirmek zorunda kalması hakkında.

Burada bir tampon olarak bulunduğumu hissediyorum, ancak ilişkimin yaklaşık altı aydır yaşam destek ünitesinde olduğunu düşünürsek, bunun aslında bizim için iyi olabileceğini düşünüyorum. İkimiz de meşguldük ve yeniden bağlantı kurmak için birkaç gün sadece yardımcı olabilir, değil mi?

Bir grup takım elbiseli, Almanca konuşan iş adamının arasından sıyrılıp bagaj alım kapısının yanında duran küçük şoför kümesini fark ettiğimde midem kıpır kıpır oluyor. Sıcağa rağmen hepsi takım elbise giyiyor ve çoğunun elinde, tıpkı filmlerdeki gibi, yolcularının isimlerinin yazılı olduğu küçük kuru silme tahtalar var.

Bir an için, babasının evine taksiyle gidebileceğim konusunda ısrar ettiğimde Riley'nin beni dinlemiş olabileceğine dair kısa bir umut patlaması yaşıyorum. Bu iyimserlik boşa çıkıyor. Tam orada, tabelasında siyah kalemle "H. Vogel" yazan kısa boylu ama kaslı bir adam duruyor.

Tanrım. Tamam. İşte başlıyoruz.

"Merhaba." Yaklaşırken cesurca gülümsüyorum, bu durum karşısında hissettiğimden daha rahat görünmeye çalışıyorum. "Ben Honor Vogel."

Adam gözünü bile kırpmıyor. Kibar ve profesyonel bir gülümsemeyle, "Los Angeles'a hoş geldiniz Bayan Vogel," diyor. "Çantanızı alabilir miyim?"

"Ah!" Gözlerimi kırıştıyorum, bu teklifi kabul etmenin mi yoksa reddetmenin mi kabalık olacağına o anda karar vermeye çalışıyorum. Ancak ben daha karar vermeden adam yanımdaki tekerlekli valize uzanıyor ve -çünkü bir arabayı kaldıracakmışsınız gibi görünen bu valizde tekerleklerin gereksiz olduğu o kadar açık ki- valizi yukarı kaldırarak sokağa açılan parlak cam kapılara doğru yöneliyor.

Uzun bir nefes üfleyerek takip ediyorum, yetişmek için yorgun yolcuların arasından sıyrılıyorum. Dışarıda sıcak bir duvar gibi yüzüme çarpıyor, nefesimi kesiyor ve saçlarımı yüzümden geriye doğru savurarak isimsiz sürücünün peşinden koşuyorum. Kaldırım boyunca park etmiş bir dizi şehir arabası, taksi ve paylaşımlı araç var ve içlerinden en süslü, en parlak olanının yanında duruyoruz. Arka kapıyı açıyor ama ben içeri girmiyorum, kesinlikle kız arkadaşımın oturmadığı karanlık içeriye bakıyorum.

"Riley henüz gelmedi mi?" Çekinerek soruyorum, çünkü yirmi dört yıllık kadınlık hayatım bana bir erkekle arabaya binmenin

Adını bilmediğin bir adamla görüşmek istemezsin.

Muscles başını sallar. "Bayan Ballard uçağının kalkış saatini kaçırdı. Şimdi bu akşam varmış olacak."

Kalbim parçalandı. Kız özel jet kullanıyor ve yine de uçağını kaçırmayı mı başardı? Yani babasıyla *yalnız mı* buluşacağım? Bunun olmayacağına söz vermişti.

"Um." Özür dileyerek gülümsüyorum, sessizce bu adamın satır aralarını okuyabilmesi ve beni burada bırakıp havaalanı kafesinde telefonumu karıştıracağını söyleyebilmesi için dua ediyorum. "Onu bekleyebilirim eğer-"

"Bay Ballard sizi birazdan bekliyor."

Tamamdır. Kaldırımdan inip arka koltuğa geçerken omuzlarım çöküyor, kapı arkamdan gümbürdeyerek kapanırken yüzüm buruşuyor. Karanlık iç mekanda, Riley'ye bu olaylar hakkında tam olarak ne hissettiğimi söylemek niyetiyle çantamda telefonumu arıyorum. Ancak telefonu bulduğumda, uçağım indikten sonra kontrol ettiğimde kesinlikle orada olmayan bilinmeyen bir numaradan beni bekleyen bir mesaj .

Selam, Honor. Bu çok garip ve bu duruma düştüğüm için çok korkuyorum ama gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.

Bilinmiyor: Tanışmadık ama yaklaşık üç aydır Riley Ballard ile görüşüyorum. Umarım bir kız arkadaşı olduğundan kesinlikle haberim olmadığını söylediğimde bana inanırsın ve bunu öğrenmemin tek nedeni, Noel'i onlarla geçirmen hakkında babasıyla aralarında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmamdı.

Bilinmiyor: Gerçekten üzgünüm. Ondan ayrıldım ve eminim bana deli, yalancı ya da her neyse diyecektir, eğer ihtiyacınız varsa işte size bir kanıt.

"Kanıt", Riley'nin numarası olarak tanıdığım bir numarayla aralarında geçen ve flört etmekten önceki gece sekslerinin ne kadar iyi olduğunu tartışmaya kadar her şeyi içeren bir düzine mesajın ekran görüntüsü şeklinde geliyor. Riley'nin yatakta uzanmış yarı çıplak bir fotoğrafı bile var ve yüzünü göstermese de göğüs kafesindeki dövme bu yabancının sözlerini inkar etmeyi oldukça zorlaştırıyor.

Muscles sürücü koltuğuna otururken elimle ağzımı kapatıyorum ve onun da kaldırımdan uzaklaştığını belli belirsiz fark ediyorum

Havaalanından uzaklaştıkça mesajları tekrar tekrar okumakla .

Bu gerçekten olmuyor, değil mi? Daha önce hiç . Bu kadar hissiz mi hissetmem gerekiyor?

İsimsiz şoförü görmezden geliyorum, çünkü bundan daha garip şeyler duyduğuna neredeyse eminim, titreyen bir el ile telefona basıyorum. Riley ilk zil sesinde cevap verdi.

"Aman Tanrım, *çok üzgünüm* tatlım." Teatral bir şekilde inliyor. "Dün hayatımın en uzun gününü geçirdim ve geç uyudum. Lütfen kızma. Söz veriyorum orada uzun süre yalnız kalmak zorunda kalmayacaksın. Saat altıda inmiş olacağım."

Ağzım o kadar kuru ki konuşmak için iki deneme yapmam gerekti. "Um. Beni aldattın mı?"

Öfkeli bir ciyaklama var. "Aman Tanrım, beni cidden suçluyor musun-"

"Burada bir düzine ekran görüntüsü var Riley!" İnanılmaz bir kahkaha attım, başımı deri koltuğa yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Hep bunu yapıyorsun, ortada bir sorun sorun yaratıyorsun. Benim yerime rastgele bir sürüngene nasıl inanırsın?"

Belki de seçimlerinin diğer insanlar üzerinde yaratacağı etkiyi umursamadan kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiği için, kız arkadaşım her zaman tam olarak böyle biri olmuştur. Sıkıca kapalı göz kapaklarımdan kaçan ilk gözyaşını sabırsızca siliyorum. Riley'ye kızgınım ama daha çok kendime kızgınım. Bencil bir insana güvendim, davranışları için bahaneler uydurdum, tek yaptığı tam tersini kanıtlamak olduğu halde beni önemseydiğine kendimi ikna ettim.

"Göğüslerinin resmi buna inanmayı oldukça zorlaştırıyor." Ön koltukta, Muscles boğazını temizler.

Riley bir süre sessiz kaldıktan sonra sessiz ve sinirli bir ses çıkararak, "Madem benim yaptığımı karar verdin, neden arama zahmetine girdin ki?" diye tısladı.

"Çünkü iki yıldır birlikteyiz ve iki yıldır çıktığın birinden bir kısa mesajla ayrılmazsın."

O ana kadar yapacağım şeyin bu olduğuna karar vermemiştim ama birdenbire her şey çok netleşti. Bu kişi beni sevmiyor ve muhtemelen hiç sevmeydi. Riley Ballard sadece kendini ve başkalarının onun için ne yapabileceğini önemsiyor. Ben ki ona her zaman sonsuz destek olmuşum.

ne olursa olsun onun yanında yer alarak, duygusal destek köpeğine eşdeğerdi.

Ve ben bittim.

Riley sert bir kahkaha attı. "Asla daha iyisini yapamayacağını biliyorsun, değil mi? Hıyarlık etmek istemem ama çok sıkıcısın Honor. Sana orada iyi şanslar."

Araba büyük, karanlık bir kapıdan geçmek için yavaşladığında telefonu tutan elim tekrar kucağıma düşüyor. Onu gerçekten aramadan önce burada ne kadar oturduğumu, Riley'nin ihanetinin kanıtlarını okuyup tekrar tekrar okuduğumu Tanrı bilir ama görünüşe bakılırsa, babasının evinde olmamız için yeterince uzun bir süreydi.

"Um," diye fısıldıyorum, ne yapacağımı düşünmekte zorlanıyorum. Havaalanına geri dönmeli miyim? Bir otele mi gitsem? Birini mi arasam? Daha önce de ilişkilerim bitmişti ama bu şekilde değil, babalarıyla ilk kez tanışmama saniyeler kalmışken ve evimden koca bir ülke uzaktayken değil.

Araba bir köşeyi dönüp devasa, modern bir evin önüne dizilmiş, parlak ışıklı bir araba yoluna giriyor. Ailemin parası var ama *bu* tür bir para değil ve ben o kadar yabancıyım ki komik bile değil. Kendimi içinde bulduğum durum için yarım yamalak bir çözüm üretmeden, araba şık ahşap bir kapının önünde durdu ve kapı açıldı.

Arabanın renkli camından evden çıkan adama bakarken ağzım kuruyor. Onu yüzlerce kez gördüğüm için tanıdık geliyor, genellikle kurduğu uluslararası ticaret şirketlerinden biriyle ilgili olarak. Uzun boylu ve siyah saçlı, bol pantolon ve koyu mavi bir tişört giymiş.

Medya onu bir robot, yanlış yapamayan, yoğun bir şekilde odaklanmış dahi olarak resmediyor. Kızı ise onu narsist, kontrolcü, parayı istediği gibi kullanan bir pislik olarak tanımlıyor.

Şoför kapımı açtığında ve hakkında çok şey anlatılan adamla göz göze geldiğimde, o tek kelime etmeden Julian Ballard'a dair bu iki algının da son derece yanlış olduğunu anlıyorum.

"Merhaba," diyor, ben arabadan inip yola çıktığımda öne doğru çekiliyor, güneş ikimizin de üzerine vuruyor. "Sen Honor olmalısın."

HAZIR BULUNAN

I En iyi arkadaşınız ve babanızla üçüncü vites yapmaktan daha garip bir şey var mı?

Kesinlikle olmaz.

Sophie ve babam, yeni ilişkilerini benim yüzüme vurmama konusunda iyi davrandılar. Oldukça "sakin" olduğum için kendimle gurur duysam da, ikisinin her türlü PDA'dayanacak kadar soğukkanlı değilim. *Bunu* neredeyse düzenli olarak yaptıklarını kabul etmeye hazır değilim.

Yine de işaretleri görmezden gelmek mümkün değil. İki insan birlikte çok zaman geçirdiğinde, birbirlerini gerçekten sevdiklerinde, bunu saklamak zordur. İşte bu yüzden, ilişkilerinin haberini vermelerinden bu yana geçen altı hafta boyunca bir çift olarak onlarla uzun süreli temas kurmaktan kaçınıyor, titizlikle inşa edilmiş bir inkar ve kaçınma duvarının arkasına saklanıyordum.

Artık hepsi bitti.

Bugün kız kardeşim, adını telaffuz edemediğim çok süslü bir balede ilk başrolünü oynayacak. Bu büyük bir olay ve onlarca yıl boyunca ayaklarını gezegendeki en rahatsız ayakkabılara sıkıştırdıktan, stres kırıklarına, kas çekilmelerine göğüs gerdikten ve çılgın bir diyetle bağlı kaldıktan sonra bunu hak ediyor. Onun için heyecanlıyım.

Kendim için daha az heyecanlıyım çünkü onu desteklemeye gitmek, benim duygularımı incitmemek için ne kadar mutlu olduklarını küçümsemeye çalışan mutlu çiftlerle birlikte şehre doğru iki saatlik bir araba yolculuğuna katlanmak anlamına geliyor. Yolculuğa çıkarken bile durumun potansiyel garipliklerle dolu olduğunu biliyordum ve hayatımdaki en önemli üç insanı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi beni migrenim varmış gibi davranmaktan ve bütün gün reality TV izlemekten alıkoydu.

Eninde sonunda olacaktı. İkisini de seviyorum ve artık birlikteler, bu da bir noktada buna alışmam gerektiği anlamına geliyor. Dolayısıyla, bugünkü gezintiyi eski moda bir daldırma terapisi seansı olarak görüyorum. Şansım *yaver* giderse, sonunda onların *birlikteliğine* o kadar duyarsızlaşacağım ki, Sophie her sabah gizlice dairemize girdiğinde odama koşup uyuyor numarası yapmayı bırakabileceğim.

Ne de olsa, onların ilişkisi yüzünden sinirlenmeye hakkım yok. Hele ki iki aydır düşündüğüm adam, Sophie için babamdan bile daha uygunsuz bir romantik ihtimalken.

Camın önünden manzara geçerken koltuğuma gömülüyorum ve radyoda sessizce çalan müziği dinliyorum. Sophie yolcu koltuğundaki yerinden babama bakıyor, dudakları hayran bir gülümsemeyle . Bu arada, beni yetiştiren adam elini en iyi arkadaşımın kalçasına koymak için uzanmaya devam ediyor ve bana net bir görüntü veren penceresinin yansıtıcı yüzeyini dikkate almayı ihmal ediyor.

Çok güzel.

Telefonumun çantamda titremesi hoş bir çekişsizlik hissi yaratıyor ve ona doğru dalıyorum. Kimden geldiğini görünce karnımda kelekler uçuşuyor, dünyanın en büyük ikiyezslüsü olmadan neden kendimi arabadan atamayacağımı hatırlatıyor.

Julian: Sonunda New York'a mı gittin?

On saniye içinde cevap vermesem muhtemelen daha az şüpheli olurdu, ama bu adama karşı soğukkanlı davranmayı çoktan geçtim. Her konuştuğumuzda, ki bu sık sık oluyor, biraz daha bağlandım. Aptal, karasevdalı beynimin derinliklerinde bunun bir belaya doğru gittiğini bilsem bile, kendime engel olamıyorum.

Onur duyduğum: Şimdi oraya gidiyoruz. Babamın navigasyon sistemini hackleyip bizi eve götürme şansın var mı?

Cevabı hemen geliyor, sanki ekranına bakıp benimkini bekliyormuş gibi.

O kadar kötü mü?

Onlar iyi. Ben iyiyim.

Ben, azılı bir seri tek eşli ve romantik olan ben, yılın en romantik Noel gününe yaklaşırken acı verici bir şekilde yalnız ve bekar hissediyorum. Baktığım her yerde kalpler, çiçek teslimatı için reklamlar ve el ele tutuşan çiftler var gibi görünüyor. Sophie'nin ve benim buzdolabıma yapıştırılmış iki düğün davetiyesi ve dört tane daha save-the-date kartı var, bu yüzden yalnız olduğumu hatırlatmadan kahvem için süt bile alamıyorum.

Uzun süredir görüşmediğim kız arkadaşım ile yeniden bağlantı kurmak ve ailesiyle tanışmak amacıyla Noel'de Kaliforniya'ya gitmeseydim, eve yalnız ve babasının özlemiyle dönmeseydim belki de yalnızlık o kadar kötü olmazdı.

Oops.

"Bir porsuk sürüsü tarafından avlanmayı mı yoksa bataklığa saplanmayı mı tercih edersiniz?"

Gözlerimi kırıştırıp başımı kaldırdığımda en iyi arkadaşımın omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum. Babamın eli ihtiyatlı bir şekilde onun kucağından direksiyona doğru kayıyor. Cevap olarak gülümsemem sertleşiyor. "Wolverine'ler sanırım?"

"Gördün mü?" Sophie alay ederek onu savarken babam gülüyor. "Ama beni dinle-" diye söze başladı, hâlâ gülümseyerek.

Arkadaşımın bataklığa saplanmanın neden aç bir porsuk sürüsünden kaçmaya çalışmaktan daha iyi olduğuna dair ateşli tartışmasıyla birazcık bile ilgileniyormuş gibi davranabilmeyi dileyerek kara kara düşünmeye geri dönüyorum.

Sophie on sekiz yaşından beri en iyi arkadaşımdı, üniversitemizin yurt ofisinde yapılan rastgele bir seçim sayesinde. Birlikte yaşadık, birlikte okuduk, birlikte yemek yedik ve büyük, korkutucu, gerçek dünyaya yan yana gittik. O benim ölüm kalım meselem. Onu seviyorum.

Bu da şu anda onu çok da küçük olmayan bir kıskançlıkla kıskandığımı itiraf etmeyi çok daha zor hale getiriyor. Daha birkaç ay önce ben ciddi bir ilişki yaşarken, o asla sahip olamayacağını düşündüğü kendinden çok daha yaşlı bir adam için yanıp tutuşuyordu. Şimdi işler fevkalade değişti ve benim hikâyemin Sophie'ninki kadar mutlu sonuçlanacağından şüpheliyim. Ne de olsa, Julian Ballard'la bir şansımın olmasını engelleyebilecek sorunların listesi kısa değil.

Sorun 1: Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Sorun 2: O gerçek bir milyarder.

Sorun 3: O benim iki katım yaşında.

Sorun 4: Eskiden kıızıyla çıkardım.

Bunlardan herhangi biri anlaşmayı bozabilir. Noel'de onunla üç gün geçirmek, aldatan kızından yeni ayrılmışken Kaliforniya'da mahsur kalmak bana *bunu* yapmamalıydı.

Belki de temiz bir ayrılık yapmış olsaydım aramızdaki her türlü bağı aşmış olurdum. Ama öyle olmadı.

Utanç verici gerçek şu ki, arabasından inip havaalanına girdiğim andan itibaren onu özledim. Birkaç gün sonra o ilk mesajı aldığımda, Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri ilk kez nefes alabiliyor gibiydim.

Eski kız arkadaşının babası hakkında böyle hissetmek gerçekten çok boktan bir durum.

Eve sağ salım varıp varmadığımı soran o ilk kibar soruya baktığımda cevap vermemem gerektiğini biliyordum. O kapıyı açık tutarsam ne olacağını çok iyi biliyordum ve bu hiç de hoş bir şey değildi. Birlikte geçirdiğimiz sadece birkaç günün ardından adama karşı bu kadar çok şey hissediyorsam, iletişim kurmaya devam edersek ne olacaktı? Yine de kendimi öylece çekip gitmeye ikna edemedim.

Küçük, kendine zarar veren bir parçam, sessiz, sıradan hayatımdan memnun olmayan parçam, Julian Ballard'ın bana verebileceği her şeyi hissetmek istiyordu. Buna kalp kırıklığı da dahil olsa bile.

Yine de yanıt verdim ve ilk şüphelerim doğru çıktı. Artık müptelasıyım. Sadece boktan öğle yemeğimizden şikayet eden birkaç mesaj atmak ya da haberleri kasıp kavuran güncel olay hakkında yorum yapmak için bile olsa, konuşmadan neredeyse birkaç saat geçmiyor. Geç saatlere kadar, telefonumu kulağıma dayayıp yatakta tek başıma kıvrılıyorum ve artık gözlerimi açık tutamayana kadar onunla konuşuyorum. Sabah, terden sıırılsıklam ve Julian'ın bana gece boyunca yaptığı rüya yüzünden tarif edilemez derecede azgın bir şekilde uyanıyorum.

Lanet olası vibratörüm geçen hafta aşırı kullanımdan öldü ve bir gecede değiştirilmesi için yirmi beş dolar ödemek zorunda kaldım.

Ondan etkilenmek kötü bir şey. Daha da kötüsü, göğsümün ortasında sürekli bir ağrıyla dolaşmak; Julian Ballard'ı her düşündüğümde zonklayan derin, delici bir yara.

Sadece birkaç gün geçirdiğiniz biriyle bu kadar güçlü bir bağ kurmanız mantıksız. Eğer bir arkadaşım bu durumda olsaydı, ona kışını bir flört uygulamasına sokmasını ve yoluna devam etmesini söyledim.

Ama ben hissediyorum.

Aramızda bir şeyler olduğunu inkâr etmek mümkün değil, ama normal, karmaşık olmayan bir ilişkiyi sürdürmek şimdiye kadar benim için çok zor olduysa, Julian'la yürütme şansım nedir? Bunun cevabı yutulması acı bir hap ve bakışlarımı pencereye dikmiş, şehre yaklaştıkça yoğunlaşan trafiği izliyorum.

Arkadaşız. Artık arkadaşız. Sadece arkadaşız. Kucağında, telefon tekrar çalıyor.

İş hakkında daha fazla düşündünüz mü?

Göğsümün ortasındaki yara her zamankinden daha fazla ağrırken bile gülümsememi geri almak zorunda kalıyorum. Bunu bana günde yaklaşık bir kez soruyor, beni Kaliforniya'ya geri döndürmeye kararlı bir şekilde.

"Hayır" kelimesini duymaya alışık değilsiniz, değil mi Bay Ballard?

bakarsanız, hayır. Ben .

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, ama ekrana bakarken Julian'ın yazdığını gösteren kabarcıklar çıkıyor, sonra kayboluyor, sonra yeniden beliriyor. Sonunda başka bir mesaj geliyor.

Bu gece görüntülü konuşabilir miyiz?

Seni görmek istiyorum.

Midem bulanıyor. *Beni mi görmek istiyor?* Neden? Şimdiye kadar ilişkimiz tamamen platonik mesajlaşmalar ve telefon konuşmalarından ibaretti.

Bir araya gelmek ama gelememek ve o çizgiyi aştığımız tek anın hatırası. Görüntülü görüşme tartışmasız daha samimi ve ben kendimi oraya bırakamam. Yapamıyorum işte. Tanrım, onun yüzünü görme düşüncesi bile.

Yanıtımı yazarken başparmaklarım kaskatı kesilmiş, beni Julian Ballard'a bağlayan küçük parlayan ekrana tamamen dalmış durumdayım.

Bu muhtemelen kötü bir fikir.

Beni ne kadar ıslattığını ona göstermek için çırılçıplak soyunup bacaklarımı açmak kötü bir fikir. Tekrarlanan görüntülü sohbetlerin nasıl sonuçlanacağı neredeyse kesin.

Riske hazırım.

Uzun, düzensiz bir nefes veriyorum. O riske girmeye istekli olabilir ama ben değilim. Şimdiye kadar sadece kadınlarla çıkmama ve yatmama rağmen, daha önce de erkeklerden etkilenmişim. Ne yazık ki daha önce hiç kimseden, hangi cinsiyetten olursa olsun, Julian Ballard'dan etkilendiğim kadar etkilenmemişim.

Göğsüm sıkışıyor, telefonumu sessize alıyorum ve cevap vermeden çantama atıyorum. Sonra, evren açıkça bugün bana bok atmaya karar verdiği için, Sophie babama diş macunlarının bittiğini ve eve giderken durmaları gerektiğini hatırlatıyor.

Tanrım. Arabadan atlasam *çok mu* kötü olur? Çünkü ben arabadan atlamak istiyorum. O kadar hızlı gitmiyoruz bile.

" ne kadar uzakta?" Şehir trafiğinde yavaşlayarak durduğumuzda sesim normalden daha yüksek perdeden çıkıyor.

Babamın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. Kaşlarını çatıyor. "Honor-"

Söyleyeceği her ne ise çalan telefonunun sesinde kayboluyor ve ben düşünceler içinde kaybolmuş bir halde geçtiğimiz vitrinlerin kirli camlarına bakmak için geri dönüyorum. Ta ki babamın bir sonraki sözleri kalbimi arabanın zeminine doğru çarptırana kadar.

"*Hangi hastane?*"

M Ciğerleriniz yanıyor ve her nefes alevlerin üzerine odun atmak gibi.

Yapabileceğimi bildiğim halde durmuyorum. Bu beni meydan okuyan biri yapıyor, sanki kendi bedenime karşı bir üstünlük sağlıyormuşum gibi. Bugün farklı. Meydan okuyan bedenim, işim ya da o hafta benimle savaşmaya karar veren her kimse o değil, *o* ve Honor Vogel nefesimi tamamen farklı bir şekilde kesiyor.

Bu düşünce adımlarımın yavaşlamasına neden olurken, gözlerim bileğimdeki akıllı saate kayıyor ve *kontrol ediyor. Tekrar kontrol* ediyorum.

Hayal kırıklığına uğradım. Tekrar.

Şaşırdığımı söyleyemem ama göğsümün ortasından dışarıya doğru yayılan ağrı acı verici bir şekilde şiddetleniyor. O gittiğinden beri var olan bu ağrı o kadar inatçıydı ki fiziksel bir açıklaması olması gerektiğine inanarak bir doktor çağırdım. Ama yoktu. Ben sadece sahip olamayacağı bir kadını isteyen, dünyadaki tüm paranın bile düzeltemeyeceği nedenlerden dolayı kandırılmış yaşlı bir aptalım.

Bu ironi benim için kayıp değil.

"Geri mi dönüyorsun?" Grey benim güvenlik şefim ve on yılı aşkın bir süredir de öyle. Şu anda bir çalışandan çok bir arkadaş gibi, ancak kuşkusuz çocuklarla uyutulmamamı ve fidye için tutulmamı sağlayarak çok para kazanan biri.

Hâlâ nefes nefese, başımı arkaya atmış, durduğumuz yolun üzerinde asılı duran palmiye ağacına bakıyor, okyanustan gelen esintiyle dalgalanan yaprakları seyrediyorum. Şubat ayındayız, ancak tahta kaldırımdaki herkes şort ve tişört giymiş, ellerinde nemli buzlu kahve ya da soda şişeleri, yanakları sıcaktan kızarmış.

"Berbat haldeyim," diye mırıldanarak itiraf ediyorum sonunda, ona bakıyorum. "Onu düşünmeden duramıyorum."

Grey bu ifadeye pek şaşırmış görünmüyor ve "*onun*" kim olduğunu sorma ihtiyacı da duymuyor. Adam sadece bakışlarımı kaçırıyor ve sadece birkaç metre sağımızdaki iskeleye hafifçe vuran dalgalara bakıyor. Sonunda, konunun peşini bırakmayacağımı anlamış gibi görüldüğünde, Grey ciddi ve gülümsemeden gözlerimle buluşmak için dönüyor. "Riley seni en son ne zaman çek dışında bir şey için aradı, Julian? O çocuk senden nefret etmeye kararlı ama sen hâlâ yazmaya devam ediyorsun."

"O benim kızım," diye çıkışıyorum, çünkü benden ne yapmamı bekliyor ki? Onu mirastan mahrum mu edeyim? Onun duygularını hiçe sayıp *iki yıl* boyunca çıktığı kadının gitmemi mi? Riley en başta bu imparatorluğu kurmak için bu kadar çok çalışmamın sebebiydi. Yeterince şeye sahip olmak asla kabul edilemezdi, çocuğum için değil. Onun *her şeye* sahip olmasını istedim.

Her şeyin çok fazla olduğunu ancak çok geç fark ettim.

Kızım artık bir yetişkin ve çok da yetenekli biri değil. Annesi, eski karım, gerçek bir succubus ile karşılaşmaya en çok yaklaştığım kişi ve Riley'i onun izinden gitmesi için yetiştirdi. İkisi birbirine yakın, benden nefret etmekte birleşmişler ve çocuğumla bağlantı kurmak için bunu nasıl aşacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Grey alay ediyor. "Honor'la bir arabada yarım saatten az zaman geçirdim ve size şunu söyleyebilirim ki o kadının parmağında öyle bir yüzük olacak ki başınız dönecek. Sizin çocuğunuzun aptal olması, bir sonrakinin de öyle olacağı anlamına gelmez. Bu yüzden, eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan, lanet olası çitlerden bu konuda bir şeyler yapsan iyi edersin."

"Sen bir ebeveyn değilsin," diye tükürdüm, *lanet olası çitten* atlayıp Honor'a doğru olabildiğince hızlı koşma dürtüsünden dolayı kendimden nefret ederek. "Riley ile aramız şu anda iyi olmasa bile, öylece..." Kelimelerim uçup gidiyor ve yaklaşık onuncu kez hatırladığımda dişlerimi gıcırdatıyorum.

Honor'ı öptükten hemen sonra yüzündeki ifadeyi.

Başka bir insana bu kadar bağlı hissetmeden ya da o gün onun baktığı gibi bakılmadan bir ömür geçirdiğimi derin bir kederle fark ettim.

Hay sikeyim.

Gitmesine izin vermeye çalıştım, çekimi görmezden gelmeye çalıştım, ama asla vazgeçemedi. Havaalanında gözden kaybolduğu anda peşinden koşmak, onu kollarıma almak ve bir daha asla gitmesine izin vermemek istedim. Grey haklı. Honor inanılmaz biri; nazik, zeki, şefkatli ve komik. Riley böyle birini bulmanın ne kadar nadir olduğunu anlayamayacak kadar genç olabilir ama ben değilim. O gittikten sadece birkaç gün sonra kendimi kaybettim ve iki saatimi altı kelimelik tek bir mesaj yazmakla geçirdim.

Sadece arkadaş olabiliyordum. Arkadaş olmak hiç yoktan iyiydi. Ne olduğunu anlamadan önce, o mesajlar ve aramalar için yaşıyordum. Kendimi işimi ertelerken, yapmamam gereken davetleri geri çevirirken buldum, hepsi de o gerçek bağlantı kırıntıları içindi. Bu büyük, başarılı hayatın beni mutlu etmediğini bir süredir biliyordum, ancak Honor'dan bu yana çok daha belirgin hale geldi.

Ve şimdi, açgözlü olduğum için onu kaybettim.

Grey eve doğru dönerken durumla ilgili başka bir yorum yapmıyor, şehrin içinden yan yana koşuyoruz, sonra evimin bulunduğu sessiz, lüks mahalleye çıkıyoruz. Otomatik pilotta çalışıyorum, Honor'la iki gün önce yaptığım o son kısa konuşmayı gözden geçirirken nereye gittiğimin farkında bile değilim.

Aklımın bir köşesinde hep, belki de benimle oyun oynuyor, bir tür maddi kazanç elde etme umuduyla beni daha da yakınlaştırıyor düşüncesi vardı. Tanrı biliyor ya, bu ilk kez olmazdı. Ne yazık ki son birkaç gündür sessiz kalması, Honor'ın tam da düşündüğüm gibi bir insan olduğunun kanıtı oldu.

Para için olsaydı, beni görmezden gelmezdi. Bu da demek oluyor ki, kaderin korkunç bir cilvesiyle, her zaman istediğim ama asla bulmayı ummadığım şeyi, yani beni ona verebileceklerim için değil, ben olduğum için isteyen bir kadını tamamen yanlış yerde bulmayı başardım.

geri döndüğümüzde Grey evin etrafından güvenlik ofisine doğru ilerliyor, ben de içeri giriyorum, hala

Etrafımın farkında bile değildim. Bir saat içinde yönetim kurulu toplantısı için ofiste olmam gerekiyor ama duşa girmek yerine mutfak tezgahına oturup telefonumu çıkarıyorum ve Honor'a attığım son mesajlara .

Riske hazırım.

Sen iyi misin?

Özür dilerim. Sormamalıydım. Lütfen konuşabilir miyiz?

Hey, sadece kontrol . Her şey yolunda mı?

Honor, özür dilerim.

Açıkça hayatına devam etmeye çalışan bir kadınla bağlantıyı sürdürmeye yönelik acınası bir dizi girişim olarak okunuyor. Bunu aşamıyor olmam çok utanç verici. O gideli neredeyse iki ay oldu ve ben ona karşı daha takıntılı, daha arzulu hale geldim.

Bir parçam pes edeceğini ve ona teklif ettiğim Ballard Fonu'nu yönetme işini kabul edeceğini düşünüyordu. Doğru teklifin onu Doğu Yakası'ndaki hayatından uzaklaştıracağını umarak pozisyonu haftalardır bilerek boş tutuyordum.

Su şişemden uzun bir yudum alıyorum, gözlerimi telefonumdan ayırmıyorum, sanki Honor'ın sessizliğini bozacağı an buymuş ve artık devam etmeyi düşünmek zorunda kalmayacakmışım gibi.

Tanrı korusun.

Tam telefonu kenara koyacakken ekranda öyle bir isim beliriyor ki, kalbim bambaşka bir nedenle yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek kendimi kabul etmeye zorluyorum ve kızımın histerik bir öfkeyle yükselen sesi odayı doldururken telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Baba," diye ağlıyor Riley. "Cidden kredi kartımı mı kapattın?"

Tanrım, bugün olmaz. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyoruz- ama hala acıtmadığını söylersem yalan söylemiş . Şimdi, yaralı bir kalbi ve sağlıklı pişmanlık dozunu emzirirken, kızım beni düşerken tekmelemenin duygusal eşdeğerini yapıyor.

"Kredi kartını kapatmadım Riley. Limit koydum," diyorum ona, Honor'a karşı olan hislerimin

Bu etkileşim. "Ayın daha bir haftası doldu, şimdiden limitini doldurduğunu mu söylüyorsun?" Yedi gün içinde otuz bin doları nasıl harcadı? Özellikle de faturayı erken ödemeyeceğimi çok iyi bildiği halde.

Yanıt olarak sinirli bir ses geliyor. "Cidden şu anda bunun için bana acı mı veriyorsun? Bazı şeyler yaşadığımı biliyorsun. Lütfen *ödeyebilir* misin? Bu çok saçma. Sokağa otuz bin dolar bıraksan fark etmezsin bile."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, tüm çabalarımın rağmen incinmişliğim kızgınlığa dönüşüyor. "Riley, bir ayı aşkın süredir benimle ilk kez iletişime geçiyorsun ve bunun tek nedeni kredi kartının limitini doldurmuş olman."

"Beni suçluyor musun? Baba, Onur'la ilgili her şeyde tam bir pisliktin." Onun adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "O kadar ciddi bile değildik, sırf öyle olduğumuzu düşündüğü için-"

"Yeter." Kulaklarım çınılıyor ve ilk defa bu kişiyi tanımadığımı gerçekten anlıyorum. Tek çocuğum bana yabancı ve onun abartılı yaşam tarzını finanse etmeye devam etmek sorunu çözmeyecek. "Kredi kartı kadar sorun oluyorsa, iptal ederim."

Uzun bir süre ölüm sessizliği, sonra "Baba." Riley'nin sesinde kötü gizlenmiş bir panik notası vardı. "Özür dilerim, tamam mı? Gelecek ay daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Sadece bir süredir-"

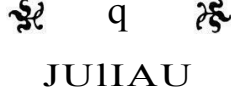
"Bazı şeyler. Evet," diye tekrarlıyorum, evin önündeki güneşli sahile ve bir zamanlar bencilce olduğunu düşündüğüm bir şeyi yaptığım yere bakarak. "Bu *şeyler* yıllardır devam ediyor Riley. Yanında olmaya, seni desteklemeye çalıştım ama benden tek istediğin daha fazla para. Sence bu nasıl hissettiriyor?"

Bunu histerik bir çığlık takip ediyor. "Ne yani?" diye sorar, "Beni öylece kesip atacak mısın?"

Bu sorunun cevabının bu kadar kolay gelmesi şaşırtıcı. Düşünmeden karar veren bir adam değilim ve verdiğimde de genellikle ikinci kez düşünürüm. Ancak bu... Tanrım. İlk defa Riley için en iyisini yaptığımdan eminim, bu yüzden benden daha çok nefret etse bile. "Evet," diyorum ona, sesim gergin. "Yirmi dört yaşındasın ve bence kendi ayaklarının üzerinde durmanın zamanı geldi. Bana ihtiyacın olursa her zaman yanında olacağım. Her zaman. Aramızdaki ilişkinin hiçbir zaman kolay olmadığını biliyorum ama sen benim çocuğumsun ve seni seviyorum. Bu değişmeyecek."

Riley hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. "Çok kontrolcü davranıyorsun! Özür dilerim, tamam mı? Yemin ederim kartla ilgili daha iyi şeyler yapacağım ve seni arayacağım!"

"Ve kızımın kredi kartı limitine bağlı olmayan bir ilişki istiyorum," diye cevap veriyorum, göğsüm boş ve ağzım kuru. "Ben bir insanım Riley, senin kişisel banka hesabın değil. İnsanların da sınırları vardır ve ben az önce benimkine ulaştım."

ALTI VKKfIS ÖNCE

"t ya da Tanrı aşkına, Riley."

Kızıma yaptığım art arda beşinci arama sesli mesaja düşerken telefonumu tutan elim tekrar yanıma düşüyor. Ben Özellikle son birkaç yıldır ona çok tahammül ettim, ama bu? Kahretsin, ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Noel'e gelmeyi kabul etmesinin ve hiç tanımadığım kız arkadaşını getirmesinin bir zeytin dalı olduğunu düşünmüştüm.

Bunun yerine, çocuğumun herkese bana davrandığı kadar kötü davrandığının teyidini aldım.

Hon'un az önce olanları garip, duraksamalı bir şekilde anlatışını ya da bana mesajları gösterirken elinin nasıl titrediğini hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Üst kattaki misafir odasına çıkıp temizlenmesi ve dinlenmesi için ısrar etmişim, o sırada kızıma cevapsız aramalardan ilkini yapmaya çalıştım. Riley'nin ikinci uçağına binemediğini öğrendikten sonra, bahse girerim bu olayın etkisinden kurtulmak için Hawaii'de annesinin yanında kalıyordur.

Bugüne kadar Honor Vogel hakkında sahip olduğum tek bilgi Riley ile çıktığı, New England'lı olduğu ve kar amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalıştığı idi. Aklımda ve kızımın lisedeki kız arkadaşlarını hatırladığım kadarıyla, başka bir sosyetik ya da parti kızı bekliyordum.

Onur *nazik* görünüyordu. Normalde kullanacağım bir kelime ya da kendim için kurduğum hırs ve açgözlülükle dolu dünyada sıkça karşılaştığım özellik değildi.

Yine de bu kadın farklıydı. Kapıma gelmeden önce yaşananları anlatırken bile, kızgın görünmedi ya da kızım hakkında tek bir sert söz söylemedi - ki buna kesinlikle hakkı vardı. Bunun yerine, onu ağırladığım için teşekkür etti, tatil planlarımı bozduğu için özür diledi ve eve dönüş uçağını ayarlar ayarlamaz başımdan gideceğine dair güvence verdi.

Ayrıca çok güzeldi.

Fark ettiğim için nefret ediyorum ama onu gördüğüm anda bundan kaçış yoktu. Neyim var benim böyle? Elimi saçlarımın arasından geçirerek en yakın şezlongun ucuna çöktüm ve hafifçe dalgalanan havuza kör bir şekilde baktım.

"Bay Ballard?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve havuzun etrafında bana doğru gelen, ellerini önünde kavuşturmuş genç sarışın kadınla yüzleşmek için dönüyorum.

Ayağa kalktım. "Julian. Lütfen," diye düzeltiyorum, çünkü bana *Bay Ballard* diyen bir kadın olmadan *da* yeterince yaşlı bir adam gibi hissediyorum. "Riley'den haber aldın mı?"

Yüzünü buruşturarak benden bir metre uzakta durdu. "Hayır. Yani, onunla arabada konuştum ama bu son konuşmamızdı. O, bilirsin, bu konuda iyi değildi."

Hiç şaşırmadım. Sert bir nefes üfleyerek başımı sallıyorum. "Özür dilerim, Honor. Gerçekten. Hem yaptığı şey için hem de zamanlama için."

Honor bir omzunu kaldırıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu senin hatan değildi."

Bu teknik olarak doğru olabilir ama ben onun ebeveyniyim. Onu yetiştirmekten, ona doğruyu yanlış öğretmekten ben sorumluydum ve şimdi Hon- or benim başarısızlığımın bedelini ödüyor.

Yine de ne düşündüğümü tahmin ediyor gibi. "O bir yetişkin. Doğruyu yanlış biliyor ama yine de bunu yapmayı seçti. Bu sizin suçunuz değil Bay Ballard-Julian."

Adımı söyleme şeklini sevmekten nefret ediyorum. "Bu konuda çok daha sakinsin."

Honor'un gözleri yüzümden arkamdaki okyanusa kayarken, açık sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp

sorunlu. "Sanırım biliyordum. Bilinçaltımda." Rahatsız edici bir kahkaha attı. "Dersimi aldım sanırım."

Çocuğumun yaklaşık on yıllık kötü davranışlarına rağmen, ona hiç bu kadar kızmamıştım.

Honor özür dilercesine yüzünü buruşturarak kendini sallar. "Özür dilerim. Garip bir gündü. Şu anda Doğu Yakası'nı vuran fırtına nedeniyle eve dönüş uçağı bulmakta biraz zorlanıyorum. Yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta bir motel bulmayı başardım ama güvenlik ve diğer şeyler yüzünden buraya araç çağırabilir miyim emin olamadım."

"Bir motele ortak araçla gitmiyorsun." Kollarımı kıpırdatıyorum, kendime inat sinirleniyorum. "Tatilin kendi hatan yüzünden mahvoldu. Burada kal."

Başımı iki yana sallıyor. "Açıkçası Riley geldiğinde burada olmak istemiyorum."

"Uçağa binmedi." Riley'ye olan kızgınlığım su yüzüne çıkarken elimdeki telefonu sıkıca kavriyorum. "Bahse girerim Hawaii'de annesiyle kalacak."

Honor topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, belli ki hâlâ tereddüt ediyor. "Yolunuza çıkmak istemiyorum."

Sözsüzce, arkasındaki devasa evi işaret ediyorum. "Yalnız kalmak isterseniz, misafir süitinde ihtiyacınız olan her şey var ve personel yemeklerinizi getirebilir."

Yanaklarında renk yükselirken nabzım tekliyor. "Mesele o değil. Sadece ailenizi davet edeceğinizi biliyorum ve muhtemelen onları Riley'nin eski kız arkadaşıyla tanıştırmak istemezsiniz." Honor aynı saç kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyor, bu sefer tişörtünün eteklerinin altındaki birkaç santimlik soluk teni ortaya çıkarıyor.

Aletim seğiriyor ve dişlerimi sıkıyorum, böyle hissettiğim için kendime kızıyorum. Bu kadına ilgi duymaya hakkım yok, ne evimde misafirken ne de kendi kızım tarafından uğratıldığı kalp kırıklığını atlatmaya çalışırken.

"Kal. Tüm bu olanlardan kaçmak seni daha rahat hissettirecekse yukarıda saklanabilirsin," diye ısrar ediyorum ve - lanet olsun bana - utangaç bir şekilde teşekkür ederek gülümsediğinde, kendimi on iki metre boyunda hissediyorum.

HAZIR BULUNAN

"W "Tanrı'ya şükür Sophie babamızı beceriyor, değil mi?"
Leni'nin oda arkadaşımın yatağına yatmasına yardım ederken irkildim, özenle hazırlanmış bir korseye sarılı bacağı garip bir şekilde uzanıyordu.
kenara. "İğrençleşme." Çantasını yanındaki yatağın üzerine bırakıyorum, yorgunluktan uşüyorum.
Normalde böyle bir yorum yüzünden kız kardeşime çok daha sert davranırdım, ama kireçli teni ve gözlerinin düz, donuk kalitesi beni biraz korkutuyor. Biz daha küçük bir çocukken bile Leni kendini hayatın içine atar, özür dilemeden hayallerinin peşinden giderdi. Bunun için onu hep kıskanmışımdır. Kim güzel ve yetenekli küçük kız kardeşini biraz kıskanmaz ki?
"İyi olacaksın," diyorum bugün yalnız başıma on üçüncü kez.
"Sadece bekle, fizik tedavi ile kısa sürede New York'a döneceksin."
Leni, Sophie'nin yastıklarını arkasına yapıştırmak için öne doğru eğilirken sert, mizahtan uzak bir kahkaha attı. "Elbette."
"Ciddiyim!" Israr ediyorum, boğazım düğümleniyor. "Doktor biraz çalışmayla tamamen iyileşeceğini söyledi-"
"Biraz iş mi?" diye tükürdü, bana ters ters bakarak. "Bu kariyerimi bitiren bir sakatlıktı, Honor. Profesyonel eğitime devam etmek bir yana, bast yürüyebilmem bile altı ayımı alacak. En iyi ihtimalle

Senaryoya göre, *yirmi dört* yaşına geldiğimde küçük *aradan* dönmüş olabilirim. Tabii tamamen iyileştiğimi varsayarsak, ki bu neredeyse imkansız."

Çocukluğumun yaklaşık yüzde ellisini kız kardeşimin dans stüdyosunun bekleme alanında ev işi yaparak geçirdikten sonra, bale hakkında payıma düşenden fazlasını biliyorum. Profesyonel dansçıların kariyerleri yirmili yaşların ortalarında zirve yapar ve genellikle otuz yaşına geldiklerinde sona erer. Bunun ortasında birkaç yıl ara vermek duyulmamış bir şeydir. Onun iyiliği pozitif kalmaya çalışıyorum, ancak Leni'nin kariyerinin gidişatının kötü olduğunu kabul ediyorum.

İrkildim. "Len, çok özür dilerim."

Kız kardeşim alay ediyor. "O zaman her şey gibi davranmayı bırak. Tendonum *parçalandı*. Kariyerim sona erdi. Sahte iyimserlik sadece yaraya tuz basmaktır."

İfademî nötr tutmak ya da onun öfkeli, acı tonunu çok ciddiye almamak için çok şey gerekiyor. Söylediğim hiçbir şey doğru değil ama öfkeli olduğu için onu suçlayamam. Sadece dört gün önce Leni hayatının en büyük performansına hazırlanıyor, New York'ta hayalini yaşıyordu. Şimdi ise Sophie'nin yatak odasında yatıyor ve koltuk değnekleri olmadan tuvalete bile gidemiyor.

Kendime sarılarak yere bakıyorum. "Çok üzgünüm Len."

Leni'nin dudakları düzleşiyor ama bana bakmıyor. "Sadece git. Merak etme, *terapistle* ilk randevum var," ve bu kelimeyi kötü bir şeymiş gibi tükürdü, "Babam sabah işe girdi ve ben bir şeyleri kadar bana bir daire bulacağını söyledi. Uzun süre senin sorunun olmayacağım."

"İstedğin kadar kalabilirsin."

Leni yanındaki yataktan telefonunu kapar ve dikkatini ekrana verir, dudaklarını düzleştirir. "Çık dışarı, Honor. Ciddiyim. Şu anda bunu yapamam."

Odadan çıkarken omuzlarım ağırlaşıyor, kapıyı arkamdan sessiz bir gümbürtüyle kapatıyorum. Dairenin havası soğuk ve bayat, benim ve Sophie'nin son birkaç gündür yokluğumuzun kanıtı.

Yakında taburcu olacağını öğrendiğimizde, babam Leni'nin iyileşmek için evine geri dönmesini istedi, çünkü New York'taki (diğer üç dansçıyla paylaştığı) küçük dairesine geri dönmesi söz konusu değildi. Ne yazık ki bu teklifi tam da Sophie'nin elinde hepimiz için kahve dolu bir tepsiyle odaya yeniden girdiği sırada yapmayı tercih etti. Sophie'ye öyle bir baktı ki, herkes onun geri döndüğünü düşünebilirdi.

Bir ay süren bir yolculuktan, hastane kafeteryasına yapılan on beş dakikalık bir geziden değil.

Kız kardeşimin çoğu zaman ne düşündüğünü biliyormuş gibi davranmıyorum. Biz çok farklı insanlarız ve hep öyle olduk. Ancak o anda, Leni'nin acı dolu yüz ifadesini gördüğümde, kardeşçe bir sezgi patlaması yaşadım. Kimse kendisi mutsuzken bir başkasının mutluluğunu en ön sıradan izlemek istemez.

Neyse ki Len için, ben de nispeten mutsuzum ve memnuniyetimi yüzüne vurmam konusunda endişelenmesine gerek yok. İşte buradayız. Sophie, babasıyla birlikte kalıyor - her ikisi de bu anlaşmadan memnun değilmiş gibi davranmakta çok zorlandılar -ve Leni benimle kalıyor. Süresiz olarak.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için koridordan oturma odasına geri dönüyorum ve kanepeye . Güçlü, akıllı, korkusuz Leni her zaman bana destek veren ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatan kişi olmuştur. Şimdi, küçük kız kardeşim ilk büyük hayat krizini, ilk gerçek keder deneyimini yaşıyor ve ona yardım etmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Avuçlarımin topuklarını gözlerime bastırarak başımı koltuğa yasladım ve kendimi burnumdan uzun, eşit nefesler almaya zorladım.

Bu geçecek.

Her zaman bu kadar yalnız olmayacağım.

Len iyileşecek ve yeni bir yol bulacak. Julian

Ballard sonsuza kadar peşimi bırakmayacak.

Yavaşça başımı kaldırdığımda, iyi uyguladığım kaygı sarmalı mantramın gittikçe uzadığını fark ediyorum. Dairenin arka tarafındaki büyük sürgülü cam kapıdan dışarı bakarken ellerim tekrar kucağıma düşüyor. Son birkaç gündür her şey o kadar stresliydi ki Julian'la son konuşmamın üzerinde duracak zamanım olmadı. Bana birkaç kez mesaj attı ama her birine cevap yazmama rağmen gönder tuşuna basmadım.

Onunla görüntülü sohbet etmek istemediğim için incindi mi?

Bu düşünce boğazımda bir yumru oluşturdu. Zenginliğine rağmen, Julian Ballard'ı parasından başka bir şey için önemseyen pek fazla insan olmadığından şüpheleniyorum. Ya benim tanışmadan önce olduğum gibi gözleri korkmuş ya da fırsatçı ve onunla olan ilişkilerini kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyorlar. Buna kendi kızı da dahil.

Böyle biriyle *iki yıl* boyunca nasıl çıkabildim?

Gözlerim yanmaya başlarken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Babasıyla tanışmak her şeyi o kadar gölgede bırakmıştı ki ayrılığımızdan bu yana geçen aylar boyunca eski kız arkadaşımı pek düşünmedim. Riley ile ilişkim hiçbir zaman harika olmadı, ama tıpkı cansız işimde olduğu gibi, yine de ilerledim. Şimdi elimde kalan tek şey, bir ilişki için çok çalışmanın onu doğru yapmadığı dersi ve sahip olamayacağım yalnız bir milyarder için çektiğim kalp ağrısı.

Onu özlüyorum. Hem de çok. Çok fazla.

Sanki Kaliforniya'da geçirdiğim o birkaç gün içimde bir şeyi uyandırdı ve o şey bir daha uyumayacak. Bu arkadaşlık, ilişki, her neyse, iyi bitmeyecek. Muhtemelen bir gün bunun için kendimden nefret edeceğim, ama aramıza mesafe koymaya çalıştığım birkaç günün ardından, bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorum. *Onu* hayatımdan çıkarma düşüncesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı verici.

İyi ya da kötü, onu istiyorum.

Telefonumu çıkarırken elim titriyor ve Julian Ballard'ın numarasındaki küçük "ara" düğmesine bastığım anda, o şeyi odanın öbür ucuna fırlatmak için ani ve güçlü bir dürtüye kapılıyorum. Belki de onu hayalete çevirdiğim için bana kızgındır ve telefonu açmaz bile. Yine de telefonu kulağıma götürüyorum ve bir kez, iki kez çaldığında göğsüm sıkışıyor-"*Honor*."

Adımı söylediğini duymak bile duygularımı kontrol altında tutmak için kullandığım irade gücümü yerle bir etmeye yetti. Üzüntü ve rahatlamanın aynı anda üzerime çökmesi o kadar güçlü ki zorlukla nefes alabiliyorum. Cevap verecek kadar kendimi toparlamaya çalışırken elimle ağzımı kapatıyorum.

Tanrım, neden Riley'nin babası olmak zorundaydı? Neden başka biri olamadı?

"Merhaba," diyorum sonunda ve sesim titriyor. "İletişim kuramadığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye aceleyle cevap veriyor ve onun da şu anda benim kadar gergin olduğunu fark ettiğimde içimde bir şeyler ısınıyor. "Aradığına sevindim. Sen, *yani*, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Yutkunuyorum. "Hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Onu sadece ondan bir şey istediğim için aradığımı düşünmesinden nefret ediyorum, *onu* istediğim için değil. Telefonda pek çok kez konuştuk, üzücü, komik ve bunların arasındaki her şeyi içeren sohbetler yaptık.

Peki, şimdi neden bu kadar farklı hissediyorsun?

Mutfakta buz makinemiz tıkrıyor ve dışarıda, sokakta bir araba gürültüsü korna çalıyor. Vücudumdaki her hücre elimdeki telefonun hoparlörüne odaklanırken rutin, günlük sesler aniden yabancı geliyor. Bekliyorum.

Julian derin nefes veriyor ve onu zihnimde canlandırıyorum, elini neredeyse siyah olan saçlarında gezdiriyor, kaşları çatık, ciddi ve yoğun bir endişe içinde. "Sen iyi misin?"

"Sayılır," diye itiraf ediyorum zayıf bir kahkaha atarak. "Son konuştuğumuz gün kız kardeşim kendini çok kötü yaraladı. Ameliyat olması gerekti. Şimdi babamla Sophie'nin aşk macerasından kaçınmak için benimle kalıyor."

"Kahretsin," diye sessizce küfrediyor, sesi gerçekten dehşete düşmüş gibi çıkıyor. "O iyi olacak mı? Bu balerin, değil mi? Lenora mı?"

Leni'nin tam adını bir kereden fazla söylemiş olamam ama o yine de hatırladı. İçimi çekerek saçlarımın uçlarıyla oynuyorum, huzursuzluğumun bir kısmını atmaya çalışıyorum. "Gösterisi için ısınırken bir tendonunu yırttı. Sadece garip bir şey. Doktorlar muhtemelen aşırı antrenmandan kaynaklandığını söyledi." Leni'nin yataktan sürünerek çıkıp kulağını Sophie'nin yatak odasının kapısının altına dayayıp dinleme ihtimaline karşı sesimi alçaltıyorum. "Muhtemelen bir daha dans edemeyecek. En azından profesyonel olarak."

Len'in fiziksel olarak iyileşeceğini biliyorum ama onu hiç bu kadar yıkılmış gördüğümünden emin değilim. O buzlu pencereye bakan sert ve cesur küçük kız kardeşimin görüntüsü muhtemelen ölene kadar benimle kalacak.

Julian ne söylemediğimi biliyor gibi görünüyor. "Sana sahip olduğun için çok şanslı," diyor bana ciddiyetle.

Burnumu çekiyorum, gerçek bir anda ortaya çıkınca gözlerimi elimin tersiyle siliyorum. "Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ağzımdan çıkan her şey yanlış gibi görünüyor."

İç çekiyor. "Bu yanlış ama senin söylediğin hiçbir şey de doğru olmayacak. Şimdi değil. Çok rekabetçi, fiziksel olarak zorlayıcı bir sektörde bu seviyeye ulaşmak için, bunu çok sevmiş olması gerektiğini varsayabilirim. Hayatının işini bu kadar genç yaşta kaybetmek... Hayal bile edemiyorum. Yıkılmış durumda, Honor. Tek yapabileceğin yanında olmak ve konuşmaya hazır olduğunda kapıyı açık tutmak."

Bu iyi bir tavsiye, ama ses tonunda dikkatimi kendi sorunlarımdan uzaklaştıran bir şey var. "Her şey yolunda mı? Senin için?"

Uzun bir duraklama oldu. "Kavga ettim. Riley ile."

İrkildim. Sanki eski kız arkadaşımın babasıyla konuştuğumu hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Ya da keşke burada olsaydı da kucağına kıvrılıp bana sarılsaydı diyorum. "Sana iyi bir tavsiyem olduğundan emin değilim. Tüm bu rahatlık olayında kıcıma tekme bastın."

Sessizce gülüyor. "Tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım ettin. Ayrıca, buna yardımcı olmak için söylenebilecek bir şey olduğundan emin değilim. Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye kararlı ve ben de onun fikrini değiştirmeye çalışmaktan yoruldum. Bana ihtiyacı olduğunda ya da konuşmak istediğinde yanında olduğumu bilmesini sağlayacağım ama bunun ötesinde..." Sözleri perişan bir şekilde kesiliyor ve sesindeki acı, kalbimin Riley'nin duygusuz ve zalim tavrından etkilenen ben olduğumda olduğundan çok daha fazla sızlamasına neden oluyor.

"Özür dilerim." Dizlerimi göğsüme çekip pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü gri ve birkaç kabarık kar tanesi süzülüyor, ikimizi o üç gün boyunca birbirimize bağlayan fırtınanın sessiz bir hatırlatıcısı. "Sen gerçekten iyi bir insansın Julian. En iyilerden biri. Riley'nin de bunu bildiğini düşünmek istiyorum. Sadece bunu fark etmesi için biraz büyümesi gerekebilir."

Tüm göğsüm ağrıyor ve Julian titrek bir nefes verirken, daha önce hiç kimseye şu anda sarıldığım kadar sarılmak istediğimden emin değilim. "Ben o kadar iyi bir insan değilim, Honor."

Sesi alçak ve kalın, uyarıcı. Omurgama ısı yayıyor ve klitorisimin zonklamasına neden oluyor. Onun üzerimde gezindiğini, çıplak teninin benimkine sürtündüğünü, aramıza uzanırken sessiz övgüler mırıldandığını hayal etmek kolay-"İyi misin?" Fısıldıyorum, çünkü konuşmayı daha az tehlikeli bir alana çekmem gerekiyor. Julian Ballard'ın beni yatağa bastırdığını hayal etmeme yol açmayan bir bölgeye, onunkine... hayır. Asla olmaz.

"Sadece kız kardeşin yaralandığı için mi aramadın?"

Bu soruyu soracağımı biliyordum, tıpkı ona yalan söyleyemeyeceğimi bildiğim gibi. "Hayır," diye itiraf ediyorum, gözlerim yanıyor. "Hayır, tek sebep bu değil."

Hiçbir şey söylemiyor, düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissediyor gibi. Sonunda yutkunuyorum, dizlerimi göğsüme doğru daha sıkı çekiyorum. "Senden hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum sulu bir kahkahayla. "Olması gerekenden daha fazla. Bir bakıma... Bir bakıma yapmamalıyım. Konuşmadığımızı biliyorum

ve belki de sizin için hiçbir şey ifade etmiyor-"

"Benim için *hiçbir şey* ifade etmiyordu, Honor."

Yanağımdan tek bir sıcak gözyaşı süzülüyor ve ben onu fırçalamaya zahmet etmiyorum. "Yine de hiçbir şey olmayacak. Olamaz. Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama sanırım seninle konuşmayı bırakırsam bu şekilde hissetmeyi bırakacağımı düşündüm."

Daha önce böyle bir konuşma yaptığımdan emin değilim - hayır, yapmadığımı *biliyorum*. İlişkilerimin hiçbiri Julian'ın hayatımda kapladığı alanın gölgesi kadar bile olmadı. Hiç kimse için bu kadar çok şey hissetmemiştim ya da ona bu kadar yakın olmak istememişim.

Birkaç damla taze gözyaşını silerek devam ediyorum. "Çok aptalca ama her yerde Sevgililer Günü'ne özel reklamlar ve kalpler görüp duruyorum. Sophie'nin artık bir ilişkisi var ve tüm iş arkadaşlarım planlarından bahsediyor ve bu berbat bir şey. Bu çok kötü. Sadece birinin beni sevmesini ve bana aptal bir pelüş hayvan ve çiçek almasını istiyorum, ama bunun yerine, yapamayan, asla yapamayacak birine takılıyorum..." Kelimelerim titriyor, çünkü kelimeleri yüksek sesle bile söyleyemiyorum, bu adamın beni asla dilediğim gibi sevmeyeceğini kabul edemiyorum.

Julian yumuşak, yaralı bir ses çıkarır. "Honor, bebeğim-"

"Lütfen bana öyle deme." Küçük bir hıçkırık çıkardım. "Lütfen. Zaten yeterince karışık durumdayım."

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda akan kanın sesi ve dışarıdaki trafiğin gürültüsü oluyor. Sonra Julian boğazını temizliyor. "Gitmeliyim."

Bu ani kovulma karşısında hazırlıksız yakalandığım için daha dik oturuyorum, midem bulanıyor. "Özür dilerim. Bu çok fazlaydı-"

"Değildi," diye aceleyle beni temin ediyor. "Sadece bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. Hemen şimdi."

T Burada, hayatımın tamamen değişmek üzere olduğunu en ufak bir şüphe duymadan bildiğim sadece birkaç an oldu.

Eski eşim bana hamile olduğunu söylediğinde ve kızım doğduğunda.

İlk şirketim için sekiz haneli bir teklif aldığım da bunu geri çevirmeye karar verdim.

Honor Vogel bana onu sevmemi istediğini çok da fazla olmayan kelimelerle söylediğinde.

Birine karşı hissetmemeniz gereken duygular beslemek bir şeydir, ama bu duygulara göre hareket etmeye karar vermek tamamen başka bir şeydir. Sadece bir öpücük, arkadaş olmak ya da duygularını itiraf etmek değil. Hayır. Ne pahasına olursa olsun, bu kadının sizi sevmesini sağlamak için kendinizi ortaya atmaktan bahsediyorum. Bu sizi onun inandığı erkekten daha az yapsa bile.

İyi erkekler kızlarının eski sevgilisinin peşine düşmez ama o anda yapacağım şeyin tam olarak bu olduğunu biliyordum.

Yirmi dört yıl boyunca yaptığım her seçimde Riley'i ön planda tuttum. Şimdi onun ne düşündüğünü umursayacak durumda değilim. Eğer Honor gibi bir insana sadakatsizlik edecek kadar değer vermiyorsa, kızımın onun hiçbir parçasına sahip çıkma hakkı yok. Tanrı biliyor ki o böyle düşünmeyecek ama ben kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum.

Onur, hayatta bir kez yaşanacak bir olaydır. Hiçbir şey ve hiç kimse beni onun kadar iyi hissettirmedi. Daha önce hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim ya da onun bana ilham verdiği gibi fanteziler kurmamıştım. Sezgilerime güveniyorum ve şu anda, eğer bu kadın için savaşırsam, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı haykırıyor.

Eğer o da aynı şekilde hissetmeseydi, bu duygularla yaşamamın bir yolunu bulurdum. Ama o öyle *hissediyor*. Honor son altı haftayı en az benim kadar mutsuz . Bir mucize eseri beni istiyor ve kızım adına ikimizi de cezalandırmaktan . Bir ebeveyn olarak bunu kabul etmek zor ama davranışları ve tutumu Riley'nin bunu hak etmediğini gösteriyor.

Bu yüzden uçağa bindim.

Özel bir jete erişiminiz varsa ve sizden on sekiz yaş küçük bir kadını baştan çıkarmak için ülke çapında hızlı bir yolculuk yapmanız gerekiyorsa, bu mantıklı bir hareket tarzıdır.

Baştan çıkar. Tanrım. Yapmaya çalıştığım şey bu mu?

"Bay Ballard?" Koltuğumun yanında tereddütle duran uçuş görevlisinin sesiyle, böyle bir hareket tarzının nelere yol açabileceğine dair çok keyifli zihinsel imgeden koparıldım. "Pilot birazdan ineceğimizi bildirmemi istedi, Bay Ballard. Kemerinizi bağlayabilir misiniz?"

Honor'la ilgili düşüncelerin üzerimde yarattığı etkinin bilinciyle boğazımı temizleyip kucığımdaki battaniyeyi düzeltiyorum. "Tabii ki."

"Size başka bir şey getireyim mi?" Ne umutlu ve hevesli ses tonunu, ne de bindiğimden beri üniformasının üstündeki iki düğmeyi açmış olduğunu fark etmemek mümkün değil.

İsa.

Gözlerimi kaçırarak dizüstü bilgisayarımı yanımdaki çantaya tıktırmakla meşgul oluyorum. "Hayır. Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemeden kokpite doğru yöneliyor ve ben de koltuğuma geri gömülüyorum. Pencereden dışarı bakarken, uçağın altındaki manzaranın giderek büyüdüğünü ve daha belirgin hale geldiğini izliyorum. Güneş Doğu Sahili'nin üzerinde yükseliyor ve uçuş sırasında uyumak istesem de bunu bir türlü başaramıyorum.

Saatlerdir zihnim buraya gelmemden kaynaklanabilecek tüm olası senaryoları gözden geçiriyor, alternatif planlar geliştiriyor ve deli gibi e-postalar gönderiyor. Artık Hon- or'un peşinden gitmeye karar verdiğime göre, sanki içimde bir şalter attı ve hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum.

Uçak alçalıyor ve kendimi huzursuz hissederek telefonumu çıkarıp personelimin onuncu kez harekete geçirdiğim adımları yerine getirip getirmediğini kontrol ediyorum ve herkesin işini yaptığını görmekten azımsanmayacak bir memnuniyet duyuyorum. Bir sonraki hafta için programımdaki her şeyi iptal etmemi, gece New England'a uçmak için bir uçak kiralamamı ve onlara bir dizi tuhaf, görünüşte ilgisiz görevler vermemi garip bulan biri varsa, bunu söylemeyecek kadar akıllıdır.

Cana yakın bir lider olmaya çalışıyorum, ancak benimle yakın çalışan insanlar ne zaman tartışmak istemediğimi anlayacak kadar uzun süredir bunu yapıyorlar ve bu da o zamanlardan biri.

İniş takımlarının devreye girmesiyle kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor ve ellerim kolçaklarda sıkışıyor. Uçağın yere değmesi, yapmaya karar şeyin gerçekliğini eve götürmüş gibi görünüyor. Korku ya da panik hissetmem gerekirken, bunun yerine üzerime bir sakinlik çöktü.

Bu oluyor ve hayatımda ilk kez bunu analiz etme ihtiyacı hissetmiyorum.

Uçağın kapısı açıldığında ve buz gibi New England rüzgârının ilk darbesiyle karşılaştığımda başımı öne eğiyorum. Güney Kaliforniya dışında kayda değer bir zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ve pistte bekleyen arabaya doğru merdivenlerden aceleyle inerken bunun nedenini hatırlıyorum.

"Günaydın Bay Ballard. Connecticut'a hoş geldiniz," diyerek beni nazikçe selamladı ve arabanın sıcak arka koltuğuna geçebilmem için geri çekildi.

Dondurucu Şubat rüzgârının bile kararlılığımı azaltmaması takıntı düzeyim hakkında çok şey söylüyor. Aksine, Honor'ın birkaç dakika içinde yanımda olacağını bilmek daha önceki heyecanımın kaybolmasına neden oluyor ve şoför binip eldivenlerini çıkarırken daha dik oturuyorum. Asistanım seyahat düzenlemelerini çoktan halletmişti ve havaalanından ayrılıp Honor'ın büyüdüğü küçük şehre doğru kısa bir yolculuğa çıkarken pencereden dışarı bakıyorum.

Burası, yol kenarlarına yığılmış kar ve bulutların arasından süzülen kışa özgü gri ışıqla bile çok güzel bir yer. Alçak kaya duvarlarıyla trafikten ayrılmış, çatıları ve araba yolları son kar yağışıyla tozlanmış güzel eski Colonial'lar yol boyunca sıralanıyor.

Burada yaşayabilir miyim? İşler istediğim gibi mi? Evet. Evet, yaşayabilirim. Evet, .

Cevabın bu kadar kolay gelmesi beni şaşırtıyor. Şehrin içlerine doğru ilerledikçe lüks butiklerin, paparazzilerin ya da estetik cerrahi kliniklerinin olmadığını fark ediyorum. Connecticut hayatım boyunca evim dediğim yerden bir dünya uzakta ama yine de burada yeniden başlama düşüncesi beni muhtemelen korkutması gerektiği kadar korkutmuyor.

Bir ışıktaki duruyoruz ve en yakındaki evin önündeki adamın son kürek dolusu karı kaldırışını izliyorum. Karısı verandaya çıkıyor, üzerine bir hırka sarıyor ve duyamadığım ama kocasını güldüren bir şeyler söylüyor. Araba tekrar hareket etmeye başladığında, rahat bir normallik görünüşü boğazımda bir yumru bırakarak uzaklara doğru kayboluyor.

Evet. Bunu çok istiyorum. Ancak bunu elde etmek için yapmam gereken işler var.

İlk durağımız bir sanayi kompleksinin eteklerinde yer alan eski bir ofis binası. Bu erken saatte dışarıda sadece birkaç araba park etmiş durumda ve yalnız bir bekçi yürüyüş yoluna tuz . Kapıyı iterek açıp dışarı çıkarken bana doğru bakmıyor bile, dikkatleri üzerime çekmemekten memnun.

Şöhret ya da en azından haber değeri, bir zamanlar istediğimi düşündüğüm bir şeydi. Basın, yatırımcıların ya da müşterilerin dikkatini çekmek anlamına geliyordu ve kariyerimin büyük bölümünde her röportajı kabul ettim, her etkinliğe gittim ve kameralara gülümsedim. Yakın zamana kadar tüm bu işlere kızmaya ve mali durumumun ahlaki olup olmadığını sorgulamaya başlamamıştım.

Ne yazık ki tren çoktan istasyondan ayrılmıştı. Ben kamuya mal olmuş biriyim, hem de çok zengin biriyim ve basının dikkatleri Honor'ın üzerine çekmesi isteyeceğim son şey. Aramızdaki bu şey zaten çetrefilli ve onun tepelere kaçmasını sağlamanın kesin yolu, yüzünün dedikodu sitelerinin her yerine sıçramasıdır.

Binanın bej renkli, eski lobisine girip kapının yanında asılı rehberi tararken bu düşünce bile beni tedirgin ediyor. Sağlıklı Kalp Vakfı ikinci katta yer alıyor ve Honor'ın günlerini geçirdiği ofise girerken nabzım hızlanıyor, basamakları koşarak çıkıyorum.

Bu erken saatte, çalışanların hiçbiri henüz gelmemişti ve durup masaları gözden geçiriyorum. Bakışlarım uzak duvardaki bir tanesine takılıyor. Masanın ona ait olduğunu gösteren hiçbir şey yok, resim yok, sadece bir bitki ve birkaç ıvır zıvır var. Tekerlekli sandalyenin arkasına mavi bir örme kazak örtülmüş ve hiç düşünmeden

İleri. Tam dokunmak için uzandığımda, arkamdan bir kadın sesi duyuldu.

"Bay Ballard! Sizi beklettiğim için çok özür dilerim."

Sitemle dönüyorum, elim yanıma düşüyor ve orada duran kadına iyi çalışılmış profesyonel bir gülümseme sunuyorum. "Bayan Phillips, sanırım?"

"O benim!" diyor gergin bir kahkahayla, ellerini kalem eteğine silerek. "Eğer konferans odasına gelmek isterseniz, konuşabiliriz."

Bayan Phillips'i ofisin geri kalanı gibi sıkıcı bir odaya kadar takip etmeden önce Honor'ın masasına son bir kez baktım.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor ve kendine bir sandalye çekiyor. "İçecek bir şeyler alacaktım ama bu kadar erken saatte her yer kapalıydı ve yeterince uyarılmamıştım-"

"Lütfen, endişelenmeyin." Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu çok son dakikada oldu. Zaman ayırıp benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde gergin. "Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Sağlıklı Kalp Vakfı'na on beş milyon dolar bağışlamak istiyorum." Honor'ın patronu gözleri yuvalarından fırlamış bir şekilde bana bakarken sözlerimi ölüm sessizliği karşılıyor. Bunu hazmetmesinin biraz zaman alacağını hissederek ve her şeyi hızlandırmak isteyerek devam ediyorum: "Henüz kamuoyuna açıklanmadı, bu yüzden görüşmemizden önce Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamanız istendi, ancak kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyorum. Amacım, finansal yardım, pazarlama kaynakları ve eğitim yoluyla sizinki gibi daha küçük kuruluşlarla çalışmak. Eğer siz ve yönetim kurulunuz uygun görürseniz, Ballard Fonu'ndan yararlanacak ilk kar amacı gütmeyen kuruluşun siz olmasını isterim."

Bayan Phillips'in boğazı düğümleniyor ve bana geniş, inanmayan gözlerle bakıyor. "Vay canına. Evet mi? Kesinlikle. Böyle bir teklifi geri çevirmek oldukça çılgınca olurdu."

Kıkırdıyorum. Haksız değil. "Mükemmel. Yönetim kurulu onayını aldıktan sonra ilerleyebiliriz. Sadece küçük bir ricam var." Parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçiriyorum, devam ederken aniden bastıran sinirlerimi gizlemeye özen gösteriyorum. "Ballard Fonu, duyuruyu kamuoyuna yapmak için bir gala düzenlemek istiyor. Tüm masrafları karşılayacağız ve ek fon toplamak için en iyi bağışçıları davet edeceğiz. Ancak, ilk ortağımız olarak, kuruluşunuzun planlamaya dahil olmasının uygun olacağını düşünüyorum."

"Elbette," diyor Bayan Phillips aceleyle ve hevesle öne doğru eğilerek. "Bununla bizzat ilgileneceğim-"

"Hayır," diye sertçe araya giriyorum, "bu kadar zamanınızı almam mümkün değil. Müdür olarak, eminim çok fazla işiniz olacaktır." Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, hafifçe gülümseyerek öne doğru eğiliyorum. "Acaba bir etkinlik koordinatörünüz var mı?"

ALTI VKKfIS ÖNCE

Julian Ballard'ın evi, mimar babamın "ruhsuz" diyeceği beyaz ve krom çağdaş bir yapı. Keskin açılar ve üzerine oturmaya korktuğunuz beyaz mobilyalardan oluşan iç mekan daha sıcak. Tüm bu yer bana, milyarderlerin yapılacaklar listesindeki bir kutuyu işaretlediği için satın aldığı bir şey gibi geliyor.

Lüks araba koleksiyonu mu?

Kontrol et. Özel jet? Tamam.

Süper kötülerin evi mi? *Kontrol et.*

Devam etmekte olan bir aile Noel partisinin sesleri ayaklarımın altından geliyor ama ben burada, eski kız arkadaşımın ailesinden uzakta saklanmaktan çok memnunum.

Temel olarak çok büyük, beyaz bir odanın ortasında çok büyük, beyaz bir yataktan oluşan yatak odam sığınma evi havası veriyordu ve parti başladıktan sonra huzursuzlanmam uzun sürmedi. Bu yüzden, büyük boy eşofman altı ve atletle kendimi belirgin bir şekilde yersiz hissederek keşfe çıktım.

Saatler önce geldim ve o zamandan beri bu duvarların içinde onun kişiliğine dair tek bir ipucu bile görmedim. Ya da köşeyi dönüp kendimi kitaplarla kaplı bir koridorda bulana kadar görmemiştim. Ne bulmayı beklediğimden emin değilim, ama eski, yıpranmış, görünüşte sıradan kitapların sıralanışındaki bir şey beni duraksattı. Bazıları

Bunlar bir lise kütüphanesinde görmeyi bekleyeceğiniz türden, klasik edebiyatın seri üretim kopyaları. Diğerleri ise kulağa çok karmaşık gelen bilgisayar programlama konuları üzerine ders kitapları.

Belirli bir sıraya göre dizilmişler, tek bir toz zerresi bile görünmüyor. Bu şık, pahalı ve soğuk evde, kitaplar beklenmedik bir duygusallık gösterisi.

Meraklı biriymişim gibi kendimi suçlu hissederek öne doğru çekiliyor ve göz hizamdaki raftan rastgele bir tane seçiyorum. D.L. Wilder'ın bir bilim kurgu romanının seri üretim bir kopyası, güneşten solmuş sırtında birçok çatlak var. Ellerimin arasında açılmasına izin veriyorum ve karıştırıyorum.

Görünüşe göre Julian kitaplarına açıklama eklemeyi seviyor, çünkü altı çizilmemiş ya da kenarlarına küçük bir yorum yazılmamış neredeyse tek bir paragraf bile yok. Birkaç sayfayı çevirirken, onun için bir anlam ifade eden kelimeleri okurken, sanki bu süreçte sahibinin bir parçasını anlayabilecekmişim gibi zorlukla nefes alabiliyorum. Neden bu kadar merak ediyorum? Neden bu kadar önemli? Ondan etkileniyorum, bunu en azından kendime itiraf edebilirim, ama bundan daha fazlası var.

"Beğendin mi?"

Dönüp kitabı düşürürken kalbim boğazıma fırlıyor. Koridorun sonunda Julian duruyordu. Geldiğimde olduğundan daha şık giyinmiş, düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymiş ve televizyonda gördüğüm CEO'ya çok daha yakın görünüyor.

Elinde bir tabak yemek var.

"Özür dilerim," diye ciyaklıyorum, düşen kitabı aceleyle alıp rafa geri koyuyorum, utançtan ensem diken diken oluyor.

Julian beni izliyor, kaşları çatılmış. "Olma. Kitaplar okunmak içindir."

Gerçi kitabı okumuyordum. Onun kitap hakkında ne düşündüğünü okuyordum.

Konuyu olabildiğince çabuk kapatmak için endişelenerek başımı sallıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. Parti nasıl gidiyor?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Pek bir şey kaçırmıyorsun. Annem şehir kulübünün havuzunda kullanılan yeni klor markasından hiç hoşnut değil. Bu akşamki sohbetimizin ana konusu bu oldu. Aşağı gelip katılmak istemediğine emin misin?"

Midem bulanıyor. Benimle alay ediyor.

"Mükemmel bir satıcısınız ama ben . Belki de geceyi annenizin golf kulübünde havuz kimyasalları konusunda kimin karar verdiğini öğrenerek geçirmeliyim. Onlara bir taziye kartı göndermelisin."

Julian büyük, sınırsız bir kahkaha atıyor bana doğru bir adım daha atıp tabağı uzatırken fırtınalı gözleri parlıyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Saatlerdir bir şey yemediğimin ve o gider gitmez neredeyse kesin olarak bunu yiyip bitireceğimin farkında olarak, "Bunu yapmak zorunda değildin," diye itiraz ediyorum.

Bunu duymazdan geliyor ve merdivenlere doğru ilk adımını atarken kitaplara doğru başını sallıyor. "Ne istersen oku."

Arkasını döndüğünde kıcını kontrol etmem muhtemelen iyiye işaret değil.

HAZIR BULUNAN

"A Pekâlâ millet, başlayalım. Büyük haberlerimiz var."
Konferans girdiğimizde iş arkadaşlarımdan hafif bir ilgi mırıltısı geliyor. Patronum, Heidi.

Uzun masanın başına geçip sandalyeleri çekerken, telefonları, defterleri ve su şişelerini bırakırken bizi kontrolsüz bir neşeyle izliyor.

Dikkatimi zar zor veriyorum.

Bir yılı aşkın bir süre önce Sağlıklı Kalpler Vakfı'nda işe alındığımda, bu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmak her zaman planımdı ve ilk birkaç ay için sorun yoktu. Çok çalıştım, her iş sonrası happy hour'a gittim ve her ofis partisi için cupcake getirdim. Gerçekten önemsiyordum ve hala da önemsiyorum, ancak yol boyunca bir yerlerde tutkum kızgınlığa dönüştü.

Nereye baktığının bir önemi yoktu, iyileştirme için yer olduğunu görüyordum. Bağışçıların parasını sayısız başka şeye harcamak varken neden iki yıllık teknolojiyi geliştirmek için kullanalım ki? İyi düşünülmüş, ilerici fikirler sunduğumda neden kimse beni dinlemiyordu? Bir fark yaratmak istedim ama bunun yerine nefret ettiğim bir işi yapan yorgun, depresif bir ofis asalağı haline geldim. Başka bir iş bulsam bile fark eder miydi? Muhtemelen olmazdı.

Kabul ediyorum, özel hayatımın durumu muhtemelen kariyerimle ilgili moralimi yükseltmek için hiçbir şey yapmıyor.

Son BT uzmanı da pencerelerin altındaki boş koltuğa oturduğunda Heidi hepimize göz kırpmıyor. "Herkes güneydin, hemen konuya girelim. Eminim hepiniz Julian Ballard'ı duymuşsunuzdur?"

Şok o kadar yoğun ki, sanki biri kafamdan aşağı bir kova buzlu su atmış gibi ve ben kendime gelemeden ya da ağzından çıkanları anlamlandırmaya başlayamadan Heidi devam ediyor.

"Aranızda bilmeyenler varsa, Bay Julian Ballard birkaç büyük teknoloji şirketinin kurucusudur. Kısa bir süre önce, mevcut kar amacı gütmeyen kuruluşlarla ortaklık kurarak bağışta bulunmak ve amaçları konusunda farkındalık yaratmak amacıyla bir vakıf kurdu. Bu sabah Sağlıklı Kalpler'in Ballard Fonu'nun ilk yararlanıcısı olacağını öğrendim ve *on beş milyon dolar* bağışta bulundular."

Nefes alıyor muyum? Sanmıyorum, çünkü oda dönüyor ve göğsüm yanıyor. Etrafımda insanlar kıkırdıyor, ağlıyor, sarılıyor ve ben burada oturmuş şoktan donup kalmış durumdayım. Bu tür bir para oyunun kurallarını değiştirir, bu çok büyük bir anlaşma ve ben bunu hiç düşünmüyorum.

Onu bağışlayan adamı düşünüyorum.

Julian ile yaptığım bu konuşmanın üzerinden yirmi dört saat bile geçmeden çalıştığım sivil toplum kuruluşuna on beş milyon dolarlık bir bağışta bulunması tesadüf olamaz. Bu bir çeşit ödül mü? "*Üzgünüm, beni alamazsınız ama işte size kalp hastalıklarını önlemeye yardımcı olacak bir yığın para.*"

"Herkes sakın olsun. Yapacak işlerimiz var." Heidi gülerek heyecan dalgasını bastırmak için ellerini havaya kaldırdı. "Ballard Fonu resmi duyuruyu yapmak için bir Sevgililer Günü galası düzenlemeye karar verdi. Basın, yüksek profilli bağışçılar olacak ve Bay Ballard'ın kendisi konuşma yapacak. Açıkçası bu oldukça son dakika gelişmesi ve planlamaya yardımcı olması için Sağlıklı Kalpler'den bir temsilci istediler. Honor, bu konuda sen görev alacaksın."

Oh, Tanrım.

Herkes bana bakıyor ve patronum kaşlarını çatıyor, belli ki böyle bir onura layık görüldüğüm için neden çığlık atmaya ve başlamadığıma şaşırılmış. Boğazımı temizliyorum, yanaklarım yanıyor ve "Emin misiniz?" diye ciyaklamayı başarıyorum.

Heidi'nin hoşnutsuz bakışı derinleşir. "Evet. Eminim. Sen bizim etkinlik koordinatörümüzsün, Honor. Bu, koordine edilmesi gereken bir etkinlik.

Bu bir sorun olur mu?"

Arkamdan birkaç gergin kahkaha geliyor ve ben başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır. Seve seve yaparım."

"Artık Honor'ın işini yapmaktan mutlu olduğumu bildiğimize göre-" Devam ediyor ve beni arkasındaki duvara bakarken bırakıyor, kulaklarım çınlıyor.

Belki de bu sadece bir tesadüftür. Belki de Julian benimle tanışmadan önce aylardır Healthy Hearts ile ortaklık yapmayı planlıyordu. Ya da çünkü konuşmamız ona bu ülkedeki tüm kalp hastalıklarını ve büyük bir para yığınının nasıl faydalanabileceğini hatırlattı.

Evet. olmalı.

Kesinlikle.

Toplantının sonunda Heidi beni pasif-agresif bir konuşma için geri çekti ve *"İyi misin? İyi misin? Oh mükemmel, bir dahaki sefere zıpla dediğimde, ne kadar yükseğe diye sor."* Bunu biraz onurlu bir şekilde atlattıktan ve özür diledikten sonra beni The Ballard Fund'ın ekibiyle tanışmaya gönderdi.

Galanın yapılacağı otel, The Witt, Healthy Heart'ın sınırlı etkinlik bütçesiyle kiralayabileceğimiz türden bir yer değil. Genellikle halka açık parkları, kütüphaneleri ve ara sıra da konferans merkezlerini kiralıyoruz. Beş yıldızlı bir otel bambaşka bir oyun ve şimdi her zamankinden daha fazla işe odaklanmam gerekiyor. Julian Ballard'la ilgili ani soru akınıyla bu mümkün olmuyor.

Heidi konuşacağını söylemişti, değil mi? Yani orada olacak. Kulak mesafesinde düzinelerce muhabir varken benimle konuşacak mı? Eğer konuşursa, ona gezegendeki en seksi adammış gibi bakmamayı başarabilecek miyim?

Tanrım, muhtemelen smokin giyecek. Boku yedim.

The Witt'in lobi kapısını omuzlarımla açar açmaz resepsiyondaki adam sanki bir sahtekâr olduğumu hissetmiş gibi gözlüklerinin üzerinden kaşlarını çatarak bana bakıyor. Sert, pahalı görünümlü kanepeler ve cilalı mermer zeminlerle dolu güzel bir oda.

Eldivenlerimi çıkararak ona yaklaşırken yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirmek için çaba sarf ediyorum. "Merhaba. Sağlıklı Kalpler Vakfı için mi çalışıyorum? Ballard Fonu ile gala hakkında bir toplantı için burada olmam gerekiyordu?"

Kaşları . "Adın ne?"

"Honor Vogel?" Soru gibi geldi.

Resepsiyondaki adam bir telefon alıp kulağına götürüyor, sanki kaçıp bütün gümüş eşyaları çalacağımdan şüpheleniyormuş gibi bana şüpheyle bakıyor. "Merhaba efendim. Bir toplantı için Honor Vo- gel burada mı? Evet mi? Tabii ki. Onu gönderiyorum."

Telefon ahizeye geri takılıyor ve adam hâlâ görünerek lobiden çıkan uzun bir koridoru işaret ediyor. "Balo salonu hemen sondaki kapıların ardında. Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin, Bayan Vogel."

Bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek gösterdiği koridorda ilerliyorum. Burası tam da bir zenginin süper lüks bir otelden bekleyeceği gibi görünüyor. Muhtemelen yıllık maaşımdan daha değerli olan tablolar duvarlarda sıralanıyor, bir tekneyi, bir atı ya da sert, yaşlı bir beyaz adamı tasvir ediyor gibi görünüyor ve ayak seslerim, içten, altın desenlerle süslenmiş koyu kırmızı bir halı tarafından boğuluyor.

Şansım varsa, bu uzun sürmez. Bana bir görev listesi verirler ve ben de ofisime çekilip huzur içinde çalışabilirim. Julian'ı bu şeyde görmemem mümkün , en azından uzaktan. Onu tekrar aramalı mıyım? Ne söyleyebilirim ki? On beş milyon dolarlık bağışının benimle bir ilgisi olduğunu varsaymak oldukça varsayımsal görünüyor. Tanrı aşkına, Riley doğum günümü bile hatırlayamadı.

Çift kapının önünde durup uzun ve sakin bir nefes alıyorum. Böyle bir etkinliğin koordinasyonuna yardımcı olmak benim için çok büyük bir fırsat ve Julian Ballard'ı smokin içinde hayal etmekle meşgul olduğum için kendimi aptal gibi göstermeme imkân yok. Bunu . Her şey yolunda.

Kapıları itip açacak kadar kendimi toparladığımda ise devasa alan bomboştu.

Arkamdan kapanan kapının gümbürtüsü yüksek tavanda yankılanıyor ve odaya doğru ilerledikçe gözlerim başımın üzerindeki karanlık avizelerin hayalet şekline takılıyor. Oda o kadar sessiz ve durgun ki, duyabildiğim tek şey mermer zemindeki adımlarımın yankısı ve kulaklarımda çınlayan kanım. Uzak duvara, karanlık bir sahnenin yanına onlarca sandalye yığılmış ve büyük yuvarlak masalar kırılarak tekerleklerin üzerine yerleştirilmiş. Az önce girdiğim kapının yanında yalnız bir hademe arabası duruyor.

Önlüklü kadınlar ve smokinli erkeklerle dolu bir mekânı, klasik müziğin gürültüsünü, kibar kahkahaları ve

gümüş çatal bıçakların porselenlere çarpması. Çok güzel ve burada rahatlık alanımın dışına çıkmadığımı iddia edemem.

"Onur."

Adamın sesi arkamdan geliyor ve nefesim kesiliyor, yeni gelenle yüzleşmek için dönüyorum. Onu görmeden önceki bir saniyelik süre içinde sesi tanıdığımı fark ediyorum. Yine de aynı hızla, onu özlüyorum. Çünkü hiçbir yolu yok, kesinlikle hiçbir yolu yok.

Ama öyle olmalı, çünkü Julian Ballard açık kapı aralığında duruyor, ötesindeki parlak ışıklı koridorun silüetinde.

Onu görmek bile nefesimi kesiyor ve bir an için tek yapabildiğim bakmak oluyor. Kalın örgü bir kazak ve kot pantolon giymiş, altı hafta önce havaalanında vedalaşırken giydiği tişört ve şorttan farklı. Koyu renk saçları biraz daha uzun, gözlerinin altındaki gölgeler biraz daha belirgin ve kirli sakalı daha koyu.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbim sıkışmış bir kuş gibi göğüs kafesimde çırpınırken, sesim ancak bir fısıltının üzerinde çıkıyor.

"Senin için geldim," diye cevaplıyor Julian basitçe, odanın içine doğru ilerlerken ve kapının arkasından ağır bir şekilde kapanmasına izin verirken.

Göbek deliğimin altındaki kaslar bükülüyor ve kıpırdamadan durup bana doğru yürümesini, gözlerinin yüzümde olmasını izliyorum.

"Ama *neden*?" Benden bir kol boyu uzakta durduğunda nefesim düzensizleşerek soruyorum.

Julian kaşlarını çatıyor, sanki gerçekten kafası karışmış gibi. "Çünkü sen istedin."

Kısa, inanmayan bir kahkaha attım. "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman eve gideyim mi, Valentine?" Julian soruyor, dudakları ilk günden beri kalbimin çarpmasına neden olan utangaç gülümsemelerinden biriyle kıvrılıyor.

Tanrım, çok tatlı. Çok fena sıçtım.

Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak içinde bulunduğumuz muhteşem balo salonunu işaret ediyorum. "Artık kilitlendin sayılır. Bu benim için değildi, değil mi? Orada çalıştığım için Healthy Hearts'ı seçmedin, değil mi?" Bunu önerdiğim için düşündüğümünden daha da gülünç hissediyorum, ama Julian şaşırmış görünüyor.

"Tabii ki yaptım."

Ağzım açık kaldı. "Julian! Bu... Yani... *Neden*?"

Gülümsemesi kayboluyor ve bir adım daha yaklaştığında nefesim kesiliyor. Elimi tutmak için aramızdaki boşluğa uzandığında nefesim tamamen kesiliyor. Teni benimkine değdiği anda sıcaklık kolumdan yukarı çıkıp göğsüme yayılıyor.

"Çünkü Kaliforniya'dan ayrıldığından beri seni düşünmeden edemiyorum. Bu benim için bir ilk, Honor, sana söz veriyorum."

Ne dediğini anlayamıyorum, her taraftan bana gelen karşıt bilgileri anlamlandıramıyorum, çünkü kendimi bunun asla olmayacağına inandırmıştım. Ama yine de Julian *burada*. Onu istediğimi düşündüğü için ülkeyi uçarak geçti ve şimdi aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmakla bağdaşmayan şeyler söylüyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve Julian'ın koyu renk gözleri bu hareketi takip ediyor. Leğen kemiğime sıcak bir ağırlık yerleşiyor. "Ben sadece... Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum."

Sessiz bir onay mırıltısıyla Julian'ın başparmağı iç bileğimin derisini yumuşatıyor ve inlememek için kendimi zor tutuyorum. Hayatımda hiçbir zaman birisine dünyanın geri kalanını unutturacak kadar kendimi kaptırmamıştım, ama bu adam ellerini üzerime koyduğunda olan şey tam olarak bu.

Nefes almak kadar doğal bir şekilde, boştaki elim göğsünün üzerine geliyor ve Julian'ın kalp atışları avucumun altında tekliyor. *Ne zaman yaklaştık?* "Yorgun görünüyorsun," diyorum ona sessizce, endişe beni görünüşünün şokundan geçici olarak uzaklaştırıyor.

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Buraya gelip seni etkilemek için on beş milyon dolar harcamamdan çok uykusuzluğumla mı ilgileniyorsun?" Belime dokunmak için elimi bırakıyor.

Bu çok gerçeküstü. Bir yanım her an uyanacağımı düşünüyor, çünkü böyle şeyler benim başıma gelmez. Ben aldatılan ve kilolarca kurabiye ve kremalı dondurma yiyen bir kızım, yakışıklı bir milyarderin dikkatini çeken bir kız değil. Bu adamı istemekle geçirdiğim haftalar boyunca, bundan bir şey çıkacağını ummaya asla cesaret edemedim. Asla. Bana yıldırım çarpması daha olası geliyordu.

"Beni etkilemek için para harcamana gerek yoktu." Bu da doğru. Julian Ballard'ın en sevdiğim yönlerinin net servetiyle hiçbir ilgisi yok. "Sadece beni görmeye gelebilirdin."

Yüz ifadesi yumuşar. "Bunu bana başka biri söyleseydi, ona inanmazdım."

Cevap olarak attığım kahkaha yüksek, karanlık tavanda yankılanıyor. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Belimdeki el birazcık sıkılıyor ve Julian'ın boğazı düğümleniyor. Aramızdaki havada elektrik çatırdıyor ve sanki onu ne kadar çok istediğimi görebiliyormuş gibi Julian dudaklarını dudaklarıma indiriyor.

Öpüşmemiz saygılı ve yavaş, ama külotum saniyeler içinde hâlâ ıslak. Tek duyabildiğim kulaklarıma hücum eden kan, hırıltılı nefes alış verişlerimiz ve onun giysilerinin benimkilere sürtünme sesi.

Daha dün gece, tüm düğmeli pantolonlarımı atmak ve hüznü, bekar kız hayatına dalmak istedim. Şimdi ise kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum çünkü *bu gerçekleşiyor*. Bunca yolu benim için geldi, buraya böyle geldi.

Öpüşmemiz derinleştikçe ona yapışarak öne doğru sallanıyorum ve sikiğin sert uzunluğunun ısrarla karnıma bastırıldığını hissettiğimde karnımın alt kısmına sıcaklık doluyor.

Nefes nefese birbirimizden ayrılıyoruz ve karanlık odada Julian'ın gözleri bana bakarken kararıyor, o belirgin çıkıntı hâlâ bedenime baskı yapıyor. "Şu haline bak." Başparmakları çenemde geziniyor ve ifadesinde huşu gibi bir şey var. "Gözlerimin önünde canlanıyorsun."

Öyleyim, değil mi? Birisi benim gri, sıradan varlığımın üzerine Technicolor boya atmış gibi hissettirirken, karanlıkta durmamız ironik. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunu nasıl unuttum? Kötü olması gereken bir ilişki nasıl oluyor da beni bu kadar iyi hissettiriyor?

Julian dudaklarını tekrar dudaklarıma indirirken kalçaları öne doğru eğiliyor, elleri kıcımda ve amım acı verici bir şekilde boşalarak sıkılıyor. İnliyorum, ellerim kendimi gerçekliğe bağlamak için onun omuzlarını kavıyor. Ama işe yaramıyor. Kendimizi bu işe öyle kaptırmışız ki, tamamen kontrolden çıkmışız ve şimdi bunun bitmesinin tek bir yolu var.

Neredeyse hiç konuşmadık. Burada ne yaptığımızı, Riley ile konuşup konuşmadığını ya da bunların hiçbirini bilmiyorum. Ancak şu anda bunların hiçbirisi önemli değil çünkü beni becermezse gerçekten ölebilirim.

"Siktir." Ayrıldığımızda Julian'ın kaba küfrü omurgamda sıcaklığın kıvrılmasına neden oluyor. Sanki nerede olduğumuzu yeni hatırlıyormuş gibi omzunun üzerinden balo salonunun bir tarafını kaplayan kapılara doğru temkinli bir bakış fırlatıyor. "Buradan çıkmamız gerek."

F Honor bir an bana baktı, mavi gözlerinde endişe parlıyordu. "Evet. Lütfen. Yani, eğer istersen..." Sözünü kesiyor ve ben de boğuk bir inançsızlık sesi çıkarıyorum, çünkü kesinlikle Ciddi ol. *İstiyor musun?* Bu kadını becermeme izin verilmesi ihtimali benim için tüm Noel, doğum günü ve mesleki başarılarımdan daha heyecan verici. Kombine.

Dudaklarından tiz bir kahkaha dökülüyor. "Özür dilerim. Sadece üzgünüm. *Sen*, bilirsin işte, *sensin*."

"Ben mi?" diye soruyorum, şaşkınlıkla. Ayaklarını yerden kesmeye çalıştığınız kadın bunu umursamıyorsa, çok paraya sahip olmak oldukça alakasız bir özellik gibi geliyor. Bu denklemin dışında, Honor Vogel benden yaklaşık on beş mil uzakta ve ben zaten o kadar uzaktayım ki, eğer çekip giderse - hala çok belirgin bir olasılık - bir enkaz olurum.

Honor alay ediyor, "Çok seksi ve başarılısın ve gerçekten anlamadığım etkileyici bir şey yaptığın için sürekli haberlerde yer alıyorsun. Eminim harika kadınlarla çıkıyorsundur ve ben sadece normal bir insanım ve..."

Beni çekici ve etkileyici bulduğu için memnun olmalıyım ama o saçmaladıkça, onu rahatlatmak için duyduğum çaresizlik çok daha baskın geliyor. Yutkunarak güzel yüzüne bakıyorum, hala endişe içinde sıkışmış

ve utanç. "Honor, yaklaşık yedi yıldır seks yapmadım."

Honor şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkarıyor, tereddütlü ifadesi düzeliyor. "Bekle, cidden mi?"

Tekrar ileri doğru adım attığımda göğsümde hafif bir rahatlama kıkırdaması yükseliyor ve onu öptüğümde sessizce inliyor, em-brace'imın içinde eriyor. Bu kadının dokunuşuma karşılık verdiğini hissetmek, bana olan ihtiyacını hissetmek bağımlılık yapıyor.

Kendimi geri çekilmeye zorladığımda -çünkü işlerin daha da kızışmasına izin verirsem onu bu balo salonunun ortasında becereceğim- ikimiz de gülümsüyoruz.

"Buraya gelmekteki niyetimin bu olmadığını bilmen benim için önemli. Sadece seni görmek istedim," Honor'ın dişleri şişmiş alt dudağını buldu.

"Dürüst olmak gerekirse, bu seni daha çok sikmek istememe neden oluyor." Cevap olarak attığım kahkaha yüksek tavanda yankılanıyor ve kahkaham kaybolduğunda bile gülümsemem geniş ve gayretli olmaktan asla vazgeçmiyor.

daha az. "Beni becermek mi istiyorsun?"

"Belli ki." Işıldıyor, o kadar güzel ki onu gördüğümde nabzım duracak gibi oluyor.

Tanrım, onu bu duruma soktuğum için kendimi piç gibi hissediyorum ama son altı hafta bir şeyi kanıtladıysa o da birbirimizi unutmadığımızdır. O üç gün derimin altına işledi ve şu andan itibaren hayatım sonsuza kadar iki döneme ayrılacak: *Honor'dan önce* ve *Honor'dan sonra*. Şimdiye kadar yaptığım en bencilce şey olsa bile, çekip gidemem.

"Benimle yukarı gelir misin?" Yalvardığımı duyuyorum ve Honor'ın utangaç bir şekilde başını sallayarak cevap vermesi kalbimi hoplatıyor.

Balo salonunun dışında iki güvenlik görevlisi bekliyor ama ben yanımdaki genç ve güzel kadına o kadar ki onlara aldırılmıyorum bile. Honor'ın elini kendi elimle sımsıkı tutarak onu arka merdivenlere doğru çekiyorum, lobiden kaçınıyorum ve üç kat tırmanarak süitime ulaşırken ikimiz de tek kelime etmiyoruz.

Her adımda, beklenti de yükseliyor gibi görünüyor. Benimle konuşmadığı o birkaç gün hayatımın en mutsuz günleriydi ama her şeye rağmen bunu düzeltmenin bir yolunu buldum. Onu kaybettiğimi, en başta gitmesine izin vermemem gerektiğini çok geç fark ettiğimi düşünüyordum ve şimdi öyle olmadığını fark etmek gerçeküstü.

Beni istiyor.

Tanıdık, iri yarı, ağır dövmeli, takım elbiseli bir adam kapının dışında bekliyor. "Grey, sanırım Honor Vogel'ı hatırlarsın. Onun için yirmi dört saat güvenlik ayarlamamı istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede."

"Elbette. Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Vogel." Cebinden bir anahtar kartı çıkarıp kapının kilidini açtı ve bizi içeri almak için geri çekildi.

"Oh, hayır teşekkür ederim! Yine de seni tekrar görmek güzel, Grey!" Ben omzunun üstünden ona *teşekkür etmemenin* burada bir seçenek olmadığını açıkça söyleyen bir bakış atarken o gülüyor. Otel odasının kapısı arkamızdan kapanırken Honor bana "Kesinlikle güvenliğe ihtiyacım yok Ju- lian," diyor.

Keşke bu doğru olsaydı, ama değil. Onurun, ne kadar çok paranız olursa sırtınızdaki hedefin de o kadar büyük olacağını bilmesine imkân yok. Bu dünyada onları koz olarak kullanabilecek kötü insanların sayısı düşünüldüğünde, sevdiklerim muhtemelen benden bile daha fazla tehlike altında. Riley'nin güvenliği var, eski karımın, ailemin yaşayan birkaç üyesinin de var ve şimdi Honor'ın da olacak. Onların güvenliği kumar oynamak isteyeceğim bir şey değil ve benimle olan ilişkisi yüzünden başına bir şey gelmesi düşüncesi bile içimi burkuyor.

"Tartışmaya açık değil," diyorum ona kararlılıkla. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve burada ne yaptığımızın ayrıntılarının üzerinden geçmedik-"

Honor kollarını boynumun arkasına doluyor ve bir aydan uzun bir süre sonra yüzüne ilk kez ışıktaki doğru bakabildiğim için söyleyeceğim her şey kayboluyor. "Her şey iş anlaşması değildir, Ju- lian Ballard," diye şakacı bir şekilde hatırlatıyor ve başparmağımı öpücüklerimden hâlâ şişmiş olan alt dudağının üzerinde gezdirdiğimde gözbebeklerinin tepki olarak büyümesini hayranlıkla izliyorum.

O haklı. İş şu anda aklımdan geçen en uzak şey. Aslında, onu sonsuza kadar burada, dünyadan uzak tutma dürtüsü -iş lanet olsun- tek önceliğim.

"Ayrıntılar önemlidir," diye homurdanıyorum ve vücudunun benimkine akan sıcaklığı sikimin bir kez daha sertleşmesine neden oluyor. Honor kollarımda mırıldanıyor ve muzip bir gülümsemeye daha da yaklaşmasından anlıyorum ki bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve bundan hoşlanıyor.

Tanrım, onu özledim.

İçimdeki deneysel ve mantıklı yanımla -yakın zamana kadar kontrolün bende olduğuna inandığım yanımla- bu düşünceyi aklıma gelmez reddetmek istiyor. Önceki ilişkilerimde, daha odaklanmış, duygusal olarak ulaşılmaz olan bendim, ama Honor ile öyle değil. Bu kadın bana mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yaptırıyor ve hissettiriyor ve içten içe bunun bir kaçamak olmadığını biliyorum. Öyle olsaydı burada olmazdım.

Onu tekrar öpmek için eğildiğimde nabzım hızla atıyor, derin ve arayıp içinde. Buraya bunun için gelmediğimi söylerken doğruyu söylüyordum, ama heyecanlanmadıysam lanet olsun bana. Bir erkeğin çıplak görmediği bir kadına aklını yitirmeden önce otuz bir çekebileceği çok fazla zaman vardır.

Honor, kalçalarının arkasını kavrayıp onu kollarımın arasına almak için eğildiğimde ürkek bir nefes çekiyor. Bacakları otomatik olarak belime dolanıyor ve birbirimize tekrar dalmadan önce şaşkın, aç bir bakış atıyoruz.

söylemek gerekirse, Honor'ın yakında gelişile meşgul olduğum için check-in yaparken süite zar zor baktım. Şimdi burada, bana sarılmış, dudakları benimkilerle çılgınca oynasırken, pişmanım.

Ona yatağında ihtiyacım . Şimdi.

"Julian, *lütfen*," diye inliyor Honor, amını karnıma sürüyor, ben dolap olduğu ortaya çıkan bir kapıyı iterek açarken sürtünme için çaresiz. *Bu lanet yer ne kadar büyük?*

Kız arkadaşım daha fazlası için açgözlülükle yüzümü geri çektiğinde hayal kırıklığı hırıltım bir iniltiye dönüşüyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde dönüyorum ve sıcak, ağzı açık öpüşürken onu duvara bastırıyorum. Yine de bu yeterli gelmiyor ve kıcını avuçlayarak geri çekiliyorum. Nefes nefese etrafıma bakıyorum ve koridorun sonunda açık bir kapı ve onun ötesinde pelüş, zengin mavi yatak takımının köşesini gördüğümde kalbim yerinden fırlıyor.

Parlak ahşap zemin üzerinde adım atarak bizi oraya doğru çeviriyorum. "Emin misin?" Yatağın yanında durduğumuzda törpülüyorum. Onu bıraktığımda, Honor bir solukla yatağın üzerine düşüyor, altın rengi saçları koyu renk yorganın üzerinde dağınık ve vahşi bir şekilde uzanıyor, kalçalarını açıyor.

Uzun kirpiklerinin altından bana bakıyor, yanaklarında tatlı bir pembe kızarıklık yayılıyor. "Bunu sana benim sormam gerekirdi."

Bacaklarının arasına diz çökmek için ilerlediğimde göğsümde karanlık bir kahkaha gümbürdüyor. "Oh, eminim."

Gözlerini kendi gözlerimle tutarak aşağı uzanıyorum ve pantolonunun düğmelerini ustalıkla açıyorum. Kalçalarını kaldırdığında kumaş hışırdıyor, kazağıyla boğuşurken pantolonunu bacaklarından aşağı çekmeme izin veriyor. Sonra, giysiler yok oluyor ve haftalardır hayalini kurduğum kadına sadece sütyeni ve külotuyla bakıyorum.

"Siktir. Çok güzelsin bebeğim." İnliyorum, ona istediğim gibi dokunmanın verdiği yeni özgürlükle başım dönüyor. Ellerimi kalçalarının dışında gezdirirken, nereden başlayacağıma karar vermekte zorlanırken, zaten acı verici derecede sert olan sikim fermuarıma doğru zonkluyor.

Honor iç çekiyor, altımda huzursuzca kıpırdanıyor. "Julian," diye yalvarıyor. "Bana dokunmana gerçekten ihtiyacım var."

Evet, hanımefendi.

"Bana burada ihtiyacın var mı?" Mırıldanıyorum, bacaklarının arasına uzanıp külotunun nemli pamuğundan amını avuçluyorum. Malzemenin içinden bile ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar ateşli olduğunu hissedebiliyorum ve onunla ilgili haftalarca süren fantezilerimle, bu konuda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Honor başını sallıyor, avucumun topuğunu klitorisine sürttüğümde dudakları sessiz bir iniltiyle ayrılıyor ve ona ihtiyacı olan baskının bir kısmını veriyor. Aklımın bir köşesinde, kontrolü kaybetmenin eşiğinde olduğumu biliyorum. Onu kapımın önünde bulduğum andan beri *bunu* istiyordum, arzuluyordum. Şimdi neredeyse çıplak, altıma uzanmış, sıcak amını elime sürüyor ve ben neredeyse kendimden geçiyorum.

Alçak sesle küfrederek vücudunun üzerine eğiliyor, göğüslerinin arasındaki çukuru öpüyor ve uzanıp örtüyü yırtarak pembe uçlu, dolgun, soluk göğüslerini görmemi sağlıyorum.

Honor'ın parmakları saçlarıma dolanıyor ve meme uçlarından birini ağzıma alıp yumuşak etini emip kemirirken uzun, deka- dent bir inilti çıkarıyor. "Hâlâ seni becermemi istiyor musun?" Diğer tarafa geçerek alçak bir iniltiyle soruyorum.

Honor'ın sırtı yatağa doğru eğilirken saçlarımdaki eller sıkışıyor, başımın üstünden düzensiz bir hıçkırık geliyor. "*Evet*," diye yarı gülüyor, yarı ağlıyor ve çok ileri giden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Her şeye rağmen bir piç olmalıyım, çünkü arkama yaslanıp, Honor kemerimle boğuşurken gömleğimi başımın üzerine çektiğimde, hiçbir parçam suçluluk hissetmiyor. Onun bunu istediğine dair aklımda hiçbir soru işareti yok.

gibi umutsuzca. Yaşadığım sürece, bu kadını asla atayamayacağımı biliyorum. Beni istiyorsa, alabilir.

"Çıkar onu," diye homurdanıyorum, o itaat ederken, parmak uçları külotumun bel bandını bulurken, büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Külotumu indirmesi sadece birkaç saniye sürüyor ve sikim bedenlerimizin arasındaki boşluğa düştüğünde gelen sessiz nefesi duyunca karanlık bir heyecan hissediyorum. Acı verici bir şekilde şişmişim, ucum çoktan kayganlaşmış ve taşaklarım onun güzel göğüslerini boyamak istediğim dölle ağırlaşmış.

Honor'ın küçük, yumuşak eli tabanımı bulup beni belli belirsiz okşadığında omurgamda elektrikler yükseliyor. İçgüdüsel olarak bana yer açmak için kalçalarının birbirinden uzaklaşmasını severek onun dokunuşuna doğru sallanıyorum. "Kendini boş mu hissediyorsun, Honor?" Huysuzca soruyorum, onun beni nasıl Dudakları ayrılıyor ve kaba sözlerim karşısında göğsünde pembe bir kızarıklık beliriyor. "Doldurulmaya ihtiyacın var mı?"

Honor başını sallıyor, dili öpücükten şişmiş dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "İstiyorum," diye pantolonunu indiriyor, kendini o anın içinde kaybederken beni daha sıkı kavlıyor.

Göğsümde alçak bir inilti gümbürdeyerek üzerine düşüyorum ve derin, arayış dolu bir öpücükle dudaklarıyla buluşuyorum. Bacakları belime dolanırken sikimi serbest bırakıyor ve ereksiyonum çürük, nemli bir külotla ayrılmış amına iyice bastırılana kadar beni daha yakına sürüklemesine izin veriyorum.

Yavaş ve çökmekte olan bir ritim tutturarak onu itiyorum ve saniyeler içinde inlemeye başlıyor.

"İşte benim kızım," diye tıslayarak kendimi öpüşmemizden koparıyorum, böylece aramızda gördüğüm en erotik şeye bakabiliyorum. "O küçük azgın amcık benim için hazır mı?"

Honor gülmekle inlemek arasında bir ses çıkarır. "Altı haftadır kendimi hazırlıyorum, Julian. Lütfen-"

İnliyorum, Honor'ın yatağında tek başına yattığı ve beni düşünerek klitorisini ovduğu düşüncesiyle sikim zonkluyor. "Yakında bana bunun neye benzediğini göstermen gerekecek."

bugün değil.

Bugün hayallerimin kadını almak için, onu o kadar iyi becermek için, ne zaman istesem benim için güzel bacaklarını mutlulukla açacak. Benim ona bağımlı olduğum kadar onun da bana bağımlı olmasını istiyorum, çünkü sadece birkaç dakika sonra, Kaliforniya'dan ayrıldığından beri yaşadığım saplantının sadece yüzeyini çizdiği anlaşıldı.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak külotunun bel bandını yumrukluyorum ve saniyeler içinde bacaklarından aşağı yırtıp çıkarıyorum. İpucunu alan Honor sırtını dikleştiriyor, tokayı açmak için arkasına uzanıyor ve onu altımda çıplak bırakıyor. Gözlerim açıkta kalan her santimde açgözlülükle geziniyor ve onun ne kadar muhteşem olduğu için zar zor nefes alabiliyorum.

Elimi amının yumuşak, çıplak tenine indirip başparmağımla yarığının üzerinde gezdirirken sikim zıplıyor ve onu inletip soluk soluğa bırakıyorum.

"Julian," diye yalvarıyor, göğsü kabarıyor. "Lütfen beni becer."

İki parmağımı yarığından geçiriyorum, ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissettiğimde tıslıyorum ve amının dudaklarını ayırırken aramıza bakıyorum, horozumun tabanını yumruklarken onları açık tutuyorum, başını sıkı girişine dayanması için yönlendiriyorum.

Bunu görmek istiyorum.

"A Emin misin?"

Bakışlarını sikinden ve anımdan ayırıp gözlerimle buluşan Julian'a gözlerimi kırıştıyorum. Yüz ifadesi , Sanki bu konuda olumlu düşünmeyeceğimden gerçekten endişeleniyormuş gibi. Sanki bunu şimdi durdursa hayal kırıklığıyla ağlamayacakmışım gibi. Sanki çıplak değilmişim ve otel yatağına yayılmış, bacaklarımı iki yana açmış, gerçekten ama gerçekten asla sahip olamayacağıma inandığım bu inanılmaz, yakışıklı, zeki adam beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bana bakıyormuş gibi.

Kendini tutuyor ve centilmen olmaya çalışıyor. Ama ben istemiyorum.

"Julian," diye yalvardım, çaresizliğim içinde tüm saygınlığımı unutmuştum. "Evet!

Eminim! Lütfen, *sik beni*."

Karanlık bakışlarını benimkilere dikerken göğsünden alçak, gırtlaktan gelen bir kıkırdama yükseliyor, ani endişesi geldiği gibi hızla kayboluyor. "Öyle mi? Şimdi mi istiyorsun?"

Sesinin eğlenen, hafif ukala tonu bir şekilde beni daha da ıslatıyor. "Lütfen," diye yankılanıyorum zayıf bir çığlıkla ve neyse ki beni bekletmiyor. "Ona ihtiyacım var." Kalbim küt küt atıyor. Haftalardır kendime dokunmak, kendi ellerim yerine Julian'ın elleri olmasını dilemek beni uçurumun kenarına getirdi.

Şu anda bana yapmasına izin vermeyeceğim çok az şey var.

Kendini üzerime bırakan Julian, ihtiyaçtan başımı döndüren bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor. Ya da belki de sadece kalın sikinin ısrarla girişime doğru bastırdığını hissediyorum.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, o ileri doğru bastırdıkça geriliyor, uzun, acımasız bir hamleyle kaygan kanalıma yumuşak bir şekilde süzülüyor. Boyutuna alışmamı beklemiyor ya da alay etmiyor. Sadece üzerine gidiyor ve şaşkınlık çılgılığını bir zevk iniltisiyle yutuyor.

"Siktir-" diye inliyorum, Julian hareket ettikçe başımı arkaya atıyorum, bir santim bile atmıyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor ve *tanrım*, o kadar büyük ki. Vücudum ona uyum sağlamak için esnemek zorunda ve beni daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde sahiplendiğini bilmek çok tahrik edici. Açıkçası ben bir bakire değilim, ama Julian'la seks yapmakla ilgili her şey daha önce keşfedilmemiş bir bölge gibi geliyor.

"Kahretsin, çok darsın," diye inliyor Julian tenime karşı ve kaslarındaki gerginlikten kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Sözleriyle aletini ıslaklık kaplıyor ve özür dilercesine homurdanıyor. "Sana bu amcığın ne kadar iyi hissettirdiğini söylemem hoşuna gidiyor mu?"

"Görünüşe göre," diye kıkırdıyorum, bacaklarımı belinin etrafında daha yukarı kaldırarak daha derine inmesine izin veriyorum.

İkimiz de inliyoruz ve sikinin bir sonraki küçük darbesi daha sert ve daha ısrarlı. Hoşuma gitti. Hem de çok. Julian'ın bakışları benimkileri sıkıyor, her tepkimi kataloglarken çenesi gergin, beni inceliyor. "Sertleşebilir miyim?"

Sıkışmış meme uçlarım göğsüne değiyor ve bu küçük temas beni inletiyor, uyarılma onun sikini sular altında bırakırken daha fazlası için sırtımı eğiyorum, bu şekilde onu ne kadar çok istediğimin kanıtı. "Evet," diye nefes alıyorum, "lütfen-"

Julian'ın bağladığı ip kopmadan önce ona rıza göstermiştim. Sonra beni sikmeye başladı. Sertçe. Oda, ıslak deri tokatları, benim çılgılıkları ve onun iniltileriyle doluyor.

Her hamlesi derin ve cezalandırıcı, ucu en derin yerime çarptıkça beni gererek açıyor. Tek yapabildiğim dayanmak, vermek istediği şeyi almak. Ham ve sert, sert ve hızlı ve ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünmeme gerek yok.

Yine de düşünmeme gerek yok. Şu anda tek işim Julian Ballard'ın sikini almak.

Sonra, tam karnımdaki sıcaklık artmaya başlamışken, gazım yaklaşmışken, Julian . Ben göz kırpmaktan fazlasını yapamadan

Şaşkınlıkla ona bakarken parmakları kalçalarımın giriyor ve beni yüzüstü yatağa çeviriyor. Sonra bir kolu leğen kemiğimin altına dolanıyor ve beni arkam havaya kalkacak şekilde çekiyor. Kontrol tamamen onda, vücudumu öyle bir pozisyona sokuyor ki, arkamdan içime giren kocaman yarağa karşı tamamen açık ve savunmasız kalıyorum.

Beni sikerken özür dileyecek hiçbir şey yapmıyor. Kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavrayarak acımasızca ilerlerken, oda tenlerimizin birbirine çarpmasının kaba, ıslak sesiyle doluyor.

"Ne kadar iyi bir sürtük," diye homurdanıyor, beni aynı sert, acımasız tempoyla sikerken, kalçalarını her sallayışında sikiğin başı G noktama çarpıyor.

Julian zevkle tıslıyor, bir elini leğen kemiğimin etrafına uzatarak beni karnının üzerinde daha yükseğe kaldırıyor ve inanılmaz derecede derinlere girmesine izin veriyor. "Benim için klitorisine iyi bak. Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun."

Klitorisimin üzerinde sert daireler çizmek için bacaklarımın arasına uzandığımda inlemem şilte tarafından boğuluyor. Duygular çok fazla sınırdan ve yine de daha fazlası için, bana vermek istediği her şey için yalvardığımı duyuyorum.

Julian'ın bana iyi bir kız olduğumu, amımın çok iyi hissettirdiğini, beni sikmeden duramayacağını söyleyen mırıldandığı sözler sadece anı daha yoğun hale getiriyor ve vücudumun titremeye başladığını hissediyorum. Sonra, düşünüyorum. Orgazmım içimi parçalıyor, o kadar güçlü ki boğazımdan bir çığlık kopuyor ve Julian'ın üzerime çöküp beni yatağa bastırdığını zar zor fark ediyorum. Gidebildiği kadar derine iniyor, orgazmı şu anda *onunkini* hisseden parçamı kaplarken boyu şişiyor ve seğiriyor.

"Aman Tanrım," sessizce gülüyorum, Julian yana düşerken kollarına kıvrılıyorum, yüz ifadesi sersemlemiş. "Bu..."

"Evet." Bir elini gözlerinin üzerine koyarak alçak sesle, gürleyen bir kahkaha atıyor.

Dudağımı ısırarak, bana doğru düzgün bakmak için elini indirmesini izliyorum. "İyi olacağını biliyordum ama *bu kadar* iyi olacağını bilmiyordum."

"Biliyordun, ha?" Yan döndüğünde eli yüzümü buluyor ve bir öpücük daha çalabilmek için yüzümü kavırıyor.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Kesinlikle biliyordum," diye mutlulukla onaylıyorum beni kendine doğru çekerken, çıplak uzuvlarımız buruşuk yatağın üzerinde birbirine dolanıyor.

Ondan sonra zamanın pek bir anlamı kalmıyor.

Tekrar seks yapıyoruz, bu sefer ben üstteyim, o beni nasıl hissettirdiğim, amımın ne kadar sıkı olduğu, onun için ne kadar iyi bir sürtük olduğum için överken sikine biniyorum. Her şey bulanık ve ancak dışarıda gökyüzü karardığında, bu yatak odasının duvarlarının ve onu paylaştığım adamın ötesinde bir dünya olduğunu hatırlıyorum.

"Tanrım." Saati kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum ve inleyerek yastıklara gömülüyorum. Akşam yemeği vakti geçmişti ve gerçekten gidip Leni'yi kontrol etmeliydim. "Eve gitmem gerek."

Julian omzumu öpüyor. Yanımda yüzüstü uzanmış, poposunun mükemmel bir şekilde görünmesini sağlıyor. Onunla tanışana kadar erkek popolarına özel bir ilgim yoktu, ama şimdi takıntı haline getirdim. "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" diye

mırıldanıyor, açıkça bitkin-Yolculuğundan ve beni aptalca becerdiği günden sonra. "Ben mi? Biz mi? Bugün gelmemi beklemediğini biliyorum."

Dudağımı ısırdım. "İyi. Gerçekten iyi." Sonra, aniden endişelendiğim için, "Tüm bunlar hakkında nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Bir an için bana baktı. "Çok mutluyum."

"Ana planın işe yaradı mı?" Kaburgalarını dürtüyorum, kalbim onun sözleri karşısında yerinden çıkacak gibi olsa da havayı hafif ve eğlenceli tutmaya çalışıyorum. "O kadar para harcadığın için sana kızmalıyım."

Cevap veren bakışı serttir. "Seninle zaman geçirmek ve seni işi kabul etmeye ikna etmek istedim. Bu bir taşla iki kuş vurmak gibi göründü. Ayrıca, bunun iyi bir amaç için olduğunu kabul edeceğinize inanıyorum, Bayan Vogel," diye yanıtlıyor, hiç pişmanlık duymadan. "Ayrıca, Ballard Fund'ın yarın bütün gün sizin uzmanlığınıza ihtiyaç duyacağından bahsetmiş miydim?"

"Julian! Çalışıyor olmam gerekiyordu."

Burnundan soluyor. "Siz olmasaydınız Healthy Hearts'ın Ballard Fund'ın ilk ortaklığı olmayacağını hatırlatırım. Ama yapacak işlerimiz var."

"Öyle mi? Hâlâ kendimi kötü hissedip gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Julian'ın eli kıcıma sert bir şaplak indirdiğinde şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Kesinlikle kendini kötü hissetmemelisin."

"Gitmeliyim. Ben gitmezdim, ama kız kardeşim-"

Julian gülümseyerek başını sallıyor. "Evine git, Honor. Sabah görüşürüz."

Işıl ışıl, son bir öpücük daha yapıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak kayıp kıyafetlerimi aramaya koyuluyorum. Julian da ayağa kalkıyor ve ben buruşuk iş kıyafetlerimi giydiğimde, onu pantolonunun düğmelerini iliklerken buluyorum.

Göbek deliğimin altından bir kanca çekiyor ve ona baktığımı görünce yakışıklı yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Beni mi kesiyorsun, Valentine?"

Hatırladıkça yanaklarım sıcacık oluyor. "Tanrım, tüm bunları söylediğimi anlayabilir miyiz?"

"Hiç şansın yok." Julian ilerliyor, göğsü hâlâ çıplak ve nazik öpücüğünü karşılamak için çenemi yukarı eğiyorum. "Bir ilişki içinde olmayı istemekte yanlış bir şey yok, Honor," diye beni temin ediyor, saçlarımın uçlarını parmaklıyor, fırtınalı gözleri yüzümü arıyor.

Yutmak acı veriyor. "Olduğunu sanıyordum. Eğer seninle olsaydı." Kendime karşı dürüst olursam, bunun doğru bir şey olduğundan hâlâ emin değilim. Hayatım boyunca iyi, güvenilir, ahlaklı ve dürüst bir kız oldum.

Kız kardeşim gibi insanların ne düşündüğünü gerçekten ama gerçekten umursamayan kızlara imreniyorum. Bırakın başkalarını, kendime bile itiraf etmek yeterince utanç verici ama umursuyorum. Hem de çok.

Julian öne doğru eğilip yanağımı öptü. "Bugün başına gelen herhangi bir şey sana yanlış geldi mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, gözlerimi devirerek. "Zaten kendimi eve gitmekten vazgeçirmeye çalışıyorum."

"Git," diye ısrar ediyor gülerek, "her şeyi çözmek için vaktimiz var. Acelem yok. İş konusu hariç, çünkü o konuda bir cevaba ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, kalbim patlayacak gibi oluyor. "Patronumla yatabilecek miyim? Çünkü bu benim için bir tür anlaşma bozucu."

Julian'ın gülümsemesi genişler. "Başka türlüünü istemezdi. Bu gece bir iş sözleşmesi hazırlatacağım. İçiniz rahat olsun, şartlar fazlasıyla elverişli olacak."

"Hoşça kal." Kıkırdıyorum, geri adım atmadan önce son bir öpücük için eğiliyorum, şimdi gitmezsem asla gidemeyeceğimi biliyorum.

Süitten çıkarken sersemlemiş bir haldeyim, bana şüpheyile bakan yaşlı bir çiftle birlikte asansöre biniyorum. Kapılarda gördüğüm yansımama bakılırsa, bunun nedeni vahşi seks saçlarım ve yanaklarımı renklendiren kızarıklık

Benimle birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna uçtu. Gerçekten *ama* gerçekten bunun asla olmayacağını düşünmüştüm *ama oldu*. Julian cesur davrandı ve benim için tedbiri elden bıraktı. Riley'nin bu durumla ilgili hislerini hiçe sayıyor ve bizi ilk sıraya koymayı seçiyor.

Bu ilişkiye ne kadar yatırım yaptığım, yürümesini ne kadar çok istediğim biraz gülünç.

Asansörün kapıları kayarak açılıyor ve yaşlı çift önce benim çıkmama izin veriyor. Resepsiyondaki aynı asık suratlı adama gülümseyerek ve bacaklarımın arasındaki ağrının tadını çıkararak, az önce yaşadığım hayat değiştiren seksin yeniden hatırlayıcısı olarak lobide süzülüyorum. Julian'la. Julian'ı becerdim.

Neredeyse sersemlemiş bir halde The Witt'in cam kapısını iterek açıyorum, kapıdan içeri girdiğim anda üzerime çarpan kış havasını aklıma bile getirmiyorum. Bir şeylerin ters gittiğine ilk ipucum, lobi kapılarının hemen ötesinde, bir arabanın yanında bekleyen küçük bir grup kadın. elinde cep telefonları var ve birbirlerine dirsek atmaları beni bocalatıyor.

geçtiğimi kaydetmek için onları kaldırdı.

Ne?

Başımı eğerek aceleyle geçip gittim. Arabam sadece bir blok ve o her neyse muhtemelen benim için değildi. Weston Üniversitesi yakınlarda, muhtemelen film öğrencileri ya da... bir şey. "Onur!" diye sesleniyor tanımadığım bir ses ve başka bir grubun içine daldığımı fark ediyorum, bu grubun elinde çok daha profesyonel görünümlü kameralar ve mikrofonlar var. Hafif bir shin-farlara tutulmuş bir geyik gibi onlara bakıyordum.

"Julian Ballard ile ilişkiniz hakkında bir yorumunuz var mı?"

"Honor! Riley'den babası için mi ayrıldın?" "Honor!

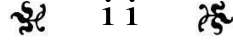
Buradayım, tatlım! Hamile olduğun doğru mu?"

"Julian Ballard'ın eski karısının size fahişe dediği kayıtlara geçti, ona söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Kendimi muhabir grubundan uzaklaştırmaya çalışarak otomatik olarak geri adım atarken nefesim düzensiz, titrek pantolonlarla geliyor. Hayır. Hayır. Hayır. Bu gerçek olamaz. Biri nasıl öğrenmiş olabilir? Altı saattir birlikteyiz ve *hepsinde* yalnızdık.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi düşünmek için beynimi zorluyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Böyle bir durumda ne yapman gerekir ki? Savaş ya da kaç mı? Savaş ya da kaç mı? Orada öylece durmuş, donmuş, karar vermeye çalışıyordum ki yanımda tanıdık, iri yarı bir adam belirdi. "Honor. Gidelim," diye bağılıyor Grey, bir kolunu kaskatı kesilmiş omuzlarıma doluyor ve beni etrafında döndürüyor.

Flaşlar patlıyor, insanlar bağılıyor ve ben ağlamaya başlamadan önce beni otele zar zor sokuyor.

JULIAU

ALTI VKKfIS ÖNCE

tya da yalnız kalmaya alışmış bir adam olarak, evimde başka birinin olmasına alışmak şaşırtıcı derecede kolay oldu.

Teknik olarak, sahada her zaman destek personeli veya güvenlik vardır, ancak bu farklıdır.

Hiçbiri kızımın uygunsuz derecede çekici eski kız arkadaşı değil. Sadece çekici de değil. Eğer sadece güzel olsaydı, son birkaç gündür Honor Vogel'i düşünerek bu kadar zaman harcamazdım. Güzel kadınlar nadir değildir ama en son ne zaman böyle biriyle birlikte olmak istediğimi hatırlamıyorum.

Şu anda bile, sadece gün doğumunun ilk, puslu, mavimsi ışığıyla aydınlanan oturma odasında dururken, evde algıladığım her seste kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Her küçük gıcırta ya da hışırtı, klimanın gümbürtüsü ya da sahildeki bir martının gıklaması umutlu bir bekleyişle omzumun üzerinden bana bakıyor.

Saat daha sabahın beşi ve o da başka bir zaman diliminden geldi. Onu saatlerce görmeyi beklememeliyim ve görmeyi umuyor olmam, Honor Vogel söz konusu olduğunda büyüyen listeye eklenecek bir endişe daha. Sonunda benim kayınvalidem olabilirdi.

Zihnimde uyarı zilleri çalıyor. Bu şekilde düşünmeye hakkım yok. Onunla vakit geçirmenin yollarını arıyor olamam.

onu konuşturacak şeyler söylemeliyim. O benim çocuğumun eski sevgilisi ve bildiğim kadarıyla erkeklere ilgi duymuyor. Riley biseksüel ama bu Honor'ın öyle olduğu anlamına gelmez.

Önemli olduğundan değil tabii ki.

Neyim var benim?

Bu yüklü soru sessiz ayak sesleriyle kesiliyor ve hiç düşünmeden tam zamanında dönüp Honor'un köşeden sürünerek çıktığını görüyorum. Karanlık alanda tek başıma duran beni görünce irkildi.

"Merhaba," diye nefes alıyor ve utangaç bir gülümsemeyle sessizliği bozuyor. Serin, minimalist mekânda pembe eşofman üstü ve kısa şortuyla dikkat çekiyor. Ayakları çıplak ve *ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum*.

"Erken kalkmışsın. İyi uyudun mu?" Mırıldanmayı başardım.

Honor sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atarak başını sallıyor. "Yaptım, evet. Peki ya sen?"

"Evet, aslında. Ben böyle biri değilim." Parmaklarımı elimdeki kupaya vurarak gönülsüzce kıkırdıyorum. Tanrı aşkına, üst düzey iş görüşmelerinde onlarca yıllık deneyimim var ve bu kadın söz konusu olduğunda poker suratım berbat. Şu anda buradan çıkıp gitmeli ve kafamı toplamalıyım. O burada misafir olarak bulunuyor, herhangi bir bahane uydurabilirim ama ağzımı açtığımda tamamen başka bir duyguyu ifade ediyorum.

"Yürüyüşe çıkacaktım. Sahilde yani. Eğer bana katılmak istersen."

Honor'ın utangaç ve kibar gülümsemesi, tam da şafağın ilk ışıkları arkasındaki pencerelerden sızıp altın rengi saçlarına vururken, içten ve samimi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh! Evet, lütfen. Kulağa harika geliyor." Sweatshirt'ünün eteklerine uzanıp onu başından geçiriyor ve güneşe çıkmaya hazırlanıyor.

Altına giydiği şey ağzımın kurumasına neden oluyor; göğsüne işlenmiş minik mavi, pembe ve mor bir bayrak ve *bi pride* yazan beyaz bir tişört.

Oh, Tanrı aşkına.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Honor parlak bir sesle, çoktan yanımdan geçip arka kapıya doğru ilerliyor.

Hayır. Kesinlikle hazır değilim ama yine de onu takip ediyorum.

HAZIR BULUNAN

Honor bana ve Greye olanları anlatırken titriyor, tebeşir beyazı yüzünde kocaman gözleri var.

"Adımı nereden biliyorlar?" diye üçüncü kez fısıldıyor ve Grey telefonuna emirler yağdırarak odadan çıkarken onu kanepeye götürmeme izin veriyor. "Ben hiç kimseyim. Bu hiç mantıklı değil."

Honor'ı otelimin kapısında, gözyaşları yüzünden akarken bulduğumda yüzümde patlayan öfkeyi yansıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bilmiyorum." Onu kendime doğru çekiyorum, bir kolumu omuzlarında tutarken diğer kolum cebimdeki telefona uzanıyor.

Personelime hızlı mesajlar gönderirken, emirleri dava ederken ve cevaplar talep ederken tek kelime etmiyor. Hazırlıksız yakalanmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey yok ve bu sefer yakalanan ben . Honor'dı ve her şey benim hatamdı.

Buna hazırlanmak için zaman ayırsaydım, güvenliğimin bu ilişkiyi gizli tutmak için bir plan geliştirmesine izin vermek için lanet olası bir gün dursaydım, belki de bu olmazdı. Kamu figürü olmayı o seçmedi, ben seçtim ama şimdi çok düşüncesizce davrandığım için yine de bunun içine çekildi.

O uçağa bindiğimde düşündüğüm tek şey ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmaktı. Bir gün bile dursaydım ve ekibimin koruma önlemleri almasına izin verseydim, bunlar olmazdı.

"Bunu düzelteceğim," diye söz veriyorum, şakağını öpüyorum ve boğazımı dolduran suçluluk ve utanç duygusunu yutmakta zorlanıyorum. "Halkla ilişkiler ekibim bunu düzeltecek. Onlar en iyilerden bazıları, Honor. Söz veriyorum, yapılabilecek her şey yapılacak."

Honor gözlerini sehpayaya dikeyor. "Haberlere çıkacak, değil mi?"

Haberler mi? Olabilir.

Her değersiz ünlü dedikodu sitesi, blogu, dergisi ve sosyal medya kanalı mı? Neredeyse kesinlikle. İnternetin skandalından daha çok sevdiği bir şey yoktur ve bekarlığıyla ün salmış Julian Ballard'ın kızının eski kız arkadaşıyla bir otelde yakalanması suda kan bulunması anlamına da gelebilir.

Olduğumdan daha sakın görünmek için elimden geleni yaparak ona "Birkaç gün burada saklanacağız," diyorum.

Alt dudağı titriyor. "Peki ya gala? İşim ne olacak? Tanrım, gerçekten eve gidip Leni'yi kontrol etmem gerek-" Başları ellerinin arasına düşüyor ve sessiz bir hıçkırıyla ağlarken kendi saçlarını yolmak istiyorum. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım, "Honor, çok özür dilerim."

Başını sallıyor, parlayan gözlerle bana bakıyor. "Bu senin hatan değil. O insanları sen çağırmadın."

Hayır, bilmiyordum ama safmışım. Aklımın bir köşesinde, burada güvende olduğumuzu, hayatım olan çılgınlıktan uzakta koca bir ülke olduğumuzu düşünüyordum. Galaya kadar saklanmanın yeterli olacağını düşündüm.

Telefonumu tekrar elime alıp birkaç mesaj daha gönderiyorum. "Kız kardeşinizi görmeleri için birkaç personel gönderiyorum. Yine de onu uyarmak isteyebilirsiniz."

Tam konuşmamı bitirmiştım ki, Honor'ın çantasından bir telefon çalmaya başladı ve telefona atladı, ekrandaki ismi görmek için telefonu çıkarana kadar el yordamıyla uğraştı.

Leni "Kıç Surat" Vogel

"Alo?" Honor telefonu kulağına götürürken soruyor, sesi titriyor. Kız kardeşiyle konuşabilmesi için ona biraz zaman tanımak amacıyla ayağa kalkıyorum,

Ama Honor'un eli beni durdurmak için uzanıyor. Bana verdiği hüzünlü, sulu gülümseme göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Bir saniye. Seni hoparlöre alıyorum."

"Pekâlâ," diyor hoparlörden net bir kadın sesi, "internet senin bir efsane mi yoksa bir sürtük mü olduğun konusunda ikiye bölünmüş görünüyor. Yine de resimler *her yerde*. Bu nasıl oldu? Bu sabah evden çıktığında hâlâ üzgün bir köpek yavrusu gibi bakıyordun."

"Resimler?" İstiyorum, kalbim bir taş gibi batıyor.

Lenora inanılmaz bir kahkaha attı. "Onları henüz görmedin mi? Vay be. Dürüst olmak gerekirse oldukça suçlayıcılar. Yani, dostum, onu balo salonunun ortasında okşamak zorunda mıydın?"

Biri bana *ahbap* demeyeli uzun zaman olmuştu, ama şu anda daha acil meselelerim var. Telefonumu tekrar elime alıp Google'da ismimi hızlıca aratıyorum ve karşıma düzinelerce yeni video, makale ve ünlü haber bülteni çıkıyor; hepsinin başlığı aşağı yukarı aynı şeyi söylüyor: Ballard Enterprises'ın CEO'su Julian Ballard, kızının eski kız arkadaşıyla yakınlaşırken görülmüş.

Lenora'nın bahsettiği resimler, tıkladığım ilk makalenin en üstünde yer alıyor ve Lenora'nın haklı olduğu daha açık olamazdı. Suçlayıcı demek bile hafif kalır. Açıya bakılırsa, balo salonundaki karanlık sahne alanından bir cep telefonu kamerasıyla çekilmişler. İlkinde Honor ve ben iç içe geçmişiz, Honor bana bakarken yüz ifadesi korunmasız ve ışıltılı. Sonra, dudaklarımız buluşmak üzere. Üçüncüsünde öpüşüyoruz. Dördüncüsünde ellerim kışını kavrarken grenli bir yakın çekim var.

Öfke, şu anda hissettiklerimi anlatmak için yetersiz bir ifade.

"Aman Tanrım. Biri bizi mi izliyordu?" Göz ucuyla Honor'ın ellerinin dehşet içinde ağzını kapatmak için havalandığını görüyorum.

Hayatımda hiç kimseyi mahvetme ihtiyacı hissetmedim ama bu görüntüleri kimin çektiğini bulduğumda pişman edeceğim. Farkında olmadığım bir anda fotoğrafımın çekilmesi ihlali benim için o kadar sıradanlaştı ki, artık bunu neredeyse hiç düşünmüyorum. Ancak bunun Honor'ın başına geldiğini ve sonuç olarak tüm internetin bu konuda Tanrı bilir neler söylediğini bilmek...

Honor'ın telefonundan Lenora'nın sesi tekrar yükselirken midem bulanıyor. "Babam aklını kaçıracak. Annem o meditasyonda.

Umarım daha aydınlanmış bir insan olarak yeniden ortaya çıkmadan önce bunu kontrol altına almak için zamanınız olur."

Bana doğru bastırıldığında Honor'ın titrediğini hissediyorum. "Um." Sesi çatlıyor. "Onu arayacağım, böylece haberlerde falan duymaz."

"Sophie'yi arayacağım. Bunu onun sorunu haline getirebiliriz," Lenora homurdanarak. "Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Onur ağzını açıp tekrar kapatıyor ama ses çıkarmıyor. Konuşamayacak kadar sarsıldığını hissedince ben sözü devralıyorum. "Şu anda değil. Ekibim daha fazla şey öğrendikçe sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Bunu sen yapıyorsun." Sesinde bir düşmanlık notası var ve bunun için onu suçlayamam. Kız kardeşim böyle bir olaya karışsa farklı hissedeceğimden şüpheliyim. "Süper zengin ve evrenin efendisi olduğunu biliyorum ama buraya gelir, onun hayatını mahveder ve gidersen seni bulur ve kışına bir ananas sokarım."

Yanımda, Honor sulu bir kıkırdama çıkarıyor ve elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Bu onun suçu değil, Len."

"Öyle sayılır," diye karşılık veriyor Lenora. "Ve seni istemem ama az önce dışarı baktım ve siyah montlu, ellerinde kameralar olan bir sürü kabataslak adam var. Yani, muhtemelen eve gelmek iyi bir fikir değil."

Telefonu kapattık ve neredeyse telefonunun ekranı karardığı anda, Onur başını ellerinin arasına alarak öne yığıldı. "Buna inanamıyorum. Oluyor," diyor zayıf bir sesle. "Gerçekmiş gibi hissetmiyorum." "Bununla başa çıkacağım. Yemin ederim, Honor."

Zayıfça gülümseyerek bana bakıyor. "Sanırım kedi çantadan çıktı, ha? Olabilecek en kötü şey oldu. Şimdi, eğer bunu atlatırsak, evimiz özgür olacak."

"Bu bir *eğer* değil," diye temin ediyorum onu ciddiyetle, gözyaşlarıyla dolu güzel yüzündeki saçları geriye doğru tararken. "Aklımda bunun işe yarayabileceğine dair bir şüphe olsaydı gelmezdim."

Honor bana bakıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Birbirimizi çok az tanıyoruz ve artık suya girip test etme şansımız yok, anlıyor musun? Tüm dünya biliyor ve ikimizden biri çekip giderse daha da kötü görüneceğiz."

Haksız değil ve onun benimle birlikte kapana kısılmış gibi hissetmesi düşüncesinden bile nefret ediyorum. Onu istiyorum, evet, ama bu şekilde değil.

"Ne olursa olsun, suçluluk duygusunun benim üzerimde olduğundan emin olacağım." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip hafifçe sıkıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bir şey hakkında senin hakkında hissettiğim kadar emin olmayalı uzun zaman oldu. Bunu yaşamak zorunda kaldığın ve sen hazır olmadan dünyanın bunu öğrendiği için çok üzgünüm ama bu senin için hissettiklerimi değiştirmede."

Koklayarak yüzümü inceliyor, belli ki tamamen samimi olmadığımı dair işaretler arıyor. Bunun için onu suçlayamam. Ne de olsa ona yalan söyleyen, aldatan ve gazını çıkaran benim kızım değil miydi? İlişkileri hiçbir zaman uzun soluklu olmayacak olsa bile -ki şu anda bundan mutlu olmadığımı söyleyemem- bu şekilde sona ermesi bazı yaralar bırakmış olmalı. Şimdi, bu korkunç gelişmeyle, tabii ki korkuyor.

Bu da demek oluyor benim işim, onun benim kadar güvende hissetmesini ve geleceğimizden emin olmasını sağlamak.

"Sana inanmak istiyorum," diye başlıyor temkinli bir şekilde, sanki dürüst olduğu için ona kızmamı bekliyormuş gibi. "Sadece çok fazla, biliyor musun? Yirmi dört saat önce bile bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyordum. Şimdi, burada tüm bu mükemmel şeyleri söylüyorsun ve şimdiye kadarki en iyi seksi yapıyoruz ve tüm dünya birlikte olduğumuzu biliyor..." Sıkı, sefil bir gülümsemeyle sözlerini bitiriyor.

Gelmiş geçmiş en iyi seks yorumuna takılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Anlıyorum," diyorum ona nazikçe, gözyaşları durmuş gibi görüldüğü için minnettarım. "Sanırım birkaç gün burada kalacağız. Galaya kadar insanlardan uzak durmanın akıllıca olacağını düşünüyorum. Umarım ekibim o zamana kadar en kötü şeyleri çözmüş olur."

Bunu yavaşça başını sallıyor. "Gerçekten de bizi gezegendeki en kötü insanlar gibi gösteremeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Kahretsin, bir melekten başka bir şey olmayan Honor hakkında birinin böyle düşünebilmesi kanımı kaynatıyor.

"" Boştaki elimle saçlarını kulağının arkasına , şakağına bir öpücük konduruyorum ve o bana doğru eğilirken göğsüm genişliyor, sanki o da benim dokunuşumu benim onunkini istediğim kadar çok istiyormuş gibi. "Cuma günü o galaya girdiğimde yanımda olmanı istiyorum ve Ballard Fonu'nun rektörünü açıkladığımda o kişinin sen olmasını istiyorum."

W Olduğumuz yerde kalmamız emredildi. Julian'ın iyi giyimli, kana susamış çakallardan oluştuğu anlaşılan halkla ilişkiler ekibi gece geç saatlerde, sadece birkaç Otelden çıktıktan saatler sonra hayatımın şokunu yaşadım. Bizi süitin uzun yemek masasına oturtular ve son durumu açıkladılar. Temel olarak, ikimiz canavar gibi görünüyoruz ve Julian'ın önceki dört aramasını sesli mesaja gönderen Riley kurban gibi görünüyor.

En kolay, en anlaşılır yol bu yanlış anlamayı düzeltmek olacaktır. Beni aldattığına dair ekran görüntülerinin sızdırılması ya da görüntüleri gönderen kadına ilişki hakkında kamuya açık bir şekilde konuşması için para ödenmesi gibi öneriler vardı.

Julian tek kelime etmeden, ikimizi de kurtarmak için kızını otobüsün altına atmayacağını biliyordum. Elbette, bu olası hareket tarzını açıklamayı ancak bitirmişlerdi ki, onlara kesin bir dille bunun olmayacağını söyledi.

"Neyse ki Onur, sen rüya gibi bir halkla ilişkiler müşterisisin," diyor ekibin başı neşeyle, internetin yarısının bana sürtük, diğer yarısının da intikam kraliçesi demesinden ufak bir rahatsızlık duymadan.

Seyrek kullandığım sosyal medya hesaplarımı kontrol etmek için girdim ve hemen pişman oldum. DM'lerim bir sürü kötü ya da

Yabancılardan gelen kaba mesajlar ve hatta birkaç hafta önce Sophie'yle brunch waffle'ımızın fotoğrafına yaptığım yorumlar bile ne kadar iğrenç bir insan olduğumu söyleyen insanlarla doluydu. Bu sanal çöplük ateşinde sadece otuz saniye gezindikten sonra Julian telefonu elimden kaptı ve bana daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde bir daha ona dokunmamamı söyledi.

Hiç sorun değil.

"Bay Ballard'ın çağrısını alır almaz geçmişinizi araştırdık ve kayda değer bir şey . Kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyorsunuz, gönüllüsünüz ve iyi bir aileden geliyorsunuz. Kimse Riley ile ilişkinizin Julian ile ilişkiniz başlamadan çok önce bittiğini tartışmıyor ve ikiniz Ağustos ayından beri birlikte görülmediniz. Bunu *"doğru kişi, yanlış koşullar"* vakasına zorlanacağımızı sanmıyorum."

Son "saldırı planı" oldukça basit. Bir ilişki içinde olduğumuzu, bunun olmasını asla istemediğimizi, ancak Julian'ın kar amacı gütmeyen kuruluşların yönetimi konusundaki uzmanlığına güvenmesiyle yakınlaştığımızı kabul eden ortak bir açıklama yayınlayacağız. Henüz kamuya açıklanmamış olan The Ballard Fund'ın kuruluşu ima edilecek ancak doğrulanmayacak.

Beni yepyeni aile kurumunun başına getirmek, beni düzgün, saygın bir insan olarak pekiştirecek, kirli küçük bir sırdan ziyade hayatında uzun vadeli bir demirbaş haline getirecek ve umarım medya bizi unuttur. Amaç, üç gün Julian ve benim biraz tuhaf ama sorunsuz bir çift olarak anılmamız.

Bu, Julian'ın onlardan dışarı çıkmalarını istediği noktaydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi bana alçak sesle ve aceleyle. "İşi istemiyorsan ya da bu ilişkiyi herhangi bir noktada sürdürmek istemiyorsan" -ifadesi titriyor- "seni tuzığa düşürmek istemiyorum, Honor."

Ona saçmaladığını, bu iki şeyi de o kadar çok istediğimi ve bunun gülünç olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor. Ya bunların hepsi büyük bir hataysa? Hayatım boyunca sorumlu ve pragmatik olanı yaptım. Bir yıl önce biri bana Vogel kardeşlerden birinin bu durumda olacağını söyleseydi, hemen Leni'yi işaret ederdim.

Bir de Julian ve benim tamamen farklı iki dünyadan geldiğimiz gerçeği var. Ben vasat bir işi olan normal bir insanım, oysa o gerçek bir imparatorluk kurdu. Yeterince param olduğunda heyecanlanıyorum.

Bedava latte almak için kahve kartıma yumruk atıyor ve dünyanın en pahalı posta kodlarından birinde bir sahil evi var. Benden 18 yaş büyük. Göğsümdeki aşırı romantik, aşırı çıkarıcı organı hesaba katmazsam, bu ilişkiye balıklama dalmak kulağa çılgınca geliyor. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

"Pekala," diyor Julian, sessizliğimi bozarak. "Birlikte üç gün daha geçireceğimize göre, belki de bu zamanı sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmak için kullanabiliriz. Baskı yok."

Dudaklarımın arasından boğuk bir kahkaha yükseliyor. "Baskı yok mu?" Julian elimi sıkıyor, yüz ifadesi çok yumuşak ve umut dolu-ful, saatler önce otele geri döndüğümünden beri var olan soğğun bir kısmını ortadan kaldırıyor. "Baskı yok," diye onaylıyor. "Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum. Yine de sana bunun işe yarayacağını ve benimleyken korkmana gerek olmadığını göstermem izin ver. Gala zamanı geldiğinde hâlâ emin olduğunu söyleyemezsen, seni bu işten kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum."

Bakışlarımı elinin yüzünde gezdirirken duygular boğazıma düğümleniyor. "Eğer aramızdaki ilişki *yürümezse*, yine de-"

"Onur," diye araya giriyor Julian ve sıcak bakışlarında gerçekten başka bir şey yok. "Beni duymuyorsun, Valentine. Sana söylüyorum, bu işi başaracağım."

Vay anasını.

Öne doğru eğilip beni nazıkçe öptüğünde konuşma yetisini yeniden kazanma süreci hâlâ devam ediyor. Daha ileri götürmek istediğini sanmıyorum, geri çekilmek ve pişmanlık duymayan aşkının gücüyle beni eritmek için görevine devam etmek istediğinden tamamen eminim. Julian saygılıdır. Bektan gecelerin en bektanını geçirdiğimi biliyor ve muhtemelen bana köpüklü bir banyo hazırlamaya ve sırtımı okşamaya falan hazır.

Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama şu anda kendimi çok çaresiz hissediyorum. Böyle hissettiğimde bana yardımcı olan tek şey - sanki dünya etrafımda kontrolden çıkıyormuş ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi - kontrol edebileceğim bir şey yapmak.

Şansıma, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi dikkat dağıtıcı hemen yanımda, geleceğimiz ve *benim hakkımda* endişeli görünüyor.

"Hadi gel." Julian düşüncelerimin yönünü umursamadan ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Bu gece yapılacak başka bir şey yok."

Aldım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Duş alabilir miyiz?" Sesimi yumuşak ve alçakgönüllü tutmaya dikkat ederek soruyorum.

Boğazı düğümleniyor. "Tabii ki."

Süitin arka tarafındaki banyo benim ve Sophie'nin oturma odası büyüklüğünde. Her santimi siyah beyaz mermerle döşenmiş ve yarım yumurta şeklinde bir küvet zeminin tam ortasına yerleştirilmiş.

Duş ise tam bir sanat eseri. Büyük bir cam duvarla kapatılan alanın bir tarafında fayans bir bank, diğer tarafında ise farklı yönlere bakan en az dört duş başlığı bulunuyor.

"Vay canına." Geride durup Julian'ın duvardaki kadran ve düğmelere doğru ilerleyişini izlerken sesim cilalı taşa yankılanıyor. Kazağımın eteğini parmaklayarak bana doğru dönmesini bekliyorum, banyo duş suyunun sesiyle yankılanıyor, sonra kazağımı başımın üzerine çekiyorum.

Beni izlediğini fark etmemiş gibi davranarak sütyenimin de düşmesine izin veriyorum. "Bana katılacak mısın?" Başparmağımı pantolonumun ve külotumun bel bandının altından geçirip ayak bileklerimin etrafında bir yığın halinde düşmelerini sağlarken gülümsememe engel olamayarak soruyorum.

Julian hâlâ duşun yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş ve ben ilk defa kendimi birazcık da olsa güvensiz hissediyorum. Daha önce olanlar tamamen tutkulu ve bastırılmıştı. O içime girmeden önce birbirimizi soymak için zar zor yavaşlamıştık. Bu farklıydı. Onun önünde çırılçıplak duruyorum, banyonun ılık ışığı hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Çenesini kaldırıyor, bakışları içimi yakıyor. "Buraya gel." İtaat ederken karnım geriliyor, mermer zeminde adım atarken Onun tam önündeyim ve evet. Artık Julian'ın gördüklerinden hoşlanmaması konusunda endişelenmiyorum.

doğru eğilerek dudakları kulağıma değiyor ve mırıldanıyor: "Arkanı dön ve eğil. Ayak bileklerine tutun."

İstedliğini yapmak için acele ederken bayılmamam bir mucize, neredeyse ikiye bükülene kadar öne doğru düşüyorum. Julian'ın ayakları yaklaştıkça bacaklarımın arasını izliyorum ve parmakları hassas girişime girdiğinde kendimi ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"İçinden döllerim akıyor," diye mırıldanıyor ve klitorisimi serbest bırakırken göz kapaklarım titriyor. Kavernöz duşta düşen su, o rahatlararak inlememi bastıracak kadar yüksek

Aynı iki parmak içimde, beni yavaşça beceriyordu. "Daha fazlasına ihtiyacın var mı, Valentine? Seni tekrar doldurmamı ister misin?"

"Lütfen." Uzun süre bu şekilde gerildiğim kalçalarımın arkası yanıyor ama makyaj masasının üzerindeki aynada bizi görece kadar başımı kaldırdığımda, tüm rahatsızlıklar çabucak fedakârlığa değer görülüyor. Çünkü orada gördüğüm şey *çok sıcaktı*.

Bunun için başka bir kelime yok.

Önce ben, çıplak ve domalmış, vahşi gözlü ve dağınık saçlı, daha fazla heyecanlandıkça yanaklarımda pembe bir kızarıklık sürünen ben. Sonra, arkamda Julian duruyor. Hâlâ tamamen giyinik, halkla ilişkilerle yaptığı toplantıya giderken giydiği aynı düğmeli bluz ve pantolonu giyiyor. Tüm dikkati bacaklarımın arasında gezinen eline odaklanmış durumda ve ben ona daha fazlasını sunarak daha da yükseldiğimde, çenesinin tepki olarak gerildiğini izliyorum.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor, parmaklarını G noktamı okşamak için kıvrıyor. "Şu anda başka bir şey düşünmene gerek yok. Sadece parmaklarıma gel, seninle ilgileneceğim."

Fazla bir şey istemiyor. Şimdiden anın içinde o kadar kaybolmuşum ki, bu odanın dışındaki insanların benim hakkımda ne düşündüğü ya da internette yepyeni ilişkim hakkında neler söylendiği umurumda bile değil. Bırakın konuşsunlar. Ben burada ateşli bir milyarderin parmaklarında olacağım.

"Julian," diye inliyorum, bacaklarımdaki kaslar o beni daha da yaklaştırdıkça zayıflıyor, etkili ve hassas hareketler yapıyor. "Oh Tanrım, oh Tanrım-" O kadar sert boşalıyorum ki göz kapaklarımda yanlarında ışıklar patlıyor ve çığlığım banyonun duvarlarında yankılanıyor. Buhar her yeri dolduruyor ve Julian sonunda elini sırtımın altından çekip ona bakacak şekilde doğrulmama izin verdiğinde başım dönüyor.

"Seni boşaltmaya bayılıyorum," diye homurdanıyor Julian, yüzümü ellerinin arasına alıp beni iffetsizce öpüyor. Onu bu şekilde görmenin bir yanı var, büyümüş ve sahiplenmiş, küfrediyor, içimdeki yanları titretiyor ve ısıtıyor.

"Duşa gir," diye mırıldanıyor Julian, bir başka yumuşak, intikamcı öpücükten sonra benden uzaklaşıyor.

İtaat ettiğimde gözlerini üzerimde hissediyorum, mutlu bir iniltiyle ılık su spreyine adım atıyorum. "Bu kesinlikle dairemdeki duştan daha üstün," diyorum omzumun üzerinden ona, yere vuran giysilerin belirgin hışırtısını duyduğumda gülümsüyorum.

"Nasıl olsa seni sikeceğim, seçici değilim."

Onun alaycı, muzip ses tonuna kıkırdıyorum, tam zamanında omzumun üzerinden bakıp Julian'ın duşa girdiğini ve cam kapıyı sessiz bir kıkırtıyla arkasından kapattığını görüyorum. Neredeyse anında, kapalı alanda buhar birikmeye başlıyor, gözlerim utanmadan çıplak vücudunu tararken etrafımızda rüya gibi bir pus yaratıyor.

Cinselliğim her zaman akışkandı, ancak kadınlarla çıkmak bir şekilde daha kolay geldi ve bu benim konfor alanım oldu. Julian Ballard'da kadınsı olan hiçbir şey yok. İnkâr edilemez bir şekilde erkeksi ve bu konuda rahat. Ondan önce, bir partnerde bu nitelikten hoşlanmayı beklemezdim ve belki de hala hoşlanmıyorum. Belki de sadece *ondan* hoşlanıyorum.

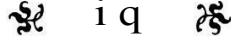
"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum Julian yanımda durduğunda, süslü duş başlıklarından akan su ikimizin de üzerine dökülüyor. "Bu beni biraz korkutuyor."

Göğsüne dokunmak için uzanıyorum, parmaklarımı oradaki ıslak, siyah saçların geçiriyorum, üzerimize dökülen suyla anında yıkanan küçük desenler yaratıyorum. Sert aletin ucunu göbük deliğime değiyor.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum." Sesi göğsünden ellerime doğru gürlüyor ve dudaklarının alnımı okşadığını hissediyorum. "Geri adım attığın, benimle konuşmadığın ve seni sonsuza dek uzaklaştırdığımı düşündüğüm o birkaç gün... Hayatımın en kötü günlerinden bazılarıydı, Honor. Yine de bunu yaptığın için seni suçlamıyorum ya da pişman değilim. Bu beni olaylara yeni bir açıdan bakmaya zorladı."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerinin çoktan bana dikilmiş olduğunu, yakıcı ve tartışmasız bir doğrulukla baktığını görünce nabzım hızlanıyor. "Hangisi?"

Uzun, taş gibi bir nefes veriyor ve öne doğru adım atarak beni soğuk duş duvarına sıkıştırıyor. "Seni tanımak hayatımın en güzel kısmıydı ve dünyada senden vazgeçmeye degecek hiçbir koşul yok."

i q

HOUOR

ALTI VKKfIS ÖNCE

t İyilik ailemin sevgi dilidir. Büyükanнем babama öğretti, o da bana ve kız kardeşime. Ellerinizle bir şeyler yapmak için zaman harcamanın çok güzel bir yanı var.

önemsemiğiniz insanlara rahatlık ve neşe getirecek. Yine de bir milyarder için yemek pişirmenin benim için yeni bir şey olduğunu itiraf etmeliyim.

Julian'ın mutfağı harika. Gerçekten inanılmaz. Her şeyi var ama hiçbirinin nerede olduğunu ya da ne için kullanıldığını bilmiyor gibi görünüyor. Kalmama izin verdiği için teşekkür olarak ona yemek yapıp yapamayacağımı sorduğumda, uzun bir süre bana baktı, belli ki düşünceliydi, ama sonunda kabul etti. İstedğim şeyleri bulmakta zorlandıktan sonra çekip gitmesini bekliyordum ama kapı aralığındaki yerinden ayrılmamış, kaşlarını hafifçe çatarak çalışmamı izliyordu.

İlk başta beni şaşırttı, ama kısa süre sonra en sevdiğim tariflerden birinin ailevi adımları üzerinde çalışıyordum, beni izleyen bil-yonere bakmamaya çalışıyordum, çünkü kızarma veya kekeleme ve kendimi rezil etme riski yüksekti. Bu kadar seksi olmaya, kot pantolon ve solmuş bir tişörtle yalınayak durmaya kesinlikle hakkı yok. Benim neyim var böyle? Riley'den sadece birkaç saat önce ayrıldım ve şimdi babasına bayılmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Yine de Riley'nin çizdiği gibi bir adam değil. İnternetteki kliplerde ya da haberlerde gördüğüm Julian Bal- lard, biraz egoist görünecek kadar kendinden emin, metanetli ve otoriter bir başkan. Bu, beni kapıda karşılayan ve kızıyla olan ilişki durumum ne olursa olsun beni evinde ağırlayan nazik, düşünceli adamla uyuşmuyor.

"Gerçekten burada hiç yemek yapmıyor musun?" Dikkatimi dağıtmak için hevesle soruyorum.

Okyanusa bakan büyük bir pencere var ve güneş suyun üzerinde batıyor.

"Nasıl yapılacağını hiç öğrenemedim," diye sessizce itiraf ediyor.

"Yaptığın şey bu mu?

İş için mi?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ah dostum, bu harika olurdu. Hayır. Aslında kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için etkinlik koordinasyonu yapıyorum. 5K'lar düzenlemek ve bunun gibi bağış toplama işleri."

"Ve hoşuna gitti mi?" Yüzümü buruşturarak ona bakıyorum ve sessiz bir anlayışla kıkırdıyor. "Rüya nedir o zaman?"

"Kendi işimi yapmak için." Gözlerim tekrar elimdeki bıçağa kayıyor, kesme tahtasına dizdiğim çilekleri dilimliyorum. "Sağlıklı Kalpler bile şart değil ama bir etki yaratmak istiyorum. Dünya gerçekten acımasız, boktan bir yer olabilir ama içinde çok fazla iyilik de var, sence de öyle değil mi?"

Julian boğazını temizliyor ve ben ona bir bakış attığımda gözlerimiz buluşuyor. İçimde bir şeyler kasılıyor ve bakışlarımı ait olduğu yere geri çekmek için mücadele ediyorum.

Onunla burada olmak, bu şekilde konuşmak şaşırtıcı derecede rahat. Kısa süre önce kızını terk ettiğin bir adamla takılmak garip olmamalı mı? Bugüne kadar hiç konuşmadığım ve hayatı benimkinden çok farklı olan bir adamla?

Sanırım bu onu çıplak görmek istemek kadar garip değil ve ben bunu gayet iyi yapıyorum.

HAZIR BULUNAN

W Honor uyurken, Grey güvenlik ekibimi iki katına çıkardı. Birinin o balo salonunda fark edilmeden oturup çekmeyi nasıl başardığına dair hala bir açıklamaları yok. Doğrusu, Bir saat içinde öğrenmeyi bekliyordum ve cevapsız kaldıkça tansiyonum yükseliyor gibi görünüyor.

Ben buna alışkınım. Tanrı biliyor bu karşılaştığım ilk güvenlik ihlali değil ve her ne kadar kabul etmek beni çileden çıkarsa da muhtemelen sonuncusu da olmayacak. Ben bunu kabul ettim ama Honor? Buraya gelip onun hayatına girdiğim için başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim. Tüm bu olanlarda o masum ve bu olay koruyucu içgüdülerimi on beşe çıkardı.

Bir gece önce sadece birkaç saat uyumama ve fiziksel ve duygusal olarak çok hareketli bir gün geçirmeme rağmen beynimi kapatmakta zorlanıyorum. Saatlerce uykuya dalıp çıkıyorum, ara sıra telefonuma sarılıp talihsiz bir personele bir e-posta ya da Riley'nin görmezden gelmesi için bir mesaj gönderiyorum.

Onu en az yarım düzine kez aradım ve her biri sesli mesaja yönlendirildi. Böyle olmaması gerekiyordu. Riley ile olan ilişkiye balyoz indirmeden önce üzerinde çalışmak için zamanım olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, zaten öfkeli olan çocuğuma hayatımın geri kalanında benden nefret etmesi için gereken tüm cephaneyi verdim.

Birkaç ay önce biri bana yarı yaşında bir kadınla seks skandalına karışacağını söyleseydi, ona gülüp geçerdim. Yine de buradayım ve koşullar pek ideal olmasa da, buraya geldiğim için pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Bu gerçekleşiyor ve şimdi ona hızlı olmanın ille de kötü olmak anlamına gelmediğini göstermem gerekiyor. Honor doğası gereği temkinlidir ve herhangi bir ilişkiye balıklama atılmak onu tedirgin edecektir. Şafak söktükten hemen sonra oturma odasını arşınladığım bir başka nöbetten döndüğümde hâlâ burada olması, kollarıma kıvrılması bana karşı hislerinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Şakağını öperken boğazım duygularla tıkanıyor, sıcak, çıplak vücudunun benimkine bastırılmış hissinin tadını çıkarıyorum.

"İnsanlara patronluk mu taslıyordun?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde ileri geri geziniyor.

Sessizce kıkırdayarak solgun saçlarının tepesini öpüyorum, onu kollarımda tutmanın bile içimde yarattığı bütünlük hissini merak ediyorum. Saat sekizi biraz geçiyor ve serin kış güneşi yatak odasının perdelerinden içeri süzülüyor.

"Bize kahvaltı sipariş ettim. Her an gelebilir," diyorum isteksizce, çıplak kalçası kalçamın üzerinden geçip sikimin seğirmesine neden olurken.

Tanrım. Sağ elimi o kadar uzun zamandır iyi tanıyorum ki, hayallerimin kadınına yatağında çıplak görmek için kendimi hazırlıksız buluyorum. Ancak onu kalıcı olarak benim yapmak istiyorsam, uyanık olduğumuz her dakikayı yatak odasında geçiremeyiz. İki gün kala, balo salonuna benim yanımda girdiğinden emin olmalıyım, çünkü bunu istiyor, yapmazsa dünyanın ne düşüneceğinden korktuğu için değil.

Ayağa kalkıp ellerini tutarak onu yatağın kenarında oturur pozisyona sürüklediğimde Honor şakacı bir şekilde inliyor. Üzerinde sadece bir külot var ve ayağa kalkıp gerinirken vücudunu benden saklamak için hiçbir girişimde bulunmuyor. "Yemek vaadinden başka bir şey için o yatağı terk etmeyeceğimi bilmelisin."

"Rahat mı?" Kollarını kabarık otel bornozunun kollarından geçirirken bakışlarımı kaçırarak sormayı başarıyorum. Şimdiden iradem pamuk ipliğine bağlı ve onun neredeyse çıplak bedenine bir saniye daha bakarsam bugün için yaptığım tüm planlardan vazgeçebilirim.

"Çok," diye iç geçiriyor ve dikkatle başımı kaldırdığımda bana baktığını, dudaklarında sinsî bir gülümsemenin kıvrıldığını görüyorum. "Bir sorun mu var?"

Evet. Neredeyse on yıldır seks yapmamıştım ve şimdi aletim onun içine girdikten sadece birkaç saat sonra rahatlamak için zonkluyordu. "Bundan zevk , değil mi?" Kıkırdıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elimi kaldırıp parmaklarımın kafatasının tabanını izin veriyorum.

"Belki." Sertçe nefes alıyor, saçlarını avucumun içine alıp çenesini yukarı kaldırmaya zorladığımda dudakları aralanıyor.

"Bana ne yaptığını bilmek hoşuna gidiyor mu?" Ereksiyonumu karnına bastırıyorum, nefes alışının nasıl değiştiğini ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü katalogluyorum. "Seni ne kadar istediğimi bilmek hoşuna gidiyor mu?"

Honor başını sallıyor, çenesi biraz daha yukarı kalkıyor ve sessizce bir öpücük için yalvarıyor. Bunun yerine onu serbest bırakıyorum. Geri çekilip yatak odasının kapısını işaret ediyorum ve bunun bana kazandırdığı küçük surat ifadesinden dolayı kendimi fazla beğenmiş hissetmemeye çalışıyorum. "Yapacak işlerimiz var Valentine," diye hatırlatıyorum kıkırdarak. "İki gün sonra bir gala var, unuttun mu?"

Dudağını ısıyor, yüz hatlarında bir endişe parıltısı belirliyor. "Neden gelmediğimi söylemek için patronumu aramam gerekecek..."

"Bunu zaten hallettim. Bu sabah kendisine şahsen e-posta göndererek Ballard Fonu personeline yardımcı olmanız için burada size ihtiyaç duyulduğunu bildirdim."

Honor'un gözleri büyür. "Ama internetteki şeyleri gördüyse, eminim görmüştür, bilecektir, değil mi? Yeniden bir ilişki içinde olduğumuzu? Onlara bağışı benim için yaptığını?"

"Bilmesi ya da bilmemesi önemli mi? Yine de benden yüklü bir çek alacaklar ve yarın akşamki davetlilerin de çok cömert olacağından eminim. Bahse girerim önümüzdeki birkaç gün boyunca etkinlik koordinatörünün ne yaptığını görmezden gelecektir."

"yapıyor, daha çok."

Elini tutup onu ana yaşam alanına çekerken gülüyorum. Yemek masasında kahvaltılıklar çoktan hazırlanmıştı ve Honor karşılıklı oturmadan önce büzülmüş dudaklarını öpmeme izin verdi. "Öğlen bir yönetim kurulu toplantım var ama onun dışında bana parti planlamanın inceliklerini göstereceksin."

"Etkinlik koordinasyonu."

"Gördünüz mü? Öğrenecek çok şeyim var."

Hala sinirli görünüyormuş gibi yaparak hamur işinden bir ısırık alıyor. "Hem neden benim yapmamı istiyorsun ki? Eminim ne kadar yükseğe zıplamalarını istediğinde bunu sormak için bekleyen daha nitelikli insanlar vardır."

Bunda doğruluk payı var ama bu örnekte konumuzla ilgisi yok. "Bu kuruluşun da sizin gibi hissetmesini istiyorum. Bu benim param ama bununla ne yapacağıma dair kararları senin vermeni istiyorum. En azından ben kurumsal Amerika'nın zincirlerinden kurtulup size yardım edene kadar."

Honor'un eli tekrar tabağına düşüyor ve gözleri yüzümde, yavaşça çiğniyor. "Sadece..." Bana bakıyor, görünüşe göre bu duygunun ona hissettirdiklerini ifade etmek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Nasıl bu kadar emin olabildiğini anlamıyorum. Benim hakkımda mı? Romantik bir kapasitede ve Ballard Fonu'nu yönetmek için. Kendimi yaşayan en sıradan insan gibi hissediyorum."

Onun böyle hissetmesine ya da kendisi hakkında böyle düşünmesine neden olan her bir kişiye karşı göğsüm öfkeyle yanıyor. Kendi çocuğum da dahil. Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Valentine, sende tanıdığım herkesten daha fazla sevgi ve iyilik var. Daha fazla güvendiğim kimse yok."

"Özür dilerim. Onu durdurmaya çalıştım." Sophie'nin aceleyle dilediği özür, yarı açık otel odasının kapısından içeri giriyor ama neden bahsettiğine dair sorum, ince ince oyulmuş Tahta daha da itilerek açılıyor ve kendimi babamın acımasız yüzüne bakarken buluyorum.

"Oh." İçimi çekiyorum, içeri girmelerine izin vermek için kenara çekiliyorum ve Julian'ın yan odada yönetim kurulu toplantısında olduğu ve gerçekleşmek üzere olan sorgulamaya maruz kalmayacağı için şanslı yıldızlarıma zihinsel olarak teşekkür ediyorum.

Sophie bana içi doldurulmuş bir gece çantası uzattı. "Al, sana gerekli şeyleri getirdim."

"Oh! Teşekkürler-"

Kapı tamamen kapandığı anda babam, "Bağımsız bir halkla ilişkiler şirketi tuttum," diye duyurdu. "Anlatıyı *onun* kontrol etmesine izin vermeyeceğiz, Honor. Senin iyiliğin için çalışan birine var, *onun* değil. Bu adamın seni otobüsün altına atmadığını nereden biliyorsun?"

Sinirlenmemek için kendimi zor tutuyorum. *Patronluk* taslamak Bram Vogel'in göbek adı olsa gerek ve buraya herkesin sorgusuz sualsiz kabul etmesini beklediği bir planla gelmek tam da ona göre. "Julian bunu yapmaz baba."

Tahmin edilebileceği gibi, bunu tamamen görmezden geliyor. "Bir toplantı ayarlamak için önümüzdeki saat içinde sizi arayacaklar. Ayrıca sana başka bir oda ayırttım.

Alt katta."

Sabrim tükeniyor, karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama Sophie benden önce davranıyor. "Buğuluyorsun, Bram Cracker."

Kızgınlığım geçici olarak dehşetin gölgesinde kaldı. "Şaka mı yapıyorsun, Sophie June Nelson? *Bram Cracker* mı? Bu iğrenç."

En iyi arkadaşım hiç utanmadan omuz silkiyor. "sevimliyiz."

Ürperiyorum ama Julian'ın toplantısı bitmeden onları buradan çıkarmak için bunu geçiştirmeye karar veriyorum. "Onlarla konuşacağım, tamam mı? Ama ne tür bir stratejileri varsa ona uyacağıma söz vermiyorum. Ne olursa olsun, Julian'ın adamlarının ülkedeki en iyilerden bazıları olduğunu düşünüyorum ve-"

"Ve onlar *Julian*'ın adamları," diye araya giriyor babam soğukkanlılıkla, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri odayı tararken, belli ki beni bu belaya bulaştıran adamı arıyor. "Bu adama güvenmiyorum, Honor. Onu çok az tanıyorsun. Onun yarı yaşıdasın."

Sophie'ye elimle işaret ederken sert, inanmaz bir kahkaha attım. "*Affedersiniz?* Tencere? Kettle?"

Babamın çenesi birbirine çarpıyor ve bana ters ters bakıyor. Normalde ikimiz de aynı fikirdeyiz ama en son ne zaman böyle tartıştığımızı hatırlamıyorum. "Bu tamamen farklı bir durum."

"Öyle mi?"

"Tamam." Sophie iki elini havaya kaldırıp özür dileyen bir yüz ifadesiyle aramıza giriyor. "Hepimiz oturalım mı? Derin bir nefes alalım mı? *Beni* burada mantığın sesi olmaya zorladığınızın farkında ? Bu sorumsuzca görünmüyor mu?"

İkimiz de hareket etmiyoruz. "Nerede o?" Babam soruyor.

"Bir yönetim kurulu toplantısında," diye cevap veriyorum, sakın kalmaya kararlı bir şekilde, "ve o kötü biri değil, baba. Ben California'da sıkışıp kaldığımda birbirimizi tanımaya başladık ve ben ayrıldıktan sonra da konuşmaya devam ettik. İster inan ister inanma, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bu kadar çabuk ortaya çıkmasını istememişti, ben de istememiştim, ama şimdi ortaya çıktığına göre, bunu *birlikte* çözeceğiz. Birlikte derken ben ve Julian'dan bahsediyorum bu arada. Bram ve Bram değil."

Cebimde çalan telefon hepimizin dikkatini çektiğinde babam öfkeli bir karşılık eşliğinde gibi görünüyor. Telefonu çıkarıyorum ve üçümüz de arayanın kimliğindeki isme bakıyoruz.

"Merhaba Len." Hoparlörü açtım. "Sen-"

"Dikkat edin," diye araya giriyor, "Sanırım babam sizi pusuya düşürmeye geliyor."

Otel odasının sessizliğinde, sesi babam ve Sophie'nin durduğu yere doğru net bir şekilde taşınıyor. Babam kaşlarını kaldırıp sesleniyor: "Merhaba Lenora. Dayanışma için teşekkürler."

"Siktir. Kız kardeşler erkek önce gelir, baba! Özür dilerim!"

"Tamam," diyor Sophie tekrar, belli ki bu tartışmayı tarafsız bölgeye geri getirmeye kararlı, sesi kararlı bir şekilde parlak. "Geldik, ona söyledik, şimdi işe gitmemiz gerekiyor. Hatırladın mı, Bram? Bugün çörek günü! Donut gününü kaçıramayız!"

Babam ona bakıyor, ifadesi hafifçe yumuşuyor, sonra gözlerini zorlukla bana çeviriyor. "Sana güveniyorum Honor, ama burada zaman çok önemli. Hayatının geri kalanını yaşayacağın anlatıyı onun adamlarının kontrol etmesine izin veremeyiz."

Söyledikleri mantıklı ama aynı zamanda Julian'ın ekibinin şu ana kadar bize sunduğu her şey de mantıklı. Bizi bu durumdan itibarımıza mümkün olduğunca az zarar vererek kurtarmaya kararlı görünüyorlar ve ben Julian'a güveniyorum.

Ona gerçekten güvendiğim gerçeği içime yerleştikçe kalbim pır pır ediyor.

Vay canına.

"Senin adamlarınla konuşacağım baba," diyorum sonunda. "Julian'ın ekibinin ortaya koyduğu planla ilgili herhangi bir endişeleri varsa, bunu dikkate alacağım."

Babamın alnında bir sinir seğiriyor ama sonunda başını sallıyor. "İyi. Sen bir yetişkinsin," diyor kabul edercesine. Sonra da, iyi gizleyemediğim hayal kırıklığımı hissetmiş olacak ki, özür dileyen bir yüz ifadesiyle yüzünü buruşturuyor. "Bu çok fazla, Honor. ama bir milyarderle ilişki skandalının çocuğuma yardım etmek zorunda kalacağımı düşündüğüm bir şey olduğunu söyleyemem."

Evet, bu olaydan sonra internette neler okuduğunu tahmin edebiliyorum. Hâlâ sosyal medya hesaplarım yokmuş gibi davranıyorum ve interneti sadece çiçekçileri ya da Julian'ın galaya son dakika davetini kabul eden bazı prestijli isimleri araştırmak için kullandım.

"Anlıyorum." Julian'ın arkasında çalıştığı kapıya bakıyorum. Erken bitirmeye çalışacağına söz vermişti, ama şu anda gerçekten başarısız olmasını umuyorum. "Fotoğrafları kimin çektiğine dair yakında bir açıklama yapmayı umuyoruz. Avukatları

mahkeme celpleri ve davaların modası geçiyormuş gibi, yakında bir şeyler gevşeyecek. Olduğunda size haber veririm."

"Pekâlâ, bu çok eğlenceliydi ama on beş dakika sonra fizik tedavim var." Leni'nin sesi hoparlöründen geliyor ve hepimiz gergin bir sessizliğe gömülmeden önce ona aceleyle veda ediyoruz.

Babam elini kirli sakalının üzerinde ovuşturuyor, endişeli görünüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Haberdar edilmek isterim."

Başımı sallayarak onaylıyorum ama içimde bir şeyler kendi üzerine kıvrılırken gözlerim Sophie'ye kayıyor. "Kötü mü? Ne söylüyorlar?"

Tereddüt ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, düşündüğün kadar korkunç değil. Riley'nin seni aldattığı birkaç kız sosyal medya hesaplarına girip Riley'nin kendi sözlerini ona karşı kullanarak videolar yayınladı. Sanırım onlara sadece takıldığınızı ve resmi olarak hiç birlikte olmadığınızı söylemiş. Sadece bir gün oldu ve insanlar şimdiden bu hikâyeden sıkıldı. Dünyanın sonu gibi göründüğünü biliyorum ve bu boktan bir durum, beni yanlış anlamayın ama internet yoluna devam ediyor."

Gerginliğimin bir kısmı omuzlarımdan akıyor ve kendimi biraz olsun daha iyi hissederek ona minnettar bir gülümseme sunuyorum. "Riley bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Tek kelime etmedi. Ben de hesaplarını kontrol ediyordum." Sophie gözlerini devirdi. "Yani, onun yerinde olsan bir şey söyler miydin? Ya kurbanı oynayacak ve kaçınılmaz olarak sana bok gibi davrandığı ve kalktığı ortaya çıktığında yalancı gibi görünme riskini göze alacak. Ya da sineye çekip umursamadığını söyleyecek ve sizin için en iyisini dileyecek ki eminim bu da onun bencil sürtük hassasiyetlerine ters düşecektir."

"Soph." Julian'ın en iyi arkadaşımın kızı hakkında böyle konuştuğunu duyma ihtimalinden nefret ederek irkiliyorum. "Lütfen."

"Özür dilerim, özür dilerim." Sophie babasının elini tutmak için uzandı. "Tamam. Hadi huysuz, geldin ve her şeyin yolunda olduğunu gördün. Donut günü seni bekliyor." Babam isteksizce başını sallıyor, ama onlar ayrılmadan önce, ayak seslerinin yanıltıcı sesi kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

Kahretsin, çok yaklaştık.

Bir iniltiyi zorlukla bastırarak döndüğümde Julian'ın telefon görüşmesi için işgal ettiği ofisten çıktığını görüyorum, kollarını sıvamış. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Aç mısın? Ben..."

Kapının yanında bekleyen küçük grubu fark edince duraksıyor, kelimeler yarım kalıyor.

"Julian, babamla tanış, Bram." Neşeli ve rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum, sanki bu önceden ayarlanmış, hiçbir talihsiz durumdan kaynaklanmayan bir buluşmaymış gibi. "Bu da en iyi arkadaşım Sophie. Onunla ciddi bir ilişkisi var." Babam bana bakıyor, belli ki bu ifadedeki pek de ince olmayan vurguyu yakalamış.

Julian önce toparlanır. "Bu koşullar altında buluşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," diyor ve babamın tokalaşması için elini uzatıyor.

Babam bu jesti bariz bir isteksizlikle kabul ediyor ve cevap olarak tek bir sert kelime söylüyor. "Anlaştık."

"Sizi temin ederim ki ekibim bu olayın Honor'ın hayatı üzerindeki etkisini en aza indirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Babam kısa ve şüpheli bir onaylama sesi çıkarıyor. "Planınızın onun yararına olduğunu doğrulamak için bağımsız bir firma tuttum."

Julian şaşırdıysa bile bunu belli etmez. "Eğer bu seni daha rahat ettirecekse, elbette." Başını sallıyor. "Adamlarımla konuşacağım ve denetimle tam işbirliği yapmaları için yapılandırın."

Babamın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Julian'dan gerçekten nefret etmek istiyor.

-ve muhtemelen öyle- ama dayanacak bir ayağı olmadığını da biliyor. Ne diyecek ki? Julian için çok genç olduğumu mu? Kızına zarar verecekse birlikte olmamamız gerektiğini mi? *Ha*.

Sophie biraz daha ısrarla, "Bram," dedi. "ama. İşe gitmemiz gerek. Çörekleri ve beceriksizliğin olmadığını düşün. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

Tanrım, babamla çıkmak bir yana, bu kız gerçekten de en iyi arkadaşların altın standardı. Babam başıyla onayladığında ona minnettar bir bakış fırlatıyorum. Bana sarılıyor ve tuttuğu şirketle konuşmam bittiğinde onu arayacağıma söz verdiriyor. Sonra gidiyorlar ve kapı arkalarından kapandığı anda kendimi Julian'ın kollarına atıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum.

Bana tekrar sarılıyor ve dudaklarını alnıma bastırırken alt karın kaslarım eriyor gibi görünüyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Honor. Ailen seni seviyor ve bu endişe verici bir durum. Babanın senin iyiliğini düşünmesine sevindim." Sesinde, kaşlarımı çatarak başımı kaldırmama neden olan bir endişe belirtisi var.

"Sorun nedir?"

Julian kıkırdıyor ve bana bakarken her yerimin ısındığını hissediyorum, yüz ifadesi saklanmamış bir hayranlıkla dolu. "Uzun zaman oldu

Çünkü iyi bir izlenim bırakma konusunda endişeliydim."

"İşler yoluna girdiğinde çok daha cana yakın olacak, söz veriyorum."

Ne zaman, eğer değil. Bundan sonraki hayatımızdan bu kadar emin miyim? Şimdiden mi? Durumla ilgili ilk paniğim geçtiğine göre, bunun cevabını bilmiyormuş gibi davranmak çok daha zorlaşıyor.

"gel." Beni nazikçe öpmek için çenemi yukarı kaldırıyor ve elimi tutmak için elini bırakarak beni Sophie ve babamın az önce çıktığı kapıdan dışarı çıkarıyor.

Göz kırpıyorum. "Odada kalmamız gerekmiyor mu?"

Julian kapımızın önündeki iki güvenlik görevlisine başıyla kısa bir selam veriyor. "Yeni kız arkadaşımı sıradan bir öğle yemeği randevusu için dışarı çıkarmak istiyorum. Sadece otelin alt katındaki restoranda ve ben önlemlerimi aldım."

Bahsettiği yer kasabada popüler bir yer, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmadan masa bulamayacağınız türden bir yer. Çocukluğumun geçtiği ev sadece on dakika uzaklıkta olmasına rağmen buraya sadece bir kez, üniversiteden sonra eve taşındığım yıl babamın şirketinin Noel partisi için gitmiştim.

Geriye dönüp baktığımızda, adamın Soph'a yarım düzine kez bardan bir şey alıp alamayacağını sorması muhtemelen kırmızı bir bayrak olmalıydı.

Tamamen boş olan otel lobisinden içeri girdiğimizde, Julian elini sırtımın küçük kısmına koyarak (sevmediğimi iddia edemeyeceğim bir hareket) beni kapıdan geçiriyor ve mekân bomboş. Tek bir masa bile dolu değil ve görünürdeki tek kişi ahşap bir standın arkasında hazır bekleyen ev sahibesi.

"İyi günler Bay Ballard, Bayan Vogel."

Parmakları çıplak kolumu sıyrıp geçiyor ve ben de aptalca ona göz kırpıyorum. "Erken mi geldik?"

Hostes menüleri toplarken, "Tam zamanında geldik," diye beni temin ediyor.

"Bu taraftan lütfen."

Bizi odanın en uzak köşesindeki pelüş deri bir kabine götürüyor. Tüm restoranda hazır olan tek masa bu ve ben bu "sıradan öğle yemeği randevusu" hakkında ilk şüphe titreşimlerini almaya başlıyorum.

İnançsızlıktan uyuşmuş bir halde Julian'ın karşısına oturdum ve hostesin her birimiz için birer bardak su doldurmasını izledim. "Ee," diye başlıyorum, "birazdan siparişlerimizi almak için birinin geleceği sözünü vererek ayrıldıktan sonra. "Bütün burayı kiraya vermediniz, değil mi?"

Julian bana göz kırpmıyor, belli ki şaşırmış. "Tabii ki yaptım."
Elbette yaptı.

Bu sıradan randevunun ne kadara mal olduğunu düşününce irkildim. "Bunu yapmana gerek yoktu. Senin için yemek pişirebilirdim. Sütte daha dokunmadığımız bir mutfak var."

Julian hafif bir gülümsemeyle menüsünü açtı. "Bunu çok isterim, Kaliforniya'da bana yaptığın bazı şeyleri hala düşünüyorum. Yine de başka bir zaman. Şimdilik, korkarım seni şımartmama katlanmak zorundasın."

Sözleri çok tatlı olsa da ağlamak istememe neden oluyor. Hiç kimse bana böyle davranmamıştı ya da *benden* bu kadar açık bir şekilde hoşlanmamıştı. Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkide, bağ kurmak için çaba sarf eden bendim. Şimdi, bu gerçek rüya adam bana değer verdiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yapıyor ve onu kol mesafesinde tutan benim.

"Tamam," diyorum sonunda, elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanırken boğazım düğümleniyor. "Sadece seni istemem için böyle şeyler yapman gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

Julian elimi dudaklarına götürüyor ve arkasından tatlı bir öpücük konduruyor. "Bunu biliyorum," diye söz veriyor güven verici bir gülümsemeyle, masanın üstünde parmaklarımızı birbirine geçirirken. "Korkarım bu da seni daha da şımartmak istememe neden oluyor. Bu katlanmak zorunda olduğun bir yük."

Titrek bir kahkaha atıyorum ve aklıma takılan bir soruyu sorarken ona bakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Tabii ki yapabilirsin."

"Neden bu kadar uzun zamandır biriyle birlikte değilsin?"

Oturduğumuzdan beri ilk kez Julian'ın gözleri yüzümden ayrılıyor. İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyor, biraz utanmış görünüyor. "Riley'nin annesi ve ben evlendiğimizde çok gençtik. İkimiz de muhafazakâr ailelerden geliyorduk ve evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak söz konusu bile olamazdı. Hiçbir zaman mutlu bir evlilik olmadı ve ilk işim başarısız olacak gibi görüldüğünde, batan gemiden inmek istedi." Kara bir kahkaha atarak başını sallıyor ve sonunda tekrar bana bakıyor. "Uzun lafın kısası, gemi batmadı ama o benim başarımdaki payından mahrum bırakılmış gibi hissetti."

Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum ama çok farklı bir gözle bakmıştım. Beni aldattığında bile Riley'den gerçekten nefret edememiştim, özellikle de Julian'a olan hislerim

eski ilişkisi. Ancak şimdi, annesinin acımasızlığına ve açgözlülüğüne inandığı için ona kızgınım.

"Ondan sonra birkaç yıl bekâr kaldım. Birileriyle çıktım ama ciddi bir şey olmadı," diye devam ediyor ve elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Biriyle tanıştığımda oldukça başarılı olmuştum. Çok para geliyordu ve temkinli olmam gerektiğini biliyordum. Yine de samimi görünüyordu."

Sağ tarafımdaki bir hareketle etrafıma baktığımda siyah gömlekli bir garsonun elinde not defteriyle bize doğru geldiğini görüyorum. "Bize biraz izin verir misiniz?" Nazikçe soruyorum ve hemen uzaklaştığında bakışlarımı tekrar Julian'a çeviriyorum. "Öyle değil miydi?"

Mahcup bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Para, romantik ya da başka türlü yaşadığım her ilişkide çok büyük bir rol oynadı. Bir süre sonra yalnız kalmak daha kolay geldi. Ta ki sana kadar."

Bana kadar.

Birdenbire aramızdaki birkaç metrelik masa düpedüz katlanılmaz geliyor. Tek kelime etmeden Julian'ın elini bırakıyorum ve kabinin etrafından dolaşarak onun yanına gidiyorum, dar alanda geldiğince kollarımı ona sarıyorum. Beni kolunun altına alıyor, yakın tutuyor ve dudaklarının saçlarımın tepesiyle buluştuğunu hissettiğimde gözlerim kapanıyor.

Teninin kokusu, vücudunun hatları ve benim ona uyum sağlama şeklim, hepsi çok tanıdık geliyor. Sanki bunu yüzlerce gün boyunca onlarca kez yapmışız gibi. Kader gibi şeyleri merak etmek için hiç bu kadar zaman harcamamıştım ama artık ediyorum. Acaba bu- biz -Her zaman olması gereken bir şeydi ve sonunda olmam gereken yerdeyim.

Ona aşık olmak.

ALTI VKKfıs ÖNCE

Honor bir saattir olduğu gibi telefonda konuşuyor. Oturma odasındaki yerimden onu net bir şekilde görebiliyorum, arka güvertede oturuyor, uzun bacaklarını şezlonga uzatmış.

Telefon görüşmesini yapmak için dışarı çıktığından beri, onun şaşkınlıktan endişeye, şoktan şoka ve şimdi de açıklanamaz bir şekilde kederli olduğunu gördüm.

Yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor ve o kadar hızlı ki başka tarafa bakacak zamanım olmuyor, bana doğru dönüyor. Gözlerimiz cam kapının ardında buluşuyor ve hiçbir şey gibi davranarak aynı hızla uzaklaşıyor. Son birkaç gündür çok fazla rol yapıyorduk, ama ben, en benim.

Odaya girdiğinde bile kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuyormuş gibi davranıyorum.

Sanki son üç gündür bu evde, sahip olduğum süre boyunca geçirdiğimden daha fazla zaman geçirmemişim gibi davranıyorum.

Dün gece sonunda pes etmemiş ve sikimi yumruklamamış gibi davranıyorum, kendimi Onur'un benim için diz çöktüğünü düşünmeye zorluyorum.

Yarın eve dönüyor ve ben şimdiden hayatımın soğuk durağanlığından korkmaya başladım. Muhtemelen, rahatlığı için tercih ettiğim şehir merkezindeki çatı katına geri döneceğim. İşe gideceğim, eve geleceğim, sektörel etkinliklere ve hissedar toplantılarına katılacağım. Hiçbir şey.

İstememem gereken ama istediğim bir kadına aşık olarak geçirdiğim bu üç gün dışında her şey farklı olacak.

Dün onun çalışmaları hakkında konuştuğumuzdan beri hayal gücümün çevresinde bir çözüm dolaşıyor. Onu burada ve hayatımda tutmanın bir yolu var.

Ballard Vakfı'nı buzda bekletiyordum, kendi başıma yönetmek için kendimi iş ilişkilerimden yeterince ayırana kadar bekledim. Ya yapamazsam? Ben istediğim kadar dahil olana kadar vizyonumu başkasına emanet etmek çok mu delice olurdu?

Ya o kişi Honor ise?

Bu kadar kısa bir süre içinde ona bu kadar derinden güvenmeye başlamam biraz endişe verici, ancak mükemmel olacağından en ufak bir şüphem yok.

Söz konusu kadın telefonunu yanına bırakıp okyanusa bakarken yanaklarını tekrar siliyor. Sonunda bacaklarını şezlongun kenarından sarkıtarak ayağa kalkıyor ve cam kapıyı açıp oturma odasına geri dönerken göz göze geliyoruz.

"İyi misin?" Otomatik olarak soruyorum, gözlerinin etrafındaki kızarıklık beni endişelendiriyor.

Honor başını sallıyor ve bana titrek bir gülümseme denemesi sunuyor. "Ben iyiyim.

O... o benim arkadaşım Sophie'ydi."

"Ah," diye geveleyerek cevap veriyorum, daha fazla zorlamam gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Telefonunu arka cebine sokuyor ve kollarını ortasına doluyor. "Birlikte yaşıyoruz. Her neyse, o bir mühendis ve aslında babamın şirketinde çalışıyor."

"Bu, ah, havalı mı?" Onun bu halinin neye işaret ettiğinden emin olamadan söylüyorum.

Honor yüzünü buruşturuyor. "Belki altı ay önce kız kardeşim bana birbirlerine karşı bir şeyler hissettiklerini söyledi. Sadece iğrençlik yapıp benimle dalga geçtiğini düşündüm, anlıyor musun?"

Zorlukla yutkunuyorum. "Seninle dalga geçmiyordu."

Honor kararsız bir kahkaha atarak omzunun üzerinden pencereye, oradan da yere bakıyor, ne yapacağını bilemediği her halinden belli. Hiç düşünmeden ileri doğru bir adım atıyorum ve beynim bedenime yetiştiğinde donup kalıyorum. Yüzündeki yaralı ifadeden bunu kaçırmadığı anlaşılıyor.

Ona sarılmamı istiyor.

Ona sarılmak istiyorum.

Burada yanlış olan tek şey bizim koşullarımız.

Sonunda Honor başını sallar. "Görünüşe göre babama aşık olmuş. Bunun olmasını istememişti ama oldu." Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi yere bakıyor.

Yutkunuyorum. "Özür dilerim. Bu... bu çok zor."

Teknik olarak söylenmesi gereken doğru şey buydu ama yanlış olduğunu hemen anladım. Keskin bir baş sallama hareketi ve son bir acı gülümsemeyle yanımdan geçip merdivenlere yöneliyor. Olduğum yerde donmuş bir şekilde, az önce döndüğü yere boş boş bakıyorum, onu takip edemediğim için keder gibi bir şeyle doluyorum.

Öyle olsa bile ne diyebilirdim ki? Yarın gidiyor ve zaten çocuğum benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Çok az tanıdığım bir kadın için onunla bir ilişki kurma şansımı mahvedemem.

Acıtıyor. Kahretsin, hiç acımıyor mu, ama başka yolu yok. Gitmesine izin vermeliyim.

HAZIR BULUNAN

"O *Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

Başımın üstünde, dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde
gezdirirken Honor'un nefesli ilahileri iniltiye dönüşüyor, taze
bir

Uyarılma dalgası dilimi kaplıyor. Parmakları saçlarımda kenetleniyor,
ben onun titreyen bedeninden bir orgazm daha çıkarırken kalçaları
şilteden kalkıyor.

Alt kattaki balo salonunda yaklaşık altı saat geçirdikten ve yarın
akşamki gala için mezelerden orkestraya kadar her şeyi onayladıktan
sonra yirmi dakika kadar önce süite geri döndük.

Honor halindeydi, tabletiyle koşturuyor, işleri imzalıyor ve
diğerlerini işletliyordu. Onu böyle gördükten, insanlarla ilgilenirken,
onların fikirlerini ve endişelerini dinlerken gördükten sonra, Ballard
Fonu'nun başına onu getirme kararımın daha da emin oldum.

İnsanları dinlediğini hissettiren ve kontrolcü olmadan onları istediği
yöne çeviren bir tarzı var. Tüm personelim ondan çok etkileniyor.
Yıllardır birlikte çalıştığım ve benim yanımda gülümsemeyen insanlar
gülüyor ve şakalaşıyor. Kendimi hiç bugün hissettiğim kadar ekibimin
bir parçası olarak hissetmemiştim ve bu büyük ölçüde Honor sayesinde
oldu.

Akşam yola çıkmadan önce her şey yolundaydı ve moraller tüm zamanların en yüksek seviyesinde görünüyordu. Asansörün kapıları arkamızdan ancak kapanmıştı ki onu en yakın duvara yasladım ve şaşkınlık dolu nefesini derin, aç bir öpücükle susturdum.

Asansör tekrar açıldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve gözlerimiz dönmüştü. Biz yaklaşırken üçüncü kattaki güvenlik görevlileri gözlerini kaçırdı ve asansörden süitimizin geçmek için geçen otuz saniye boyunca ellerimi ondan uzak tutmak için yapabildiğim tek şey buydu.

Kapı arkamızdan kapanırken, gala, hayır kurumu ya da işlerim umurumda bile değildi. O anda aklımdaki tek şey, tüm dünyadaki tek önemli şey, durmam için bana yalvarana kadar bu kadına tapmaktı.

Karşılaştığımız ilk düz yüzey, girişin hemen içindeki dar, ahşap kon- taban masaydı. Birkaç saniye içinde eteği, çorapları ve külotu gitmişti ve onu masanın üzerine kaldırıp bacaklarını törensiz bir şekilde ayırdım.

O zamandan beri ona kaç orgazm yaşattığımı unuttum.

Bir noktada, inlemelerinin sesinin dışarıdaki güvenlik görevlilerine kadar ulaşabileceği aklıma gelince, yatak odasına geçtik. Şimdi ikimiz de çıplaktık ve güneş yatak odasının penceresinden çoktan batmıştı. Honor'ın amı şişmiş ve pembeleşmiş, dölleri ve benim tükürüğümle kayganlaşmıştı ve ben hiç bu kadar seksi bir şey görmemiştim.

Eğer dikkatli olmazsa, bunu bir hobi haline getireceğim.

"Julian." Serbest bırakılması azalırken kıvranmaya çalışıyor. "İçimde sana ihtiyacım var. Lütfen sik beni."

Ağırlaşmış ve şişmiş, çarşafların üzerine precum sızdıran aletim de aynı fikirde. "Benim için boşalmana bayılıyorum," diye homurdanıyorum, vücudunun üzerinde öne doğru sürünürken, sikimi kavramak için aramıza uzanıyorum ve onu aşırı hassas klitorisini tokatlamak için kullanıyorum.

Adımı tekrar söylüyor ve ben üzerine yerleşip sikimi girişine doğru yönlendirirken teni benimkine karşı sıcak ve nemli. İkimiz de nefesimizi tutarak ilerliyor ve onu tek bir hamlede tamamen dolduruyorum.

Honor'ın amcığı sıcak ve kaygan bir şekilde sikimi kavrarken zihnim boşalıyor, kasıklarına sıcaklık hücum ediyor. Bir rüya. O lanet bir rüya. "*Tanrım*," diye hırlıyorum, "benim iyi küçük sürtüğümün yine sertliğe mi ihtiyacı var?"

Honor inliyor, ben hareket etmeye başladığımda tırnakları kürek kemiklerime batıyor, onun için yeterli olmayacağını bildiğim yavaş, alaycı bir hız belirliyorum. "Evet, çok sert istiyorum" diye haykırıyor, kalçalarını hevesle kaldırıyor.

Aletim zonkluyor. "Söyle bana," diye emrediyorum hoyratça. "Bana tam olarak ne istediğini söyle, ben de sana vereyim. Her şeyi, Valentine. Sadece söylemen yeterli." Dudakları aralanıyor ve onu tam istediğim yerde yakaladığımı söyleyebilirim, iyi kız görüntüsünün ardında sakladığını bildiğim pis küçük hayallerini dile getirecek kadar çaresiz. Yine de gözlerinde bir çekince, bir şüphe var ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Onur," diye homurdanıyorum, elimi boğazına götürüp onu yakalıyorum. "Bu benim amım ve onu neyin ıslattığını bilmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

Sözlerimle sikimi tahrik ediyor ve Honor inliyor, gözbebekleri kocaman açılmış bir halde bana bakıyor, şehvetin resmini çiziyor. "Çok şey istiyorum," diye itiraf ediyor, onu biraz daha sert becererek ödüllendirdiğimde inliyor.

"Şu anda ne istiyorsun?" Öne doğru eğildim, memesini ağzıma aldım.

Parmakları saçlarımı buluyor, sıkıyor. sesler, daha fazlası için sessizce yalvarması, sikimin vücuduna girip çıkarken çıkardığı ıslak ses... Bunun her bir parçası beni tahrik ediyor. Honor'ın altımda yayılmasından, beni almasından, benim ona ihtiyacım olduğu kadar umutsuzca bana ihtiyaç duymasından daha iyi bir şey hayal edemiyorum. Ona tam olarak istediğini verme fikri, hayranlarını tatmin etmek için güvendiği kişi olmak? Daha fazlasını hiç istememiştim.

"Onur," diye törpölüyorum, elim boğazına daha sert bastırırken göğsünü serbest bırakıyorum. "Söyle. Bana."

Dudakları . "BEN... BEN..."

"Onur," diye hırlıyorum, çünkü kendimi tutmak acı vermeye başladı, vücudumdaki her kas onu sert ve hızlı bir şekilde becerme dürtüsüne teslim olmam için çılgılık atıyor.

"Benden başka kimseye bakmanı istemiyorum" diye sızlanıyor.

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor. "Konuşmaya devam et," diyorum, elimi klitorisini ovma için aramıza sokarken ses tonum çaresizlikle sertleşiyor. Honor inliyor, soluk kirpiklerinin altından bana bakıyor ve tepkimden güven kazandığını anlayabiliyorum.

"Eskiden Kaliforniya'da bir fotoğrafımı çektiğini hayal ederdim." Ben daha sert pompaladıkça saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, göğüslerini

Zıpla. "Tanrım, söyletme bana," diye yarı gülüyor, yarı ağlıyor.
"Söyle."

"Mastürbasyon için kullandığını düşündüm. Diğer zamanlarda, sana bir videomu göndersem ne olacağını, onunla ne yapacağını merak ettim."

Bu inanılmaz derecede seksi ve bu konuda bana güvenmesi kadar itirafı da beni tahrik ediyor. "Böyle bir videoyla ne yapardım bilmek ister misin?" Başını sallıyor ve bir başka orgazma doğru ilerlerken hareketlerinin daha da çaresizleştiğini hissediyorum. "Sikimi çiğ çiğ ovardım, Valentine. Je- sus, bu bok için çok yaşıyım, ama seni gülümserken görmek bile beni sertleştiriyor."

Boşalırken aletimin üzerinden ıslaklık fışkırıyor, bana karşı kıvranırken çılgılığı boynumda boğuluyor, nefesleri kesik kesik geliyor. "Julian, Julian, Julian," diye bağıyor, benim için ne kadar sert boşaldığı ile titriyor.

Onun kaygan, şişmiş amının derinliklerine bastırmak ve onunla birlikte boşalmak kolay olurdu. Tanrım, bunu çok istiyorum ama bu gece galadan önceki son gecemiz ve Honor'a korkmasına gerek olmadığını göstermem hiç bu kadar önemli olmamıştı. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirim.

Vücudu benimkinin altında kemiksiz ve doygun bir şekilde sarktığında, çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, yatağın etrafından dolaşarak kıyafetlerimin yere serildiği yere geliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Honor, dirseklerinin üzerinde doğrulup beni izlerken. Şu anda o kadar çarpıcı ki, onu kaç kez boşalttığım için kızarmış, saçları dağınık ve nefesi hâlâ ağır.

Doğrulup ona aradığım şeyi gösterdim. Telefonumu. Tek kelime etmeden komodinin yanına geçip lambaya dayıyorum ve kameraya, üzerine serilmiş şiltenin ve Honor'ın genişliğinin mükemmel bir görüntüsünü veriyorum.

Ona dönüp baktığımda, bunun onu tahrik edeceği yönündeki tahminimin doğru çıktığını görüyorum. "Bizi kaydetmek istiyorum."

Gözbebekleri kocaman açılmış bir şekilde, kesik kesik nefes veriyor.

"Güvenli mi?

İnsanlar hacklenebilir, değil mi?"

"Muhtemelen benim telefonumdan daha az güvenli nükleer silah tesisleri vardır," diye söz veriyorum ona, yatağın üzerinde sürünerek yumuşak karnına ve göğüslerinin arasına öpücükler bırakıyorum.

Honor kıkırdıyor, kalçaları bana tekrar yer açmak için ayrılıyor, ben sikimi amının üzerine bastırırken ucu klitorisine dayanıyor. "Bu hiçbir vergi mükellefinin duymak isteyeceği bir şey değil efendim."

Yanıt olarak homurdanıyorum, bir kolumu kalçalarının altına sokmakla meşgulüm, telefonun olacağı net bir şekilde görmesini sağlamak için pozisyonumuzu düzeltiyorum. "Bir daha asla yatağında *vergi mükellefi* kelimesini kullanmayacaksın, Valentine." Alt dudağını ısııyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, tırnakları sırtımda alaycı bir şekilde ilerliyor.

"Şey..." Hiçbir uyarıda bulunmadan bizi yuvarladım ve Honor kendini üzerimde otururken bulduğunda nefesi kesildi, kaygan seksi hala şaftıma bastırılmıştı. "Benim iyi küçük sürtüğümün sikime binerken ve döllerim için yalvarırken bir videosunu istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Saniyeler sonra, Honor dizlerinin üzerine çöktü. Tabanımı kavrayıp kendini sikimin üzerine bırakırken ikimiz de inliyoruz. "Julian," diye nefes alıyor, bu yeni açıda boyutuma uyum sağlarken kıvranıyor. "Çok büyüksün."

Ellerim kalçalarında kenetlenirken, ona aşağıdan çakma dürtüsüne teslim olmamak için kendimi zor tutuyorum. Görüş alanımın bir köşesinde, yaptığımız her şeyi yansıtan telefonumun ekranını görebiliyorum ama gözlerimi Honor'dan ayırmıyorum, bunun her anının tadını çıkarmaya kararlıyım. "Kullan onu," diye homurdanıyorum. "Bunu elim sikimdeyken izleyeceğim. Onun üzerinde kendini becerirken ne kadar iyi görüldüğünü hatırlat bana. Keşke onun yerine sana sahip olsaydım dedirt."

Daha fazla teşvike gerek yok ve kalçalarını döndürmeye başladığında hipnotize olmuş bir şekilde izliyorum. Amcığı cennet gibi, sıcak ve sıkı ve o kadar ıslak ki ona istediğini verdiğim konusunda aklımda tek bir şüphe bile bırakmıyor.

"Yalvar," diye hırıliyorum, o daha hızlı hareket etmeye başladığında parmaklarım kalçalarını kazıyor. Toplarım yukarı çekildi ve dolu, boşaltmaya hazır, ama önce gelmesi gerekiyor.

Honor titriyor, klitorisini sikimin dibine sürüyor, arzulu ve azgın ve hepsi benim. Vücudu titremeye başladığında "gel," diye hıçkırıyor. "Lütfen! Lütfen içime gir, derin istiyorum."

Onu alacak.

Görüş alanımın bir köşesinde telefon ekranının ışığını görebiliyorum. Bunun her saniyesini kaydediyor ve benim azgın, sahiplenici Valen-

tine istediğini elde edecek - ben, yaşadığım sürece başka bir kadına asla ihtiyaç duymayacak ya da istemeyecek.

Honor kırık bir ılıkla boşalıyor, ben onu takip ellerini göğsüme koyuyor. Amcığı zonklayan sikimi sıkıyor, beni derinlerine kadar sağıyor.

Göğsüme yığılırken, kendi davranışım karşısında şaşkına dönmüş bir halde gözümü tavana dikiyorum. Başka biri olsa, korunmasız seks düşüncesinden çekinirdim. Başka biri olsa, seks kaseti yapma fikrine güler geçerdim.

Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirirken, sıcak nefesinin göğsümde yavaşladığını hissederken, kendimi Honor Vogel için mutlulukla yaparken bulacağım başka hangi sıra dışı şeyleri merak ediyorum.

Sonunda sikimi bırakıp uykulu bir iç çekişle yanıma düştüğünde, telefonumu kapatmak için uzanıyorum ve Honor sonunda konuşuyor. "Peki, eğer tüm bunları yaparsak... iş, birlikte olmak ve her şey. Bu neye benzerdi?"

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Bu sözlerin bende uyandırdığı tepkiyi kontrol altına almak zor. "Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Honor alt dudağını kemiriyor, belli ki tereddütlü. "Yani, Ballard Fonu'nun merkezi nerede olacak? Kaliforniya'ya mı taşınmam gerekecek? Ve sen çok seyahat ediyorsun, değil mi? Her zaman bensiz olman fikri hoşuma gitmiyor" diye itiraf ediyor, neredeyse utangaç bir tavırla. Sanki onun da benim kadar ayrı kalmak istemesine sevinmekten başka bir şey yapabilirmişim gibi. "Seninle seyahat etmeme izin var mı? İş gezileri falan için?"

Göz kırptım. Bu tartışmayı gerçekten yapmadık mı? Beynimi zorlayınca *konuşmadığımızı* fark ediyorum. O kadar kaotik birkaç gün olmuştu ki, uçakta üzerinde çalıştığım, bu işi ikimiz için de nasıl yürütebileceğimize dair ayrıntılar hiç konuşulmamıştı. "Hayır. Burada kurulacak. Ekibim bir ofis alanı kiraladı bile. Aslında babanızın iş yerinden bir blok ötede. Yine de orayı kısa sürede büyüteceğimizi umuyorum ve bir şeyler inşa ettirmek istiyorum."

Bana umutlu bir gülümseme sunuyor. "İyi bir mimar tanıyorum."

Eğilip onu kısaca öpüyorum, göğsüm o kadar dolu ki. "Ne yazık ki, Kaliforniya'ya gidip gelmek bir süre için gerçek olacak. Yine de bunu halledeceğiz. İkimizin de işleri belli bir miktar uzaktan çalışmaya uygun."

Göğsümden sessiz, mutlu bir kahkaha kopuyor ve başparmağımı onun yüksek elmacık kemiği üzerinde gezdiriyorum, dokunuşuma hafifçe eğilmesinin tadını çıkarıyorum. "Yönetmen sensin, Valentine. Kuralları sen koyarsın."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Vay canına. Hiç düşünmemiştim."

"Şimdi başlamalısın." Gülümsüyorum. "Hayatımız nasıl istersek öyle görünebilir. Sadece evet demen gerekiyor."

ALTI VKKfİS ÖNCE

I Julian'dan saklanıyor olabilir.

Onunla vakit geçirmek istemediğimden değil, istiyorum ama daha önce aramızda geçenler gerçekten kıl payı kurtulduğumuz şeylerdi. Yani-

phie'nin itirafı durumumuzu çok daha çiğ bir hale getirmişti ve bunun nedeni ben içeri girdiğimde devasa evin hemen içinde duruyor, aşağıda sahilde çalkalanan okyanusla aynı renkteki gözleriyle bana bakıyordu.

Onun nesi var? Julian Ballard benim hayal ettiğim gibi biri değil.

Yıllardır tüm ilişkilerimde çok çabaladım ve şimdi hiç çabalamıyorum. Peki neden sadece birkaç gün sonra ona veda etme düşüncesi beni Riley'nin ihanetinden daha çok incitiyor? O da aynı şekilde mi hissediyor? Öyle hissettiğine ikna olduğum anlar da oldu, daha önce olduğu gibi bunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettiğim anlar da.

Ayak seslerinin kum üzerinde çıkardığı tıslama kalbimi yerinden fırlatıyor ama dönmüyorum, yaklaştıkça gözlerimi ufka dikiyorum. Olabilecek tek bir kişi var ve yanıma otururken ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum, bacaklarımız kumda yan yana uzanıyor, sadece bir ayak arayla.

Bu küçük mesafe aynı anda nasıl hem çok yakın hem de çok uzak hissettiriyor?

"Aç mısın?" diye soruyor, sesi karnıma yerleşen yumuşak bir gümbürtü. "Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

En iyi kararıma rağmen, döndüm. Julian bana bakıyor. İkimiz de başka tarafa bakmıyoruz.

"Ben iyiyim," diyorum sonunda, ayak parmaklarımı kuma batırarak. "Sandviç teslimatı için biraz fazla kalifiye değil misin?"

Ağzının bir köşesi yarım, mahcup bir gülümsemeye ve bu da kalbimi yerinden oynatıyor. Birbirimize resmen çok uzun zamandır bakıyoruz ama yine de bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, sanırım CEO'luk günlerim sayılı," diye mırıldanıyor Julian sonunda, sesinde bir parça utanç var. Gözlerim açılıyor ama başını sallayarak öfkemi bastırıyor. "Bu benim seçimim. Uzun zamandır mutsuzdum, artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi."

Bu adamın azıcık bile olsa mutsuz hissetmesi fikrinden nefret ediyorum. Kapısına geldiğim andan beri, sadece birkaç dakika önce gelen mesajların şokuyla uyuşmuş bir halde, Julian beni hoş karşılamak ve rahat hissettirmek için elinden geleni yaptı.

"Onun yerine ne yapacaksın?" Pasifik'ten gelen rüzgârın yüzüme savurduğu saçlarımı bir kenara fırçalayarak soruyorum.

Julian önce cevap vermiyor, bakışlarını benimkilerden ayırıyor. İkimiz de bir avuç kumu kaldırıp tanelerin parmaklarının arasından sahile düşmesine izin verişini izliyoruz. "Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kuruyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir insanın sahip olması gerekenden çok daha fazla para kazandığım sonucuna vardım."

Neden birden ağlamak istedim?

"Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş mu kuruyorsun?" İnanamayarak

Onaylarcasına yavaşça başını sallarken bakışları okyanusa dönüyor. "Bu fikir bir süre önce aklıma gelmişti ama son bir iki ay içinde harekete geçtik. Amaç, yatırım yoluyla daha küçük, mevcut kâr amacı gütmeyen kuruluşları güçlendirmek ve Ballard Enter- prises'ın kaynaklarına erişimlerini sağlamak. Bence para en çok bu şekilde işe yarayabilir."

Ve ani, korkunç bir sezgi patlamasıyla, Ri- ley'nin babası hakkında neden hep bu kadar acı konuştuğunu anladım. Onun tek çocuğu. Babası evli değil. Eski kız arkadaşımı tanıyorsam, Julian'ın servetinin her kuruluşunun kendisinin olacağını düşünüyordu. Ona neden Julian'ın

Sağlıklı Kalp Vakfı'ndaki ezik etkinlik koordinatörlüğü işimden bahsederken bana daha önce söylemedi ama tüm hayatı çok para kazanmak olan bir adam için elbette parasını dağıtma kararından dolayı utanç duyuyor olmalı.

"Bu inanılmaz, Julian. Ciddiyim. I-" İnanmayan hafif bir kahkaha attım, çünkü bu adam kendini ne sanıyor da bu kadar mükemmel olabiliyor? "Seninle gurur duyduğumu söylemem garip mi?"

Sessiz bir kahkaha atıyor, bir avuç kum daha kaldırıyor ve dalgın dalgın parmaklarının arasından düşmesi için indiriyor. "Biraz tuhaf, evet, ama bunun tek nedeni birinin bana bunu en son ne zaman söylediğini hatırlayamamam."

Boğazımı tıkayan duygu yumağını yutmak çok zor. "Ballard Enterprises'ın CEO'su olmayı bırakıp burayı işletecek misin?"

"İşten çekilmek ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlarla daha fazla ilgilenmek için beş yıllık bir planım var. Sorumluluğu üstlenecek doğru yöneticiyi arıyordum." Gözleri yavaşça okyanustan benimkilere kayıyor ve kalbim yine göğüs kafesime çarpıyor. "İşi istiyor musun?"

Ağzım kuruyor ve bir an için tek yapabildiğim ona göz kırpmak oluyor, bana gerçekten de düşündüğüm şeyi teklif kabul etmekte zorlanıyorum. Sonunda ciyak ciyak bağırarak, "Şey, ben oldukça gülünç derecede vasıfsızım," diyorum.

Julian omzunu rahatça kaldırıyor, gözleri parlıyor. "Patron olmanın bir faydası da bu. Kimin kalifiye olup olmadığına ben karar veririm."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ama neden ben? Dışarıda bu işi daha iyi yapabilecek tonlarca insan olmalı."

Neden onu bundan vazgeçirmeye çalışıyorum? Bu tam anlamıyla hayalimdeki iş, yetişkinliğin soğuk ve sert gerçekliği ortaya çıkmadan önce yapmayı hayal ettiğim türden bir şey.

Julian da aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyor. "Yani bana bunu istemediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor, dudaklarını eğlenen bir gülümsemeye dönüştürerek.

"İstiyorum. Ama yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum ona, yüzümü buruşturarak. "Benim hayatım Connecticut'ta. Babam orada, kız kardeşim yakınlarda ve en iyi arkadaşım Sophie ile bir kira kontratımız var. Öylece çekip gitmek gerçekten boktan olurdu."

Benim aksime, Sophie kirayı tek başına karşılayabilir. Babamın şirketindeki mühendislerin ne kadar kazandığını biliyorum,

ve üniversiteyi bitireli sadece bir yıl olmuşken, arkadaşım ve ben farklı vergi dilimlerinde yer alıyoruz.

Bahaneler üretiyorum, çünkü buraya taşınırsam, her gün onunla çalışırsam... çok zor düşeceğimi biliyorum.

Julian, fırtınalı gözleri yüzümü ararken, saçmalamamı dinliyor. "Anlıyorum," diyor ben konuşmamı bitirdiğimde. "Yine de harika olurdun, Honor. Bu konularda içgüdülerim olmadan hayatta bu kadar ilerleyemedim."

Bir rüzgâr birkaç tutam saçımı yüzüme doğru savuruyor. Onları fırçalamak için elimi daha yeni kaldırmıştım ki, başka biri benim yerime fırçalıyor. Keskin nefes alışım sahile vuran dalgaların sesinde kayboluyor.

"Özür dilerim." Julian'ın eli düşüyor ve ikimiz de dönüp yan yana okyanusa bakıyoruz.

Neydi o?

Saçlarıma dokundu ve -tanrım, bana yardım et- beni bu adamın rahat dokunuşu kadar etkileyen bir öpücük yaşadığımdan emin değilim. İçimin aydınlandığını hissediyorum ve dakikalar geçmesine rağmen Julian'ın yeniden tuttuğu saç tutamının aşırı farkındayım, sanki dokunuşunun üzerinde kaldığını hissedebiliyorum.

"Sabah beni havaalanına götürecek misin?" Talep ediyorum Yarından sonra bu adamı muhtemelen bir daha hiç görmeyeceğimi hatırlayınca göğsüm ağrıyor. Bunu sormak aptalca, özellikle de beni en başta şoförü yakalamışken, ama Julian tereddüt etmiyor.

"Tabii ki yapacağım."

Tabii ki yapacak.

Kendime engel olamayarak Julian'ın yakışıklı profiline bakıyorum, onunla ilgili her anıyı hatırlamak için yanıp . On altı saat sonra normal hayatlarımıza geri döneceğiz ve birlikte geçirdiğimiz bu zaman zaman çizelgesinde bir kırılma noktası olacak. Olması gereken de bu. Peki neden kalbim kırılacakmış gibi hissediyorum?

"Honor?" Julian dönüp beni ona bakarken yakalayınca yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Çenesi gerildi.

Kendimi silkeliyorum. "Özür dilerim. Dalmışım." Ayağa fırladım, kışkımdaki ve bacaklarımin arkasındaki kumları temizledim.

Julian'ın da ayağa kalktığını fark etmiyorum, ta ki ona dönüp içeri gireceğimi söylemeye niyetlenene kadar. Onu sadece birkaç adım ötede durmuş, bana bakarken bulduğumda, kelimeler gelmiyor.

Neden başka bir şekilde tanışamadık?

Neden ben daha yaşlı ya da o daha genç olamadı?

Neden Riley'nin babası olmak zorundaydı?

Kendimi onun üzerine atmak gibi pişman olacağım bir şey yapmadan önce gitmem gerektiğine karar vererek eve doğru dönüyorum. Daha bir adım atmıştım ki, iri ve sıcak bir el bileğimi sıkıca kavıyor.

Nasıl olduğundan pek emin değilim. Bir saniye önce eve bakarken, saniye sonra sert bir erkeğin göğsüne bastırılmış tam tersi yöne bakıyorum. Bir an parlak, zeki gözler görüyorum ve sonra Julian Ballard beni öpüyor.

Çekingen ya da alaycı değil. Bu adam sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni *sertçe* öpüyor ve ben de otomatik olarak karşılık veriyorum, dudaklarım onun için ayrılıyor ve kollarım boynuna dolanıyor. Tanrım, sanırım ben de onun için açlık çekiyordum. Gülümsemeler ve kahkahalarla geçen günler, hiç de yakınlaşmamamız gereken bu insanla yakınlaştığımız günler bizi bu noktaya getirdi.

Dilim alt dudağının üzerinde gezinirken Julian inliyor. Bunu hatırlamak istiyorum. Eğer bu tek seferse, ki öyle olacağını biliyorum, her bir detayı ezberlemem gerekiyor.

Yerimizde sallanırken bedenim onunkiyle birlikte eğiliyor, birbirimizi yutuyoruz ve karnıma bastıran sert uzunluğun ne olduğunu anladığımda içime bir ağırlık çöküyor. *O sert*. O sert ve ben ıslağım ve bu çoktan çok ileri gitti ama durmak istemiyorum.

Öpüşmemiz şiddetli bir fırtınadan yavaş ve saygılı bir hale dönüşürken orada ne kadar durup birbirimize sarıldığımızdan emin değilim ama ayrıldığımızda göğsümün ortasında yepyeni bir sızı var.

"Yapmak zorundaydım." Julian'ın sesi o kadar kısık ki dalgaların gürültüsünden zar zor duyabiliyorum. "Bir kere."

Anlayışla başımı sallıyorum ama ikimiz de uzaklaşmak için hareket etmiyoruz. Avucumun altında kalbi hızla çarpıyor ve göğsünün her inip kalkışında nefesini hissedebiliyorum. Aklımın bir köşesinde ne yaptığımı biliyorum. *Bunu hatırlıyorum*.

"Her şey farklı olsaydı, gitmene izin vermezdim," diye itiraf ediyor Julian ve kelimeler sanki onları çıkarmak için çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi sert çıkıyor.

Gülümsemek için elimden geleni yapıyorum ama pek beceremiyorum. "Eğer işler farklı olsaydı, kalırdım."

HAZIR BULUNAN

W Şubat'ın on dördünde uyandığımda gördüğüm ilk şey beni gülümsetiyor.

Benimkinin yanındaki diğer boş yastığın üzerinde ucuz, sevimsiz bir pelüş ayı duruyor ve onu almak için uzanıyorum. Yuvarlanarak, hediyenin ince detaylarını görmek için onu tutuyorum. Hayvanın tüylü pençelerinin arasına küçük, içi doldurulmuş saten bir kalp dikilmiş ve üzerine "*Sen Ayı Kadar Sevimlisin*" yazısı işlenmiş.

Hatırladı.

Doğrulduğumda yanaklarımdaki kaslar ağrıyor. Odaya baktığımda, Julian'ın -kendine engel olamayan ama her konuda en iyi olan- bu kadarla da kalmadığını görüyorum. Yatağın karşısındaki uzun, parlak dolabın üzerinde üç buket uzun saplı kırmızı gül, birkaç kutu çikolata ve bir kart duruyor.

Çırılçıplak, yatağın ucuna doğru sürünüyorum ve ayağa kalkıyorum, düzinelerce farklı suluboya kalple süslenmiş gevrek, katlanmış kağıdı elime alırken kalbim göğsümün içinde sıkışmış bir kuş gibi çırpınıyor.

Onur,

Öncelikle, bunun bu kartın var olan altıncı versiyonu olduğunu bilmelisiniz. Son birkaç gündür ne zaman bir anımı çalsam, benim için ne ifade ettiğini yeterince anlatacak birkaç kelime bulmaya çalışsam, tekrar tekrar yetersiz . Ya da tatmin olduğumda, odaya girip bana gülümsüyordun.

Senin var olduğunu bilseydim, böyle hissetmenin mümkün olduğunu ya da bir gün böyle bir Sevgililer Günü kartı yazmam gerekeceğini bilseydim, İngilizce dersine daha çok dikkat ederdim.

Ama yapmadım. Bunun yerine, kendimi büyük ve değerli şeyler inşa etmekle *uğraştırdım*; bu da bana ya da birlikte daha büyük ve daha değerli bir şey inşa etmek istediğim birini bulmanın ne olduğuna dair hiçbir şey yapmadı.

Burada oturmuş, hala yeterince iyi olmayan bu altıncı lanet denemeye bakarken /ya da sana, asla olmayacağını ve duygularımı kağıda dökmenin mükemmel *olduğum* bir şey olmadığını isteksizce fark ediyorum. Sözümü tutma konusunda iyiyimdir. Bu yüzden, kısalığın ruhuna uygun olarak ve muhtemelen bir oda ötede endişeyle bekliyor olacağımı bilerek

*bunu okumanızı beklerken, size sadece /**bizim** şeylerimizi vaat etmek istiyorum.*

1. */Birinin seni isteyip istemediğini merak etmene gerek yok, çünkü **ben** .*

2. */Sevgililer Günü'nde birinin sana çiçek, çikolata ve kalpli oyuncak ayı alacağını merak etmene gerek kalmayacak, çünkü **ben** alacağım.*

3. */Birinin sana aşık olup merak etmene gerek yok, çünkü **ben** aşığım.*

4. */Benim doğru seçimi yaptın mı diye merak etmene gerek kalmayacak, çünkü yaptığını kanıtlayacağım.*

Tüm sevgimle,

Julian

Son satırı okuyup titreyen elimi ağzıma götürdüğümde tek yapabildiğim karta bakmak oluyor. İkinci kez, iç kısmın neredeyse her boş santimini kaplayan sıkışık harfleri okudum, sanki bana anlatması gereken her şeyi anlatmadan önce yer kalmayacağından endişeleniyormuş gibi sona doğru küçülüyordu.

Ve kesinlikle biliyorum ki bu kart sonsuza dek hayatımda olacak.

Bir çekmecede unutulmuş bir şekilde duracak, çünkü beni getirdiği hayatı yaşamaktan çok mutlu olacağım. Zaman zaman rastlayacağım ve okuyacağım, gözlerim tıpkı şu anda olduğu gibi ilk seferini hatırlarken yaşlarla dolacak. Julian'a göstereceğim, o da

Bana sarıl, beni öp ve saçlarımda aklar ve yüzümde çizgiler olsa bile her şeyin hala doğru olduğuna dair bana söz ver.

Bir gün, biz öldükten sonra, çocuklarımız ya da torunlarımız bunu eşyalarımız arasında bulacak ve sahip olduğumuz sevginin bizi çok daha şanslı kıldığını bilerek küçük bir rahatlama anı yaşayacaklar.

Çok hızlı ve mantıklı, pragmatik yanım hala kafasını toparlayamasa da, kalbimde bunun önemli olmadığını biliyorum. Altı dakika, altı saat, altı gün, altı ay, altı yıl... gerçekten hiç fark etmiyor.

"Sevgililer Gününüz kutlu olsun."

Keskin bir nefes alıp Julian'la yüzleşmek için dönüyorum. Yatak odasının hemen içinde duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu ve o kadar temkinli görünüyordu ki, sözlerinin çok fazla olmasından endişe ediyordu...

"Evet," diye mırıldanıyorum, kalbim küt küt atıyor ve yapmak üzere olduğum şey aklıma geldikçe adrenalin damarlarımda hızla dolaşıyor. Şu anda hissettiğim çok şey var - umut, keder, neşe ve sevgi, ama tek bir parçam bile endişeli değil. Şimdi anlıyorum.

Birini sevmek öylece başınıza gelen bir şey değildir. Onlara aşık olmak belki, ama gerçekten, gerçekten sevmek? Bu güven gerektirir. Bir *seçim* yapmayı, *bir* seçim yapmayı ve bunu hayatınızın geri kalanı boyunca her gün tekrar tekrar yapmayı gerektirir.

Şu andan itibaren yapacağım bir seçim.

"Evet?" Julian yankılanıyor, elindeki ve yüzündeki korkunun bir kısmı siliniyor. Bana doğru tek ve tereddütlü bir adım atıyor.

Başımı sallıyorum, nefes nefese bir sevinç ve rahatlama kahkahası atıyorum. "Evet. İşe, galaya, seninle olmaya, *hepsine* evet" Bana bakıyor, ben devam ederken göğsü kabarıyor. "Birden dörde kadar. Varım ve seninle birlikte olmanın bir tür yük olduğunu hissettirdiysem çok özür dilerim, çünkü değil ve-"

Julian'ın öne atılıp iki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatması ve beni ayaklarımdan kaldırmasıyla saçmalamam yarıda kesiliyor. Beni öpmeye başlamadan önce şaşkınlıkla ciyaklamak için ancak zamanım oluyor.

"Tanrım, Honor," diye tıslıyor, bacaklarım kalçalarına dolanırken dişleri alt dudağımı sıyrıyor, çıplak bedenimi giyinik yapıştırıyor. "Benim olmak mı istiyorsun?"

"*Evet*," diye tereddüt etmeden fısıldıyorum ve pantolonunun kumaşından çıplak amıma doğru sertleşen sikini hissettiğimde nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Gecenin yarısını seks yaparak geçirdik, döllerî hâlâ yapış yapış

ama öpüşmelerimiz umutsuz ve aç bir hal aldıkça daha da ıslandığımı hissediyorum.

Julian bizi döndürüyor ve beni bırakıp altındaki yatağa yayılmama izin verirken dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Üstümde yükselen, hâlâ tamamen giyinik Julian çıplak bedenime bakıyor. Çenesi geriliyor ve aklıma -şehvetle dolup taşan zihnimin derinliklerinde bir yerlerde- kendimle ilgili en ufak bir farkındalık bile hissetmediğim geliyor.

Şimdiye kadar, bu adam vücudumun her santimini gördü. Parmakları kalçalarımdaki çatlaklara girdi ve apandisitimi aldırtdığım zamandan kalma yara izini öptü. Dudaklarını kalın kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve ben durması için yalvarana kadar amımı yaladı. Eskiden biriyle çıplakken endişelendiğim her şey şimdi bana kendimi seksi ve güçlü hissettiriyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin, Valentine," diye inliyorum, Julian üzerime doğru eğilip bir elini yatağa dayarken diğer eliyle amımı buluyor. Gözlerini gözlerime dikerek iki parmağını yarığımdan geçiriyor, giriş yerimde kabaran kaygan uyarılmayı klitorisime kadar sürüklüyor ve alaycı bir şekilde etrafında dolaştırıyor. "Bu amcığın icabına bakacağım, Honor. Sen bacaklarını aç, ben de sana kendini daha iyi hissettireyim."

Klitorisimin üzerinde tüy kadar hafif daireler çizerken zayıfça haykırıyorum, dokunuşuna boyun eğiyorum. "Bana işkence ediyorsun."

Gözleri parlıyor, dudaklarında tehlikeli bir gülümseme kıvrılıyor. "Bana güveniyorsun, değil mi? Bu açgözlü küçük amcığa ihtiyacı olanı vereceğim konusunda bana güveniyor musun?"

Nefes alıp verirken başım otomatik olarak aşağı yukarı sallanıyor. "Julian, *oh Tanrım!*"

Parmakları klitorisimi bırakıp girişime doğru ilerliyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime dalıyor. Son birkaç gündür yeniden doğmuş bakireden Julian Ballard'ın kişisel sikiş oyuncağına geçişini kesinlikle yeniden örtmemiş olan amım, izinsiz girişten dolayı ağlıyor.

"Ne kadar küçük bir sürtüksün, bacaklarını benim için açıyorsun. Burası artık benim amım, değil mi Honor?"

Bu soru karşısında parmaklarından taşan uyarılma hissi yanaklarımdan yanmasına ve Julian'ın gözlerinin kararmasına neden oluyor. "Evet," diye nefes alıyorum, parmaklarını içimde birbirinden ayırıp iç duvarlarımı gererken kıvranıyorum.

Yavaş, metodik vuruşlarla vücudumdan çektiği hislere yenik düşerken gözlerim kapanıyor, alçak sesle söylediği şu sözleri duyuyorum

övgüler ve kendi inlemelerim. Neredeyse kafam güzel, zevk ve heyecan içinde kaybolmuş hissediyorum.

Onun. Artık onunum. Ve aniden, Kaliforniya'daki o havaalanına girdiğimden beri taşıdığım tüm gerginlik - bu adamı sonsuza dek geride bıraktığımdan o kadar eminim ki - gitti. Ben onunum ve herkes biliyor. Ben onunum ve o kadar rahatladım ki ağlayabilirim.

"Julian," diye sızlanıyorum, beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırırken bedenim titremeye başlıyor, "lütfeñ durma, *lütfeñ durma.*"

Yalvarsam bile işe yaramasını beklemiyorum. Son birkaç gün bana bir şey öğrettiyse, o da beni daha çok boşaltmak için yeni yollar bulmaktan daha çok sevdiği bir şey olmadığıdır.

Ancak bugün Julian da en az benim kadar çaresiz görünüyor. "Siktir," diye inliyor, diğer tarafa geçmeden önce meme uçlarımdan birini ağzına alıyor. "Çok seksisin. Elimi ıslat. Parmaklarıma gel Valentine."

Çılgılığım otel odasının yüksek tavanlarında yankılanıyor. Julian'ın güvenlik ekibinin yan süitte toplandığını ve muhtemelen patronlarının bana ne yaptığını duyduklarını bildiğim için utanmalıyım. Ama utanmıyorum.

Parmaklarını amımdan çekip çıkardığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Julian dudaklarımı dudaklarına götürüp döllemleri yaladığında dudaklarımın sessiz bir ayrıldığını hissediyorum. Julian yataktan kalkıp üzerimde dururken ikimiz de tek kelime etmiyoruz ve ellerini kemerine götürüp ustalıkla açıyor.

Yatak odasındaki hava yüklü, aramızda inşa edilen şeyle neredeyse titreşiyor ve onun horozu serbest kaldığında inlediğimi duyuyorum, ağır ve ihtiyaçla şişmiş. Julian tişörtünü başının üzerinden yırtmak için arkaya uzanıyor.

Kalçalarımı kavrayıp beni yatağın kenarına doğru sürüklerken ona düzensiz bir fısıltıyla "Çıplak halini seviyorum," diyorum. Dünyanın geri kalanı için muhtemelen cilalı, profesyonel bir CEO gibi görünüyor. Onu böyle görmüyorlar, saçları parmaklarımın arasında dağılmış, geniş göğsü siyah kıllarla tozlanmış, kabarmış. Bu şekilde birlikteyken Julian Ballard vahşileşiyor ve bunun sebebi de benim.

Ben onun olabilirim, ama o da benim.

Julian tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtlıyor ve sikine uzanıp onu sıkıca kavradığını gördüğümde içim titriyor. "Hiçbir yerde senin kadar güzel değilim bebeğim."

"Öylesin," diye ısrar ediyorum, bacaklarımı göğsüne yaslaması için yönlendirirken amım zonkluyor. Julian'ın bakışları içimi yakıyor, sikinin başını hassas girişime bastırıyor, zar zor girip çıkıyor. "Sen gerçekten-" Julian uzun aletini tek bir hamlede içime sokarken, keskin çığlığım bir an önce yarı acı yarı zevkle attığım çığlığı yankılıyor.

Yüz ifadesi anında zevkle değişiyor ve bedenimin ona böyle hissettiriyor olması beni ilkel, sıcak bir tatminle dolduruyor. "İyi hissettiriyor mu?" Övgüsünü duymak için sabırsızlanıyorum.

"Her seferinde," diye geveliyor, ayak bileğimi öperken. "Bu gece o etkinliğe girdiğimizde döllерimin amından sızmasını istiyorum, Honor. Sana bakan bir sürü erkek olacak, bacaklarının arasında ne olduğunu merak edecekler ve beni yaşlı bir köpek gibi peşinden koşturacaklar. Beni ne kadar iyi emdiğini merak edecekler, sikime binerken bu mükemmel göğüslerin nasıl zıpladığını hayal edecekler." Öne doğru eğilip beni ikiye bükerek itmeye başladığında, nefesimi aç ve sahiplenici bir öpücükle yuttuğunda haykırıyorum.

"Julian," diye inliyorum ayrıldığımızda, onun sikini bana vermek istediğı kadar sert ve uzun almaktan başka bir şey yapmak tamamen çaresizim.

Elleri başımın yanındaki şiltenin üzerine dikilmiş, içime girerken beni hapsediyor ve içgüdüsel olarak bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Julian Ballard'ın beni zevk için becerdiği, zevkimizi saatlerce uzattığı ve vücudumun her santimini öptüğü pek çok zaman olacak. Ama bu farklı. Bu, tasmaz, kendisine ait olanı özür dilemeden alan ve ne benim ne de bir başkasının kime ait olduğundan şüphe etmemesini sağlayan bir adam.

"Derinlere boşalacağım," diye hırlıyor, çenesi gergin bir şekilde üzerime abanırken, bacaklarımın arkasındaki kaslar bu şekilde bastırılmayı protesto etmek için yanıyor. Yine de umursamıyorum. Hem de hiç. Aslında, beni her gün böyle becermek istiyorsa, tamamen varım.

Aletinin geniş başı içimin en derin yerlerine çarpıyor, acı ve zevki omuriliğime gönderiyor ve karnımdaki kasların her seferinde daha sıkı bükülmesine neden oluyor. Yaklaştığını hissederek elimi bacaklarımın arasına bastırıyorum ve klitorisimi çılgınca ovuyorum.

Fazla bir şeye gerek yok.

Gürültülü bir çığlıkla geliyorum, altında kıvranıyorum ve Julian hemen ardından gelirken hırlıyor. Gözleri bir yere kilitlenmişti.

Birleştik, ıslak sıcaklık içime yayılırken çenesi gergin ve göğsü kabarıyor.

Aman Tanrım.

Julian çekilirken mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve ağrıyan bacaklarımın onun yanlarına düşmesine izin veriyorum. Yanımdaki şiltenin üzerine sürünüyor ve ben de sıcak göğsüne sarılmak için kenara tırmanıyorum, kalp atışlarının yavaşlamasını dinliyorum.

Birlikte olduğun kişinin senin geleceğın olduğunu bilmek çok tuhaf bir duygu. Önceki ilişkilerimde harcadığım onca çabaya rağmen, şu anda hissettiğim kesinliğın gölgesine bile sahip değildim. İşte bu kadar. Onunla evleneceğim. Bir gün Honor Ballard olacağım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve şakağımı tatlı tatlı öpüyor.

"Biz," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ben mutluyum."

Julian'ın göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor. "Buna sevindim. Bu ikimiz için de geçerli. Sanırım-bekle, sen iyi misin?"

"Aman Tanrım." Muhtemelen çok daha önce aklıma gelmesi gereken bir şey aklıma gelince, ondan sıyrılıp dik oturuyorum. Bunu nasıl unutmuş olabilirim? Ne tür bir kadın bu çok önemli ayrıntıyı gözden kaçırır? Julian'ın endişeli bakışlarını yuvarlak, dehşete düşmüş gözlerle karşılamak için dönüyorum. "Ne giyeceğim ben?"

A Ofisimin kapısından boğuk bir kadın kahkahası korosu ve bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Görünüşe göre, Honor benim paramın kullanılmasına kadar karşı değil ki, ara sıra ikna edilemiyor. Panik bugün için bağımsızlığından daha ağır bastı ve bir arama yapmama izin verildi. Bir saat sonra, stilistler süitin kapısından balo elbiselerini raf raf içeri çekiyorlardı; Honor saç kesiminin yarısını çoktan tamamlamıştı; telefonda otelin mutfağıyla minyatür yumurtalı ekmek sıkıntısı hakkında konuşurken, süitin mutfak alanında kurulan salon koltuğunun etrafına küçük sarı saç kırpıntıları düşüyordu.

Kısa bir süre sonra kapı bir kez daha çalındı ve kapıyı açtığımda içeride Sophie ve ardından koltuk değneklerine yaslanmış Honor'un siyah saçlı kız kardeşi Lenora vardı. Elbiseler üzerine bir sürü ah ve of sesi duymayı bekliyordum ama onun yerine kahkahalar yükseldi ve daha önce rekor seviyede olduğunu düşündüğüm moralimin daha da yükseldiğini hissettim.

Bunun inanmak için kendime izin vermemiştim.

Yakınlaştığımızı hissettiğimde, Honor'ın savunmasının dağıldığını ve "*ya olursa* "nın küçük korunun bir umut yangınına dönüştüğünü hissettiğimde bile, onun kaçmasını bekledim. Tanrım, onu suçlayamazdım. Ama yapmadı, çünkü bir şekilde, güzel genç kadın

bir anda ortaya çıkıp tüm hayatımı değiştiren kişi de bana aşık oldu. Ve bu geceden sonra, tüm dünya bunu öğrenecek.

Smokin giyeceğim için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Hızlıca giyiniyorum, gökyüzü kararırken saatime bakıyorum, otelin dışındaki caddede kameraların flaşları patlıyor. Misafirler on beş dakikadır geliyor ve aşağı inmemiz gerekiyor ama Honor'a hazır olup olmadığını sormak için oturma odasının kapısını açtığımda zaman duruyor.

Çalışanların hepsi toparlanıyor, sıcak bir şekilde sohbet ediyorlar ve odadaki atmosfer sakin ve mutlu. Beni ilk fark eden Lenora oldu, omzunun üzerinden bakarken kapı aralığında donup kaldığımı gördü.

"Ne düşünüyorsun Ballard?" diye soruyor neşeyle, odanın ortasındaki kadına doğru başını sallayarak, tüm bilişsel işlevlerimi elimden alan kadına.

Tanrım. Bu kadına bu kadar aşık olmam çok gülünç. Al- ready, altı günde buraya kadar , parmağına yüzük takmadan iki ay önce yapacağımdan şüpheliyim.

Belki daha az, eğer bana şu anki gibi gülümsemeye devam ederse.

"Ne düşünüyorsun?" Honor, parlak kırmızı dudaklarını tatlı bir gülümsemeyle kıvrarak .

Onu o elbisenin içinde ilk kez engelsiz bir şekilde görmek için sabırsızlanarak bir adım öne çıkıyorum ve hayal kırıklığına uğramıyorum.

Parlak kırmızı ve sade bir giysi; korseli bir korsaj, dolgun, dramatik bir etekle buluşuyor. Saçları bir tür titiz, eski moda dalgalarla düzenlenmiş ve *onun benim olduğuna inanamıyorum*. Birbirimizi seviyoruz. Birlikte bir hayatımız olacak.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyorum, bu odada beni izleyen ve tepkimi bekleyen en az yedi kadın olduğunu fark ediyorum. Honor'ın gözlerinin kenarları bana bakarken kırışıyor, odadaki her şeyden ya da herkesten daha parlak bir şekilde parlıyor.

Lenora ve Sophie kanepeden golf alkışlarına başlarlar. " en iyisi olduğuna eminim," diye dalga geçiyor. kendini işaret etti. "Kıvrıcık saçlar ve eşofman altlarıyla daha sık uğraşacaksın."

"Poposunda patlıcan olanları gördü mü?" diye soruyor Sophie, kendini yelpazeleyerek. "Çünkü onlar oldukça seksi."

"Onu dinlemeyin!" Honor ciyaklayarak sesini arkadaşının kıkırdamalarının üzerine çıkarıyor. "Üzerinde patlıcan olan eşofman altı yok

popo!"

Honor bana doğru adım atıp elini kaldırarak Sophie'yi omzunun üzerinden çevirirken içim neredeyse zapt edilemeyecek kadar büyük bir şeyle doluyor. "Hazır mısınız?"

"Ballard?"

Hepimiz etrafımıza baktığımızda Grey'in odanın kenarında durduğunu ve yüz ifadesinin ciddi olduğunu görüyoruz. Onunla uzun süredir çalıştığım için bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum ve tek kelime etmesine gerek kalmıyor. Sert bir şekilde başımı sallayarak ofise doğru işaret ediyorum ve o da geçip Honor'a dönerek sözsüz bir davetle ona elimi uzatıyor.

"Emin misin?" diye soruyor sessizce, odadaki diğer kadınlardan ayrılıp yanıma geldiğinde. "Bu önemli görünüyor."

"Muhtemelen öyledir." *Kesinlikle* öyle, yoksa Grey burada olmazdı. "Hayatımda senin bir parçası olmanı istemediğim hiçbir şey yok Valentine."

Eli benimkine kayıyor ve Grey'in masanın önünde beklediği ofise doğru dönmeden önce söylediklerim karşısında yüzünde beliren tatlı, yumuşak ifadeyi takdir edecek zamanım bile olmuyor. Kapıyı arkamızdan sessizce kapatır kapatmaz boğazını hırıltılı bir şekilde temizliyor. "Az önce avukatlarınızla konuştum. Sonunda otelin iki günlük güvenlik kayıtlarını ele geçirmeyi başarmışlar. ve o fotoğrafları çekenin adı elimizde." Elim Honor'ın elinin üzerinde sıkılaşıyor. "Tanıdığımız biri mi?"

Grey bir an için kelimeleri bulmakta zorlanır gibi oldu, ta ki sonunda kelimeler dudaklarından dökülene kadar. "Bu benim hatam. Bir şeyi gözden kaçırmışım. Odada başka giriş var mı diye baktım ama sadece bir tane vardı. Kilitliydi, ben de yoluma devam ettim. Birinin üstünü örtmesini istemiştım ama gözden kaçmış. Fotoğraf, öğle yemeği molası sırasında sahnede oturan bir hizmetçi tarafından çekildi. O bir arkadaşına göndermiş, o da bir arkadaşına göndermiş, onun da kocası bir tür influencer ve şey." Yüzünü buruşturdu. Sonrasında ne olduğunu hepimiz biliyoruz.

Tüm mücadelem . O fotoğrafların ortaya çıkıp hayatımızı tamamen değiştirmesinden sonraki günlerde, kimin sorumlu olabileceği hakkında çok düşündüm. İş rakiplerim, kızgın eski çalışanlarım ve hatta eski eşim bile aklımdan geçti. Doğru zamanda doğru yerde bulunma şansına sahip meraklı, dedikoducu bir hizmetçi gibi sıradan bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"İş sözleşmemin feshedilmesini isteyip istemediğinizi anlıyorum. Eğer durum buysa, güvenliğinizde boşluk olmaması için yeni bir firma kurulana kadar işime devam etmeme izin vermenizi rica ediyorum." Ne kadar az hoşuna giderse gitsin, başına ne gelirse gelsin kabul etmeye kararlı bir adam.

"Gri." Zayıf bir kahkaha atıyorum, hâlâ haberin etkisindeyim. "Bu yolculuğa hazırlanman için sana yirmi dört saat vermemi söylediğinde seni görmezden geldim. Sorumlusu benim. Koşullar elverdiğince elinden gelenin en iyisini yaptın."

Bunu kabul etmekte isteksiz görünüyor ama başını sıkıca sallayarak gözlerini Honor'a çeviriyor. "Özür dilerim Bayan Vogel. Gerçekten. Bu gibi açıkları kapatmak için ekip genelinde uygulanacak birkaç yeni sistem geliştirdim. Eğer benim yanımda kişisel güvenliğinizle ilgili herhangi bir endişeniz varsa-"

"Hiçbir endişem yok," diye araya giriyor, sözleri karşısında biraz irkilmiş görünüyor. Elimi tutuşu daha da sıkılaşıyor. "İnsanlar hata yapar. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Çenesini kaldırıyor ve keskin bir baş hareketiyle kapıya doğru ilerliyor. Ancak eli kapı tokmağının üzerindeyken duraklıyor ve bize dönüp bakıyor. "Hukuk ekibiniz yasal işlem başlatmak isteyip istemediğinizi sormamı istedi. Hizmetçiye karşı."

Şimdi, Honor'a bakma sırası bende. "Karar senin, Valentine."

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacı yok. "Hayır." Dudaklarının kenarlarında sıkı bir gülümseme beliriyor. "Hayır, bunu yapmak istemiyorum."

Şaşırdığımı söyleyemem.

"Aşağıya inmemiz gerekiyor," diye nazikçe hatırlatıyorum ve o da başını sallıyor. İkimiz Grey'i, personelin çoğunun toparlandığı ve Honor'ın kız kardeşi ile arkadaşının gitmeye hazırlandığı oturma alanına kadar takip ettik. İkisi de bu gece davetliydiler ama reddetmişlerdi. Sophie, babalarıyla Sevgililer Günü randevusu hakkında bir şeyler söyledi. Leni bize elbise giymektense taş çiğnemeyi tercih edeceğini söyledi.

Honor, koltuk değneklerini kollarının altına yerleştiren kız kardeşine, "Son birkaç gündür buralarda olamadığım için üzgünüm," diyor. "Olaylar artık yatışmış olmalı."

Lenora onu başından savar. "Bunun için endişelenmeyin. Ben daha iyiyim. İleriye ve yukarıya, değil mi?" Alaycı gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Ben kendi hayatımı mahvettim diye sen de kendi hayatını askıya alamazsın."

Honor'ın yüz ifadesi düşer. "Hayatını mahvetmedin Len. Yaralandın."

Lenora onu görmezden geliyor, Sophie'yi peşine takmış kapıya doğru ilerliyor. "Muhteşem görünüyorsun!" diye sesleniyor ikincisi, kapıdan çıkıp gözden kaybolurlarken bize el sallıyor.

"Hazır mısın?" Bakışlarımı tekrar yanımdaki büyüleyici kadına çevirerek soruyorum, gözlerini benimkilerle buluşturup her zaman şüphelerimi ya da endişelerimi ortadan kaldıran yumuşak, güven verici gülümsemesiyle kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Hazırım," diye onaylıyor Honor, elini koluma doğru kıvrarak. Böyle topuklu ayakkabılar giydiğinde neredeyse aynı boydayız ve kapıya doğru ilk adımımızı attığımızda hafifçe sallanıp bana sıkıca tutunduğunda gülümsüyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Eğer o galada herkesin önünde ayağım takılıp düşersem, zamanın sonuna kadar saklanabileceğim bir ada satın alman için sana izin veriyorum."

"Benim zaten bir adam var," diye bildirdim hemen, "o yüzden hemen gidebiliriz."

Kolumdaki kadın derin bir iç çekerek başını sallıyor. "Gereksiz alışverişleri on milyona alırım-"

Kıkırdayarak, güvenlik ekibimin birkaç üyesi dışında boş olan salona doğru ilerliyorum. "Belki de onu satmam gerekecek. Yakın zamanda bir ilişkiye girdim ve o son derece dalgın. Bir randevu için on beş milyon, düşünebiliyor musunuz?"

Honor asansörün düğmesine basarken hiç vakit kaybetmeden, "Tam bir servet benziyor," diye cevap verir.

Hiç bu kadar mutlu olmuş muydum? Hayatım boyunca doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptıktan sonra, düşünmek ve bilmek arasında muazzam bir fark olduğu şimdi çok açık görünüyor ve şu anda *biliyorum*. Bu kadın benim geleceğim. Onunla evleneceğim, onunla bir aile kuracağım ve bir gün öldüğümde, insanlığa birkaç teknoloji şirketinin ötesinde bir şeyler kattığımı bileceğim.

Asansöre adım attık ve Honor'a hızlı bir bakış, ifadesinin hala rahat olduğunu doğruluyor. Daha yakında olmama rağmen, bizi otel lobisine götürecek butona basmasına izin veriyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, ayaklarımızın altındaki zemin hareket etmeye başladığında kendimi çok dolu hissediyorum.

Honor bana bakıyor ve hala kolumda olan eli kısa bir süreliğine sıkılıyor, bir güvence gösterisi. Korkmuyor. "Seni seviyorum"

"

Asansörün kapıları hafif bir zil sesiyle açıldığında, diğer tarafta bekleyen fotoğrafçılar bizi bir kamera flaşı telaşıyla karşılıyor. Artık geri dönüş yok.

I Hiç bu kadar çok göz üzerimde olmamıştı.
Balo salonu sadece haberlerde ya da markette sıra beklerken dergi rafında gördüğüm insanlarla doluydu.
ve biri Julian'la konuşmak .

Elini sırtımda tutuyor, beni odanın derinliklerine doğru yönlendiriyor, el sıkışıyor ve toplanan konuklarla kibarca sohbet ediyor.

Siyah kravatlı etkinliklerden çok daha fazla kermes ve eğlence koşusu organize etmiş biri için bu çok bunaltıcı. Attığımız her adımda, sıkıştığım her yeni elde, yüzümde patlayan her kamera ışığında, birilerinin kaşlarını çatıp bana doğru yerde olup olmadığımı sormasını bekliyorum. Ama sormuyorlar. Birkaç gün önce interneti ve medyayı kasıp kavuran skandal hakkında da kimse yorum yapmıyor.

Bana aitmişim, ilgi ve saygılarına layık biriymişim gibi davranıyorlar ve on beş dakika içinde Julian ve ben bir ritme girdik.

"Merhaba Bay ve Bayan Çok Önemli, sizi gördüğüme sevindim. Tanıştığınızı sanmıyorum, Honor Vogel?"

"Oh, kesinlikle yapmadık! Ne büyük bir zevk! Çok güzel şeyler duyduk!"

"Bize katılabildiğin için çok mutluyum, Julian bana senin de umduğunu söylüyordu. Karşılığında büyük bir çek yazmayı unutma."

ego parlatma!"

Tamam, biraz yorum yapıyorum ama iyi bir takım olduk. Adam ayrıca bir saniye bile yanımdan ayrılmıyor ve açıkça sevgi gösteriyor, elimi, yanağımı öpüyor, bana ne kadar güzel olduğumu söylüyor, konuklara bu gecenin gerçekleşmesinde ne kadar etkili olduğumla övünüyor.

Bu müthiş bir Kùlkedisi anı ve kapının yanındaki kalp şeklindeki bağış takip cihazının üstündeki çok uzun sayı dizisini gördüğümde daha da iyi oldu. *Vay anasını.*

Patronum Heidi, her gün otomattan çizburger yiyen Jason ve her zaman dudak parlaticısı işine girmem beni ikna etmeye çalışan Lauren'in de aralarında bulunduğu birkaç iş arkadaşımın yanında masayı yönetiyor.

Sadece birkaç gün önce onlarla birlikte o konferans odasında oturuyor olmam gerçeküstü. O zamandan bu yana çok şey oldu ve Heidi'ye Ballard Fonu'na ihtiyaç duydukları her konuda yardımcı olacağıma dair söz verdiğim birkaç e-posta dışında (yalan değil), Julian öncesi hayatımdan tamamen kopmuş durumdayım.

"Vay canına." Onlara doğru sürüklenirken küçük bir kahkaha atıyorum, numaraya bakıyorum ve Julian'ı yaptığı çok teknik, bilgisayarlı konuşmayla baş başa bırakıyorum.

"Evet," diye onaylıyor Heidi, bana spekülatif bir şekilde bakarak. "Buna Ballard'ın eşleşen bağışları dahil bile değil."

Tabii ki bunu planladığını söylemeyi unutacaktı.

Kalbim çırpınıyor. "Yaptığımız şeye inanıyor. Sağlıklı Kalplerin başarılı olduğunu görmek istiyor."

"Sanırım bu sana bağlı." Heidi rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve aklıma teknik olarak hala onun çalışanı olduğum geliyor ve muhtemelen bana karşı biraz sert olduğunu hatırlıyor. Şimdi burada kiramdan daha pahalı bir elbiseyle duruyorum, boynumda elmaslar parlıyor ve güç bende. İntikam peşinde olduğumdan mı endişeleniyor?

"Her şey sana bağlı," diye onu temin ediyorum. "Gemiye yüzdürmeye çalışan siz olmadığınızda işlerin nasıl yapıldığına dair eleştirel olmak kolaydır. Sağlıklı Kalpler için yaptığınız çalışmaları takdir etmediğimi hissettirdiysem özür dilerim, çünkü takdir ediyorum."

Julian'a dönüp bakıyorum, hâlâ bir grup adamla birlikte biraz ötede duruyor, elinde bir bardak viski, beni dinliyor.

En yakınındakinin söylediklerine belli belirsiz bir eğlence havasıyla yaklaşıyor. Sarayda oturan bir kral.

Tanrım, bu adam kadar iyi smokin giyen biri var mıdır bilmiyorum.

Heidi'nin sesi, onu almanın ne kadar eğlenceli olacağına dair fantezimi yarıda kesiyor. "Sanırım yeni bir etkinlik koordinatörü başlamanız gerekecek." Ona özür dileyen bir gülümseme sunmak için geri dönüyorum, gerekçelerim hazır, ama Heidi onları elinin itiyor. "Evet, kimse seni suçlamıyor tatlım. Eğer o adam bana iki kere baksaydı, eski sevgilinin babası olsun ya da olmasın, anlaşılmış olurdu."

Bitmiş bir anlaşma, ilk günden beri Julian Ballard için ne olduğumu çok iyi özetliyor. Mantık yürütmeye ve düşündüğüm şeyleri hissediyor olamayacağıma kendimi ikna etmeye çalışsam da, anlaşma çoktan yapılmıştı.

"Ayrıca," diye devam ediyor Heidi, "sen bir lidere Honor ve liderler başkaları için etkinlikleri koordine etmekten mutlu olmazlar. En azından uzun süre için. Sana başarılar dilerim."

Ona iyi geceler dileyip Julian'a doğru süzülürken göğsüm o kadar dolu ki, tam da yanında duran adamlar uzaklaşırken. Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi dönüyor ve beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor.

Tamamdır. Tamamdır. Bitti. Ben bittim.

"İlk yemek servis edildiğinde anons yapılması planlanıyor," diyorum ona, müziğin ve seslerin gürültüsü arasında duyabileceği kadar yaklaştığımda, smokininin kolunu geriye iterek ve saate bakabilmek için başımı eğerek. Eksi beş dakika.

Julian onaylarcasına mırıldanıyor ve bir kolunu belime doluyor. "Gergin misin?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, bu kısa huzur ve samimiyet anının tadını çıkarıyorum. Üzerimizde düzinelerce göz olduğunu hissedebiliyorum ama hiçbirinin önemi yok. Bugün Sevgililer Günü ve hayatımı değiştiren gece olsun ya da olmasın, birinin beni sevdiğine dair yepyeni bir kesinliğin tadını çıkarmak için birkaç saniye çalmak istiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sadece bu işi bitirmek istiyorum."

İfadem uzun değil ama yine de bu sabah beşi Julian'a, beşi de aynada kendime olmak üzere yaklaşık on kez tekrarladım. Şimdiye kadar muhtemelen ezbere söyleyebilirdim, ama yine de katlanmış bilgisayar kağıdını çantama koydum ve odadan çıktığımdan beri yarım düzine kez hala orada olup olmadığını kontrol ettim.

Kıkırdıyor, şakağımı öpüyor. Yakınlarda bir kamera flaşı patlıyor. "Seni suçlamıyorum. Bu arada elbise inanılmaz. Bu duyguyu daha önce dile getirebildiğimden emin değilim."

"İma edildi, merak etme," diye onu temin ediyorum, tam o sırada arkamızdan yumuşak bir erkek sesi geliyor.

"Vay, vay. Sizi burada görmek ne güzel, Bayan Vogel."

Julian ve ben döndüğümüzde uzun boylu, sarışın bir adamın bizi beklediğini görüyoruz; dudakları eğlenerek kıvrılmış, elleri smokininin ceplerinde rahatça duruyor. Gözlerim tanıdıkça açılıyor. "Holden! Vay canına, burada ne işin var?"

"Oh, ben sadece kol şekeri olarak buradayım," diye kıkırdıyor ve yakındaki bir masada başka bir grupta sohbet eden, TV haber sunucusu olduğunu hayal meyal hatırladığım güzel bir kadını işaret ediyor. "Holden Ellinger. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle," diyor Julian, uzatılan eli sıkarak.

"Holden babamın iş ortağı," diye açıklıyorum, onu burada görünce hazırlıksız yakalandım.

O da başıyla onaylıyor. "Bu gece burada değil mi?"

"Soph ile bir şeyler planlamıştı. Bu onların birlikte geçirecekleri ilk Sevgililer Günü, o yüzden bunu atlasalar iyi olur diye düşündüm."

Julian boğazını temizleyerek belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Sahneye çıkmamız gerekiyor, Honor."

Karnımdaki gergin, çırpınan his yoğunlaşıyor. "Doğru. Tamam. Seninle karşılaşmak güzeldi Holden."

Ancak uzaklaşmaya başladığımızda arkamdan seslendi, "Kız kardeşin nasıl?"

Duraksadım, döndüm. Çocukluğumuzdan beri hayatımızda olmasına rağmen Holden'ın arkadaşının ve iş ortağının çocuklarına ilgisi çok azdı. Doğum günü partilerine elinde içi para dolu bir kartla gelir, ne kadar alkol varsa içer, arkadaşımızın annelerinden birine asılır ve yoluna devam ederdi.

Holden Ellinger yaralı kız kardeşimi soracak biri değil.

"Um." Duyulmadığımızdan emin olmak için etrafa göz atarak ona biraz daha yaklaşıyorum. "O iyi, koltuk değnekleriyle dolaşıyor. Fizik tedavisinin nasıl gittiğine bağlı olarak önümüzdeki ay bir ameliyat daha yapmaları gerekebilir."

Holden'ın boğazı düğümlenirken bana acı dolu, gergin bir gülümseme sunuyor. "Elbette. Ona en iyi dileklerimi ilet."

"Tamam." Gözlerimi kırıştıyorum, bu etkileşim beni hâlâ şaşırtıyor. "Onu kontrol edebilirsin. Benim ve Sophie'nin evinde kalıyor. Adresi ister misin-"

"Hayır," diyor Holden telaşla, geri adım atarken yüz ifadesi her zamanki kendinden emin, eğlenmiş haline dönüyor. "Hayır, buna gerek yok. Seni gördüğüme sevindim, Honor."

Julian'a başıyla selam veriyor ve topuklarının üzerinde dönerek güzel haber spikerine doğru ilerliyor.

Huh.

"Hazır mısın?" diye sorar Julian, bu konuşmanın ne kadar tuhaf olduğunun farkında değildir.

Silkelenerek başımı sallıyorum. "Hazır," diye onaylıyorum, beni odanın içinden geçirmesine ve kısa bir merdivenle sıkışık sahne arkası alanına çıkarmasına izin veriyorum. Yalnızız ve kapı arkamızdan kapandığı anda Julian beni en yakın duvara yaslıyor, başparmağı alt dudakımı okşuyor.

"Çok iyi gidiyorsun Valentine," diye mırıldanıyor saygıyla, "seninle gurur duyuyorum."

Ellerimi yakalarında gezdirirken karnım ısınıyor. "Bana öyle geldi ki, zengin insanlar da sıradan insanlar gibidir, ama daha fazla paraları vardır."

Sessiz kahkahalarla göğsü titriyor. "Çoğu, evet. Mücadele edilmesi gereken çok büyük egolar var ama herkes bu tür şeylerde en iyi davranışını sergiliyor."

"Seni seviyorum," diyorum ona, yüz ifadesinin sözlerim karşısında yumuşamasına bayılıyorum. "Ve ben de seninle gerçekten gurur duyuyorum. Bilgin olsun diye söylüyorum. Bence senin inşa ettiğin şeyi inşa etmek ve sonra da onu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için dağıtmak gerçekten harika bir insan olmayı gerektirir."

Sahne grubun son şarkısı bitmek üzere ve onun sahneye çıkmasına sadece birkaç saniye kaldığını biliyorum. Julian rujumu görmemeye dikkat ederek yanağımı öpüyor ve eğilip yüzümü inceliyor. Onu artık çekince belirtisi aradığından emin olacak kadar iyi tanıyorum, emin olmadığımı dair herhangi bir belirti.

Sessiz bir güvence olarak elini sıkıyorum. "Git." Katlanmış bir kâğıda yazdığım kısa konuşmayı gülümseyerek kaldırıyorum. "Hemen arkanda olacağım."

Grubun lideri sahnede aceleyle mikrofon standını yerine yerleştiriyor ve susturmak için elini kaldırıyor.

mırıldanan kalabalık. "Bayanlar ve baylar, size şu anın adamı ve hepimizin burada bulunma sebebi olan Bay Julian Ballard'ı takdim etmek benim için bir ayrıcalıktır!"

Son bir kez bakışıyoruz, elimi bırakıyor ve dönüp alkışlar arasında sahneye çıkıyor.

Gölgelerde tek başıma kalmış bir halde onu izliyorum, kalbim en az kalabalık kadar hızlı atıyor.

"İyi akşamlar," diye sesleniyor Julian, karanlık balo salonuna bakarak, elleri smokininin ceplerinde, son derece rahat bir şekilde. "Söyleyecek birkaç söz hazırladım ama öncelikle bu gece bağışta bulunan herkese ve bu etkinliğe katılmak üzere bu gece buraya geldiğiniz için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Şimdi, sanırım *bunun nedenine* ilişkin bazı fikirleri paylaşmanın zamanı geldi." Boğazını temizliyor ve hâlâ kırmızı kadife perdelerin gölgesinde saklanan bana bakıyor.

Kavernöz odaya geri döndüğünde göğsüm ısınıyor. "Eminim birkaçınızın farkında olduğı gibi, biraz para kazandım." Takdir edici kahkahalar yükseliyor. "Ve doğrusu, son yıllar bana yeterince paranız olduğunda bunun ne kadar az önemli olduğunu gösterdi. Eğer çalışanlarınıza ödeme yapabiliyor, rahatça yaşayabiliyor ve hayattan biraz keyif alabiliyorsanız, daha fazlası sadece fazlalıktır ve ben çok fazla fazlalığım olduğı sonucuna vardım. İşte bu yüzden bu gece buraya geldim. Bu gala sadece benim çok hak eden bir kuruluşu desteklemem değil, çok daha büyük bir şeyin başlangıcı."

Yüzlerce insan Julian'ın ne söyleyeceğini beklerken kalabalığın gerginliği hissediliyor. Ne olduğunu biliyorum ama yine de onlarla birlikte nefesimi tutuyorum.

Sahnedeki ışıkların altında Julian gülümsüyor. "Sağlıklı Kalpler, The Ballard Fund ve sizin gibi cömert bağışçılar tarafından desteklenecek pek çok kâr amacı gütmeyen kuruluştan ilki olacak. Amacımız kar amacı gütmeyen küçük kuruluşları bağış, eğitim ve The Ballard Corporation'un kaynaklarına erişim yoluyla güçlendirmek ve desteklemektir. Fonlarımızdan ve onların özel uzmanlıklarından yararlanarak daha fazla iyilik yapabileceğimize ve daha fazla hayatı değiştirebileceğimize inanıyoruz."

Cevap olarak gelen alkışlar sağır edici ama kalp atışlarım daha yüksek gibi görünüyor. Kulaklarımda güm güm atıyor, çünkü - lanet olsun - bunu gerçekten yapacağım.

Kalabalığın onay sesleri kesilince Julian daha dik durur, yüzünde belirgin bir gurur ifadesi vardır. "Bugün Sevgililer Günü, bu da hepimizi sevgiğinizle tanıştırmak için uygun bir seçim.

Ballard Fonu'nu yönetecek olan kişi. Ben büyük ölçüde işin içinde olmayı planlasam da, bizi ileriye taşıyacak olan onun vizyonu ve kalbi olacak. Bayanlar ve baylar, müstakbel eşim Bayan Honor Vogel."

EPILOGUE

JULIAN

İKİ YIL SONRA

R Ben geldiğimde İley çoktan kafedeydi. Pencere kenarında bir masada oturuyor, bakışları güneşli sokağın ötesinde. İçeri girdiğimde başını kaldırıyor, bakışlarımız birleşiyor.

Odanın öbür ucundan kızıma doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve iki yıl sonra ilk kez onun yüzünü görüyorum.

Bu süre zarfında hiç mutsuz olmadım. Hayatım mutlu ve tatmin edici. Beni seven bir eşim ve her gün şükredecek daha çok şeyim var. Yine de kızımın yokluğunu hissetmediğim ya da her şeyin farklı olmasını dilemediğim tek bir gün bile geçmedi.

"Hey, Ri," diye mırıldanıyorum, masanın yanında duruyorum. Alt dudağı titriyor.

"Selam baba."

Sinirlerim gergin bir şekilde onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Nasılsın?"

Riley benimle göz göze gelmeden kucağındaki peçeteye oynuyor. "Tamam. Benimle buluştuğun için teşekkürler."

E-postasını almak sürpriz oldu. Aramız açıldığından beri, çoğunlukla çocuğumuzun hor görülmesini iletmekten çok mutlu olan annesi aracılığıyla, sadece ara sıra iletişim kurduk.

Onunla buluşmayı kabul ettiğim günden bu yana sık sık bunun maddi bir talep olup olmadığını merak ettim ya da bundan şüphelendim. Bir ilişki cen-

Riley'den bildiğim tek şey para, bu neden farklı olsun ki?

Ama şimdi buradayım ve ondaki değişimi hissedebiliyorum. İlgüdüsel olarak, onun tanıdığım kişi olmadığını biliyorum.

"Demek eski kız arkadaşım ile evlendin, ha?" diye soruyor Riley zayıf bir kahkaha atarak.

Elimi sık kesilmiş sakalımın üzerinde gezdirerek ona bakıyorum. "Ben yaptım."

Gülümsemeye çalışıyor. "Bütün bunlar nasıl? Evlilik? Doğru Yakası'nda yaşamak?"

"İyi," diye dürüstçe cevap veriyorum, ama mideme bir taş düştü. Bu yemekle ilgili her şey arasında en çok endişelendiğim şey ona bu haberi vermektir. "Biraz gidip geliyoruz ama yakında yavaşlayacak. Bir kız kardeşin olacak."

Riley kıpırdamadan durur, gözleri büyür. "Vay canına. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Bekliyorum, öfkenin açığa çıkmasını beklerken gerginlik omuzlarıma yayılıyor.

Beklediğim son şey Riley'nin başını sallaması ve verdiği tepkiye o da en az benim kadar şaşırmış gibi küçük bir kahkaha atmasıydı. "Bu... aslında çok havalı. Ne zaman doğacak?"

Yutkunuyorum, donup kalıyorum, sanki çok hızlı hareket edersem bu moment yok olacaktı gibi. "Yaklaşık üç ay içinde. Bu bebek doğmadan önceki son yolculuğumuz."

"Bir isim mi?"

Hayatımda hiç bu kadar dengemin bozulduğunu hissetmemiştim ve buna ilk tanıştığımızda karıma verdiğim tepki de dahil. "Bunun hakkında konuşuyorduk. Görmek istersen kısa bir liste var," diye itiraf ediyorum. Telefonumu çıkarmak için cebime uzandığımda hala sersemlemiş bir halde, ona Honor ve benim aylar süren tartışmalardan sonra yarım düzine isme indirgediğimiz ortak notumuzu gösteriyorum.

Eski eşimle aramızda herhangi bir tartışma yaşanmamıştı. Bana Riley ismini beğendiğini söyledi ve ben de -hayatımın beklenmedik bir şekilde sola dönmesinden dolayı bunalmış ve baskı altında kalmıştım- sorgusuz sualsiz kabul ettim.

Onur'u tanıdığım, onu ve ilişkimizi sevdiğim iki yıldan sonra, bir akşam kanepede yanıma oturup bulduğu isimler hakkındaki fikrimi sormaya başladığında şaşırmamalıydım. Yine de şaşırdım ve sonunda

Gecenin büyük bir bölümünü onun kalçaları arasında, karıma inanılmaz bir kadın ve partner olduğu için tapınarak geçirdim.

Şimdi Riley listeyi ilgiyle inceliyor, gri-mavi gözleri -benimkilere çok benziyor- ekranda geziniyor. "Ben Eliza'yı beğendim," diyor sonunda ve telefonu bana geri veriyor. "Edie Ballard da çok tatlı ama. Sanırım benim favorim o." Oturduğumdan beri ilk kez bakışlarımla doğrudan karşılaşıyor.

"Neden buluşmak istedin Riley?" Sonunda soruyorum, sorunun etrafında bir dakika daha dolanmaya dayanabileceğimden emin değilim. Farklı *görünüyor* ama eğer tüm bunlar benden para koparmak içinse, bunu daha sonra öğrenmektense bir an önce öğrenmeyi tercih ederim. Şimdiden çok fazla umut hissediyorum ve tüm bunların boşa gitmesine dayanamıyorum.

Kızım yüzünü buruşturuyor, elleri tekrar kucağına düşüyor. "Sadece özür dilemek istedim. Yüz yüze. Bir süre kontrolden çıktığımı ve sana çok kötü davrandığımı biliyorum. Bunu hak etmedin baba ve çok özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm." Devam ederken gözleri yaşlarla parlıyor ve onları peçetesine siliyor. "Yaklaşık altı aydır terapiye gidiyorum ve annemle ilişkimdeki sağlıksız kalıpların çoğunu fark etmeme yardımcı oldu. Bu benim davranışlarımdan onun sorumlu olduğu anlamına gelmiyor, çünkü değil. Ben bir yetişkinim. Doğruyu yanlış biliyorum ve kendi seçimlerimi yaptım."

Büyük kızım omurgasını dikleştirip çenesini kaldırırken benim de gözlerimin yandığını hissediyorum, belli ki bir sonraki söyleyeceği şey için cesaretini topluyor. "Senden para istemiyorum. Ben sadece... Ben gerçekten yeniden bağlantı kurmak istiyorum. Eğer istersen."

Eğer istersem mi?

"Evlat," diye mırıldandım, sevinç ve rahatlamadan güçsüz düşmüştüm, "daha fazla istediğim bir şey düşünemiyorum."

EVE GELDİĞİMDE, HONOR'I MUTFAKTA BULDUM, KELİMENİN TAM ANLAMıyla yalınayak ve hamile. Solgun saçları arkadan bağlanmış, birkaç tutamı yüzünün etrafından sarkıyor.

Karımdan çılgınca etkilenmediğim bir zaman hiç olmadı, ama son zamanlarda? Bebeğimizle birlikte vücudunun büyümesini izlemek? Tanrım, kendimi ondan zor uzak tutuyorum.

"Hey!" Honor beni fark edince gözleri büyüdü. "Nasıl geçti?"

İlk başta cevap vermedim. Veremiyorum. Öne doğru çekilerek kollarımı ona doluyorum, doğmamış kızımız aramızdayken onu olabildiğince yakınma çekiyorum. Saçlarının kokusu, bana sarılma hissi, hepsi artık çok tanıdık geliyor. Bu kadına binlerce kez sarıldım ama yine de her seferinde içim derin ve sıcak bir minnettarlık duygusuyla doluyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum sonunda, hayatımın en acı verici kısmının -kızımın olan ayrılığın- sona ermiş gibi görüldüğü yepyeni gerçekliğin tadını çıkarırken saçlarını öpüyorum. "İyi geçti. Hem de çok iyi."

Honor geri çekiliyor, geniş ve parlak gözlerle bana bakıyor. "*Gerçekten* mi?"

Başımı sallıyorum, elimi şişmiş karnına bastırırken boğazım düğümleniyor. "Bebek için çok heyecanlı," diye rapor veriyorum boğuk, inanmaz bir kahkahayla. "Edie onun en sevdiği isimdi."

"Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi," diyor Honor, yüz ifadesi rahatlama ve mutlulukla parlıyor. "Sanırım o Edie, o zaman. Eğer ablası da kabul ederse."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye bağıriyorum hemen, çünkü Riley benim kızım olsa bile, Honor ilişkilerini bitiren davranışından dolayı onu affetmek zorunda kalmamalı.

Karım bana sevgiyle ve bıkkınlıkla bakıyor. "Bunu aştım, Ju- lian. Söz veriyorum. Uzun zaman önceydi ve onun babasıyla evlendim. Hatırlarsın, internet bu hareketimden dolayı beni intikam kraliçesi ilan etmişti."

Onu kısaca öpmek için öne doğru eğildiğimde göğsümde kısık bir kıkırtı yükseliyor. "Yarın ayrılmadan önce onu akşam yemeğine davet ettim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette öyle," diyor Honor bana nazıkçe. "Sadece ikinizin olmasını tercih edersen yapacak bir şeyler bulabilirim. Yapmanız gereken çok şey olduğunu biliyorum."

"Kal." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, tatlı bir memnuniyet mırıltısıyla dokunuşuma yaslanışının tadını çıkarıyorum. "Bence bu iyi olur. İlerlemeye başlamamız gerekiyor. Sen benim karımsın. Hayatımda senin hoş karşılanmadığın hiçbir yer yok."

THANK YOU

Kissed and Missed'i okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim!

Eğer vaktiniz varsa, lütfen kitap için bir yorum bırakmayı düşünün. Okurlardan gelen geri bildirimler benim için çok önemli ve yeni okurların çalışmalarımı bulmasına yardımcı olmak için hayati önem taşıyor!

Yayınlarımdan, etkinliklerimden, ücretsiz kitap tanıtımlarımdan ve üzerinde çalıştığım şeylerden haberdar olmak ister misiniz?

- Bültenime abone olun - www.authorcleowhite.com• Beni [Instagram'da](#) [@authorcleowhite](#), [Tiktok](#)'ta takip edin, [Goodreads](#), [Pinterest](#) veya [Facebook](#)
- Benimle bağlantı kurmak benzer düşünen okuyucu arkadaşlar edinmek - [Cleo's Cliterature](#)ve için Facebook okuma grubuma katılın [Kolektif](#)

Tekrar teşekkür ederim! xo,
Cleo

ALSO BY CLEO WHITE

Daha fazla yasak, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız? Cleo'nun diğerk kitaplarına göz atın!

[Gözden Uzak](#)

[Parçalar](#)

[Halinde](#)

[Gölge Çağı](#)

[Sensin](#)

[İkinci Baskı](#)

Baba Sorunları Serisi

Üşüdüm ve

[Heyecanlandım Öptüm ve](#)

[Özledim Büyülendim ve](#)

[Endişelendim](#)

ABOUT THE AUTHOR

Cleo White'in dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasında doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir defter ve bir kitapla geçirdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.authorcleowhite.com adresinden haber bültenime abone olun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.